

சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகள்

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

குமரன் புத்தக இல்லம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகள்

சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகள்

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2007

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

616747

வெளியீட்டு எண் 226

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

-361, 1/2 டாம் வீதி, கொழும்பு-12, தொ.பே. 2421388, மி. அஞ்சல் : kumbh@slt.net.lk

- 3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகள்

- கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் எழுதியது.

பதிப்புரிமை © 2007 கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது

-361, 1/2 டாம் வீதி, கொழும்பு-12

Published by **Kumaran Book House**

- 361,1/2 Dam Street, Colombo -12, Tel. - 2421388, E.mail : kumbh@slt.net.lk

- 3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Sankakalath Thirumana Nadaimuraikal

By. Dr. Manonmani Sanmugadas

Copyright © 2007 Dr. Manonmani Sanmugadas

Printed by **Kumaran Press (Pvt) Ltd.**

- 361,1/2 Dam Street, Colombo -12

Cover Design by **Dream Station**

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without prior written permission from the Author or the Publisher.

சமர்ப்பணம்

வழிப்பாட்டின் பயனையும் தமிழ்ப் புலமையின் ஆற்றலையும்
எடுத்துக் காட்டும் ஒரு தூண்டாமணி விளக்காக விளங்கும்

செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
அவர்களின்

82ஆவது அகவை நிறைவு நினைவாக
எனது ஒரு சிறு கையுறை

என்னுரை

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் எம்முடைய முன்னோர் எமக்கு அளித்த வைப்புநிதியாகும். காலநதியின் ஓட்டத்தில் கரைந்து போகாத கற்பாறைகள். எம்முடைய தமிழ்மொழியை உலக அரங்கிலே செம்மொழி எனச் சிறப்புற அரங்கேற்றும் புலமைச் சான்றுகள். இத்தகைய இலக்கியங்களை நுணுகிக்கற்கும் நிலைப்பாடு இன்று அருகிவருகின்றது. நவீன தொழில் நுட்பமும் விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கும் இலக்கியத் தேடலைச் சற்று மறைத்துள்ளன. எனவே அந்தக் குறையைப் போக்க, மீண்டும் சங்க இலக்கியத் தேடலைக் கற்கை நெறியில் இணைக்கவேண்டும். அதற்கான தகவல்களை வழங்கும் பணியில் சிறுதுளியாக இந்நூலாக்கம் எழுந்தது.

தமிழ் மாணவரிடையே நூல்களை வாசிக்கும் பழக்கம் அருகி விட்டது. அதனை மீண்டும் கொணரச் சிறிய நூல்கள் தேவை. ஆனால், நிறையத்தகவல்களை அவை கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்நூலில் அத்தகையதொரு முயற்சியே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியற் கோலங்கள்' என்ற பெரிய வண்ணக் கோலத்தில் இன்னொரு இணைப்புப்புள்ளி இது. இன்று தமிழர்திருமண நடைமுறைகள் உலகெங்கும் பேசப்படும், செயற்படுத்தப்படும் பண்பாடாகவுள்ளது. அவற்றின் மூலக்கூறுகளை எமது இளந்தலைமுறையினர் நன்கு அறிய வேண்டும். அதற்காகச் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் ஆவணப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் திருமண நடைமுறைகளை இந்நூலில் தொகுத்துள்ளேன். எனது எண்ணத்துக்கேற்ப அவற்றை வகுத்துக் காட்டியுள்ளேன். இவை சங்க இலக்கியத்தேடலில் ஒரு முனைப்பை ஏற்படுத்த உதவும் என உறுதியாக நம்புகிறேன். வாசகர் உள்ளத்தில் எமது வாழ்வியலின் ஒழுங்கு பற்றிய பெருமித உணர்வு ஏற்படுமாயின் நூலின் இலக்கு நிறைவேறும். இந்நூலுக்கு திரு.வ.இராசையா அவர்கள் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்.

இந்நூல் இன்னொரு கடனையும் நிறைவேற்றுகின்றது. எம்மிடையே வாழும் முன்னோடிகளுக்கு நாம் என்றும் நன்றியுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய வாழ்வியலின் பயனை நுகரும் நாம் சிறுநன்றியாவது பாராட்ட முயலவேண்டும். அந்த வகையில் நம்மிடையே வாழ்வாங்கு வாழும் அன்னை செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் 82 ஆவது அகவையைக் கண்டு மகிழ்ந்து இச்சிறுநூலைக் கையுறையாக வழங்குகிறேன். அன்னை துர்க்காதூரந்தரி, வழிபாட்டின் பயனையும் தமிழ்ப்புலமையின் ஆற்றலையும் எடுத்துக் காட்டும் ஒரு தூண்டாமணிவிளக்கு. அந்த விளக்கால் சுடரொளி ஏற்றப்பட்ட பலருள் நானும் ஒருத்தி. சொல்லக விளக்காகச் சுடர்விடும் அன்னை எமக்கு எல்லாம் சிறந்த வழிகாட்டி. இக்கையுறையை வழங்கி நான் என்னைப் பெருமைப்படுத்திக்கொள்ள விழைந்தேன் என்பதே உண்மையாகும்.

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
7.1.2007

அணிந்துரை

தமிழ்மொழி புராதனமானது. வளம் மிக்கது. பழந்தமிழ் மக்கள் சங்கம் வைத்து தமிழைப் பேணி வளர்த்திருக்கிறார்கள். சங்க காலத்தில் வளர்க்கப்பட்ட தமிழ் நூல்கள் பதினெண்கணக்கு நூல்கள் என வகுக்கப் பட்டுள்ளன. சங்கப் பாடல்களில் தமிழர் சமுதாயத்தினது நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்க நெறிகள், கலை உணர்வுகள் என்பனவற்றை அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

பண்டைய தமிழரது திருமண முறையும் தமிழினத்தினது வரலாற்றிலே பல பரிமாணங்களைப் பெற்று வந்திருப்பதைக் காணலாம். கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்கள் தமிழரது சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகளை பயன்மிக்க ஒரு நூலாகப் படைத்திருக்கிறார். திருமணத்திலே இக்காலத்தில் நாம் கைக்கொள்ளும் நம்பிக்கைகள் நடைமுறைகள் முதலியவற்றின் மூலங்கள் நமது பண்டைய திருமண நடைமுறையிலும் விரவியிருப்பதை இந்நூலில் நாம் காண்கிறோம்.

இந்நூலின் படைப்பாசிரியர் கலாநிதி மனோன்மணி அவர்கள். இந்தநூலை நமது பெருமதிப்புக்குரியவராகிய தூர்க்கா துரந்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களுக்கு அவருடைய பிறந்தநாட் கையுறையாக வழங்குகிறார். ஜனவரி ஏழாம் திகதி செந்தமிழ்ச் செல்வி எனப் போற்றப்படும் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி தமது 82ஆவது வயதை நிறைவு செய்கிறார்.

நூலாசிரியர் மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்கள், “பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியற் கோலங்கள்” என்னும் பொது மகுடத்தில் உணவு, உடை, இருப்பிடம் என்னும் மூன்று நூல்களைப் படைத்துள்ளார். ‘சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகள்’ என்னும் இந்நூல் அவர் படைத்துவரும் தொடரில் புதிய வருகையாகும்.

கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ் படைக்கும் நூல்கள் பொருட்செறிவும் மொழி வளமும் கொண்டவை! அவை தொடர்ந்து வருக!

வ. இராசையா

பொருளடக்கம்

என்னுரை	vi
அணிந்துரை	ix
1. சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகளும் சங்க இலக்கியங்களும்	01
2. சான்றுகளின் வகைப்பாடு	11
3. திருமண நடைமுறைகளின் பதிவும் விளக்கமும்	39
4. சங்ககாலத்துப் பண்பாட்டில் திருமணம் பெறும் இடம்	52
5. மனித வாழ்வியலில் திருமண நடைமுறைகளின் தேவை	70

Digitized by Noolaham Foundation.

சங்ககாலத் திருமண நடைமுறைகளும் சங்க இலக்கியங்களும்

உலகில் நிலவும் தொன்மை வாய்ந்த பண்பாட்டுநிலைகளில் தமிழர் வாழ்வியலும் ஒன்றாகும். இதற்குச் சான்றாகப் பல தமிழிலக்கியங்கள் உள்ளன. காலந்தோறும் வாழ்ந்து வந்த மக்களின் வாழ்வியல், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், கலையுணர்வு முதலிய பண்பாட்டுக் கூறுகள் பலவற்றையும் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்வதற்கு இலக்கியம் மிகச் சிறந்ததொரு ஆவணமாகப் பயன்படுகிறது. சங்க காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் இன்று இத்தகைய பயன்பாட்டில் உள்ளன. “சங்க இலக்கியங்கள்” எனச் சிறப்பிக்கப்படும் இலக்கியங்கள் தோன்றி நிலைபெற்றமையை டாக்டர் ந.கந்தசாமி பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்:

சங்க இலக்கியம் என்று பொதுநிலையில் சுட்டப்பெறுவன பத்துப் பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் ஆகும் என்பர். இவ்விலக்கியங்களின் அமைப்பினையும் பொருள் வளத்தையும் பாநலத்தையும் கற்பனைத் திறத்தையும் புலப்பாட்டு நேர்த்தியையும் நுணுகி நோக்குவோர் இவற்றில் காணப்படும் வரையறை, ஒழுங்கு, செப்பம், செறிவு, தெளிவு முதலிய பண்புகளுக்கு அடிப்படையாக ஓர் இலக்கிய இயக்கம் பண்டைத்தமிழகத்தில் விளங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்ற உண்மையினை உணர்வர். இலக்கிய ஆர்வலர்கள், அறிஞர்கள், படைப்பாளர்கள், புரவலர்கள் ஒன்று சேர்ந்து படைப்பிலக்கியம் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து வரையறைகள் பல வகுத்து இலக்கிய நெறியை உருவாக்கினர் என்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுதற்கு உரியது. இங்ஙனம் அறிஞர் பெருமக்களின் ஒருங்கிணைந்த செயலமைப்பிற்கு உறுதுணையாக இருந்த இலக்கிய நிறுவனத்தைச் “சங்கம்” என்ற பெயரினால் நம்முடையோர்கள் குறித்துள்ளனர்¹.

இக்கருத்து சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழி மரபில் பேணப்பட்டுப் பின்னர் எழுத்துருப் பெற்றுத் தொகுப்பு நூல்களாக அமைந்தமைக்குரிய காரணத்தையும் விளக்கி நிற்பதைக் காணலாம். பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் என விதந்து பேசப்படும் சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு நூல்கள் “பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்கள்” என்ற தனித்துவமான பெயரையும் பெற்றுள்ளன. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்ற இரு தொகுப்புகளை ஒருங்கிணைக்கும் இப்பெயர் சங்க இலக்கியங்களில் இன்று எமக்குக் கிடைக்கும் செய்திகளின் களஞ்சியமாக உள்ளது. குறும்பாடல்களாகவும் நெடும்பாடல்களாகவும் கிடைக்கப்பெற்ற பாடல்கள் பிற்காலத்திலே தொகுக்கப்பட்ட போது சில வரையறைகளையும் கொண்டமைந்தன. பாடல்களின் பாடுபொருள் அகம், புறம் என்ற இருவகை வாழ்வியல் நடைமுறைகள் பற்றிய தகவல்களையும் செய்திகளையும் கொண்டமைந்திருந்தமையால் தொகுப்பு நிலையிலும் அவை பேணப்பட்டன. இக்கட்டுரையில் தேடலுக்கு உதவும் சான்றுகளாக அகப்பாடல் தொகுதிகள் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தேடலுக்கு உதவும் சான்றுகள்

சங்ககாலத்து திருமணநடைமுறைகள் பற்றிய தேடலுக்கு உதவும் சான்றுகளாக அகப்பாடல்கள் அமைகின்றன. அகப்பாடல்களின் தொகுப்பாக அமைந்த நூல்கள் எட்டுத்தொகையில் ஐந்தும் பத்துப்பாட்டில் மூன்றுமாக இன்று கொள்ளப்படுகின்றன. நற்றிணை, குறுந்தொகை, நெடுந்தொகை (அகநானூறு), கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை எனப் பெயர்கொண்ட அகப்பாடல்களின் தொகுப்புகளில் நெடுநல்வாடையைப் புறப்பாட்டு எனக்கருதுவோரும் உளர். இத்தொகுப்புகளின் பெயர்கள் உள்ளடக்கப்பட்ட பாடல்களின் பண்பையும் சுட்டி நிற்கின்றன. குறுகிய அடியளவு கொண்ட 401 பாடல்களின் தொகுப்பு “குறுந்தொகை” என அமைந்துள்ளது. நீண்ட அடியளவு கொண்ட 400 பாடல்களின் தொகுப்பு “நெடுந்தொகை” எனவும் அகப்பாடல்களின் தொகுப்பு என்பதால் “அகநானூறு” எனவும் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. கலிப்பாவில் அமைந்த 149 பாடல்களின் தொகுப்பு “கலித்தொகை” எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. குறும்பாடல்கள் 500 தொகுக்கப்பெற்று “ஐங்குறுநூறு” எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றுள்ளது. நல்வாடையை ஒழுக்கநிலை பற்றிக்கூறும் 400

பாடல்களின் தொகுப்பாக நற்றிணை அமைந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் நற்றிணைத் தொகுப்பில் 234 ஆம் பாடல் இல்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. “களவியற் காரிகை”யின் பதிப்பாசிரியராகிய எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை பின்வரும் பாடலை நற்றிணையின் மறைந்து போன பாடலாக இருக்கக்கூடுமெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²

“சான்றோர் வருந்திய வருத்தமும் நுமது
வான் தோய்வன்ன குடிமையும் நோக்கி
திருமணி வரன்றும் குன்றம் கொண்டு இவள்
வருமுலை ஆகம் வழங்கினோ நன்றே
அஃதொன்று அடை பொருள் கருதுவிர் ஆயின் குடையொடு
கழுமலம் தந்த நல்தேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழுவின் உறந்தையொடு
உள்ளி விழுவின் வஞ்சியும் சிறிதே.”

இப்பாடல் இறையனாரகப்பொருள் உரையிலும் (சூ:28) மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டு உள்ளது.

இச்செய்யுளை விடத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் உரையில் (களவியல் :23) நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டும் செய்யுள் ஒன்றும் நற்றிணைப்பாடலின் போக்கில் அமைந்துள்ளதாகக் கருதப் படுகின்றது. அச் செய்யுள் வருமாறு:

“நெருநலும் முன்னாள் எல்லையும் ஒரு சிறை
புதுவை ஆகலின் கிளத்தல் நாணி
நேர் இறைவனைத் தோள் நின் தோழி செய்த
ஆர் உயிர் வருத்தம் களையாயோ என
எற்குறை உறுதிர் ஆயின் சொற்குறை
எம் பதத்து எளியள் அல்லள் எமக்கு ஓர்
கட் காண் கடவுள் அல்லளோ பெரும
ஆய் கோல் மிளகின் அமலை அம் கொழுங்கொடி
துஞ்ச புலி வரிபுறம் தைவரும்
மஞ்ச குழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே.”

குறுந்தொகைத் தொகுப்பிலுள்ள 307 ஆம் பாடலை நற்றிணைத் தொகுப்பின் 234ஆம் பாடலாகக் கருதுவாரும் உளர். 400 பாடல்கள் தொகுப்பின் வரையறையாக அமைவதால் மேலதிகமாக உள்ள பாடல் இடம் மாறியிருக்கலாம் எனக் கருதுகின்ற முண்டு. நற்றிணையில்

தொகுக்கப்பட்டுள்ள செய்யுள்களின் அடிச் சிறுமை ஒன்பதாகவும் பெருமை பன்னிரண்டாகவும் உள்ளது. இதனால் எட்டடி கொண்ட களவியற் காரிகையில் வந்துள்ள செய்யுள், நற்றிணைச் செய்யுளாக அமைய இடமில்லை. குறுந்தொகையில் உள்ள செய்யுள் (307) ஒன்பது அடிகளைக் கொண்டிருப்பதால் அதனையே நற்றிணைச் செய்யுளாகக் கருத இடமுண்டு. இச்செய்யுள் வருமாறு:

“வளையுடைத் தனைய தாகிப் பலர் தொழச்
செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி
இன்னாப் பிறந்தன்று பிறையே அன்னோ
மறந்தனர் கொல்லோ தாமே - களிறுதன்
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்தம் நோனாது
நிலையுயர் யாஅம் தொலையக் குத்தி
வெண்நார் கொண்டு கை சுவைத்தண்ணாந்து
அழுங்கல் நெஞ்சமொடு முயங்கும்
அத்த நீளிடை அழப்பிரிந்தோரே.”

இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வழிபாட்டு நடைமுறை ஒன்று நற்றிணைத் தொகுப்பில் இப்பாடல் அமையக் கூடியது என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

அகப்பாடல்களின் தொகுப்பு நிலைக்குப் பாடுபொருளே அடித்தளமாக அமைந்தது. மனித வாழ்வியலில் அகம் தொடர்பான செய்திகளை ஒருங்கு சேர்த்துத் தொகுக்க எண்ணியதன் பெறுபேறே மேற் கூறிய தொகுப்பு நூல்களாகும். சங்கச் செய்யுள்களின் சிறப்பான பண்புகளை அகப்பாடல்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. ஐங்குறுநூறு என்னும் தொகுப்பு நூல் திணை ஒன்றிற்கு 100 பாடல் என்ற வரையறையுடன் தொகுக்கப்பட்டிருப்பது தொகுப்பாளரின் இலக்கை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது எனலாம்.

அகப்பாடல்களின் சிறப்பான பண்புகள்

அகப்பாடல்களின் சிறப்பான பண்புகள் அவற்றைப் பாடிய புலவர்களின் கவிநயத்தால் வெளிப்படுகின்றன. அகவுணர்வுகளை மிக நுணுக்கமாகப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். இப் பண்பினை ஆ. இராமகிருட்டினன் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்:

முதல் வகையில் படைப்பாளியின் தனிப்பட்ட வாழ்வு, அவனது வாழ்வை நெறிப்படுத்திய சமுதாயச் சூழல், வாழ்வு பற்றிய அவனது கொள்கை ஆகியவை பற்றிய பின்புல அறிவு அடிப்படையாக அமைகிறது. இரண்டாவது வகையில் படைப்பில் வரும் பாத்திரங்களுக்கு அமைந்த சூழல், அச் சூழலில் பாத்திரங்களின் உள்ளத்தில் எழுந்த உணர்வு ஆகியவை பற்றிய அறிவு அடிப்படையாக அமைகிறது. மூன்றாவது வகையில் படைப்பாளியின் கடந்த கால இலக்கியமரபு அவன் காலத்து இலக்கியப்புதுமை ஆகியவை பற்றிய அறிவு அடிப்படையாக அமைகிறது.³

சங்கப் புலவர்களுக்கு அவர்கள் வாழ்ந்த சூழலும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைப் பின்னணியும் வாழ்வு பற்றிய கொள்கைகளும் முன்னோர் மரபுகளும் அகப்பாடல்களைச் சிறப்பாகப் பாட உதவின. தொல் காப்பியர் இலக்கணமாக வரையறை செய்து காட்டிய இலக்கணமரபு சங்ககாலப் புலவனது வாழ்க்கை மரபாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அகம், புறம் எனப் புலவர்களது பாடல்களைப் பொருளடிப்படையில் பாகுபாடு செய்வதற்கு அந்தப் பாடல்களிலேயே ஒரு பொருளமைதி பேணப்பட்டிருந்தது. பாடலைப் பாடிய புலவர்தமது பாடலில் யாருடைய பெயரையும் சுட்டாத இறுக்கமான வரையறை ஒன்றைப் பாடலின் மரபாகப் பேணியுள்ளனர். இது பிற்காலத்தில் இலக்கணகாரரால் அகப்பாடலின் இலக்கண மரபென வரையறை செய்யப்பட்டு விட்டது. அகத்திணை என்ற வாழ்வியல் முறை புலவனின் பாடற்பின்னணியாக அமைந்திருந்தது. புலவன் இயற்கையோடியேயுள்ள வாழ்க்கை அநுபவத்தைப் பெற்றிருந்தான். அதனால் மனித வாழ்க்கையின் பல்வேறு கூறுகளையும் விளக்க இயற்கைக் காட்சியைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினான்.

அகப் பாடல்களைக் கூற்றுநிலையிலே அமைத்தது தனிச் சிறப்பாகும். தலைவி, தலைவன், தோழி என்போருடைய உணர்வுகள் கூற்று நிலையாகவே பாடப்பட்டுள்ளன. தோழியும் தலைவியும் மிக நெருக்கமானவர்களாக காட்டப்படுகின்றனர். தலைவி தலைவன் தொடர்பைவிட தலைவி தோழியின் தொடர்பு அகப்பாடல்களில் மிக விரிவாகப் பேசப்படுகின்றது. தலைவியின் உணர்வுகளை நன்கு அறிந்தவளாகத் தோழி இருப்பதைத் தோழி கூற்றாக அமைந்த பாடல்கள் விளக்கி நிற்கின்றன. பலருடைய உணர்வுநிலை வெளிப்பாடுகளைத் தோழியின் கூற்றுமூலமாக புலவர்கள் நுணுக்கமாக வெளிக்

காட்டியுள்ளனர். இதனைச் சரளா ராஜகோபாலன் பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்:

சங்க காலப் புலவர்கள் புறப்பொருள் இலக்கியத்தில் தாமே வெளிப்படையாகப் பேசினாலும் அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் ஒரு பாத்திரத்தின் மூலமாகவே தம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினர். அதற்கு அவர்கள் தோழிப் படைப்பையே தகுந்த பாத்திரமாகக் கொண்டனர். புலவர்கள் அகத்துறை வரலாற்றுக்கூறுகளைத் தோழி வாயிலாகவே சுட்டிக்காட்டினர். தாங்கள் சொல்ல வந்த நீதிக் கருத்துக்களையும் வாழ்க்கை உண்மைகளையும் தங்கள் வாழ்வில் தாங்கள் பெற்ற படிப்பினைகளையும் தோழி கூற்றின் வாயிலாகவே பொறித்துள்ளனர்.⁴

சங்கப்பாடல்களில் சிலவரையறைகளைப் புலவர் அமைத்துள்ளனர். முதல், கரு, உரி என்ற அகப்பொருளின் பாகுபாடு அதில் சிறப்பானது. முதற்பொருளில் பாடலில் வரும் நிலமும் பொழுதும் விளக்கப்படும். கருப்பொருளில் பாடலின் நுண்பொருளை விளக்க அந்நிலத்திலுள்ள மரம், செடி, கொடி, புள், பறவை, விலங்கு, ஊர்வன பயன்படுத்தப்படும். உரிப்பொருளில் அந்நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கநிலை விளக்கப்படும். இம்மூன்று பொருள்களையும் தெளிவாகப் புலப்படுத்த உவமை, உள்ளுறை போன்ற இலக்கிய உத்திகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

உள்ளுறைநிலையில் அப்பாடல்கள் நயத்தக்க நாகரிகத்தைக் காட்டுகின்றன. பரத்தமை ஒழுக்கமுடைய தலைவனைத் தலைவி கண்டிக்கும் போது உள்ளுறை உவமம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உள்ளுறை உவமம் மருத்திணைப்பாடல்களிலேயே பெரும்பான்மையாகக் காணப்பட்டாலும் ஏனைய திணைப்பாடல்களிலும் நுண்பொருள் விளக்கநிலையிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “இறைச்சி” என்னும் காட்சிப்படுத்தல் நிலையும் அகப்பாடல்களில் நுண்பொருளை உணர்த்தப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கீழ்வரும் பாடல் இதனைத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்துகின்றது.

“கொக்கினுக் கொழிந்த தீம்பழங் கொக்கின்
கூம்பு நிலையன்ன முகைய ஆம்பல்
தூங்கு நீர்க் குட்டத்துத் துடுமென வீழும்
தண்துறை யூரன் தண்டாப் பரத்தமை

புலவாய் என்றி தோழி - புலவேன்
 பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்
 கழுனிகாவலர் சுடுநந்து உடைக்கும்
 தொன்று முதிர் வேளிர் குன்றுர் அன்னவென்
 நன்மனை நனிவிருந் தயரும்
 கை தூ வின்மையின் எய்தாமாறே.”⁵

இப்பாடலில் கொக்காலே வீழ்ந்த மாங்கனியானது ஆம்பற் பொய்கையிலே துடுமென வீழும் என்றது பரத்தையாலே வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்ட தலைமகன் நினைவை வாயிலாகக் கொண்டு இவ்விடத்திற்கு வந்தனன் போலும் என உள்ளுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “வயல் காப்பவர் சிறப்பில்லாத நத்தையைச் சுட்டு ஆமையின் புற ஓட்டிலே தட்டி உடைத்துத் தின்பர்” என்றது தலைவனும் சிறப்பில்லாத பரத்தையின் நலனை விரும்பியவனாய் அவளைத் தன் பாணனின் உதவியாலே பெற்று மகிழும் இயல்பினனாம் என இறைச்சிப் பொருள் நிலையில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அகப்பாடல்களில் பெண்களின் மன உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துகின்ற பாடல்கள் தொகையில் அதிகமாக உள்ளன. வீட்டிலே வாழும் பெண் தொடர்பான செய்திகளே அகப்பாடல்களில் பேசப்பட்டுள்ளன. பெண்ணின் அகவுணர்வோடு தொடர்புடைய ஏனையவரது உணர்வுநிலைகளும் அகப்பாடல்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆண் வெளியுலகோடு தொடர்புகொள்வதால் அவனுடைய உணர்வு நிலையிலும் செயற்பாட்டிலும் புற உணர்வுகளின் தாக்கம் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. ஆனால் பெண் வீட்டில் இருப்பதால் வீட்டோடு தொடர்புடைய யாவும் ஓர் ஒழுங்கு நிலையில் அமைய, அவளையே மையமாக்கிப் பல பாடல்கள் புனையும் கவிதை மரபும் உருவாகியிருக்கலாம். வீட்டிற்கு வெளியே ஆண் கொள்ளும் தொடர்பில் பரத்தமையும் ஒன்றாகும். தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவைப் பொருளாக்கித் தலைவி கூற்றாக அமைந்த பாடல்கள் சங்க அகப்பாடல்களின் தொகுப்பிலே 125 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

சங்கப்பாடல்களின் தொகுப்புகளைச் சான்றாக வைத்துப் பாடல்களின் எண்ணிக்கையைக் கணிப்பிடும் போது வருமாறு தெளிவுபடுத்தலாம்:

சங்கப்பாடல்களின் தொகை	:	2381
அகப்பாடல்களின் தொகை	:	1862
அப்பாடல் பாடியுள்ளவர்தொகை	:	378

தொகுப்பு நிலையில் :

அகநானூறு	:	400 பாடல்கள்
நற்றிணை	:	400 பாடல்கள் (234 ஆவது பாடல் தொகுப்பு இல்லை)
குறுந்தொகை	:	401 பாடல்கள்
ஐங்குறுநூறு	:	500 பாடல்கள்
கலித்தொகை	:	149 பாடல்கள்
பரிபாடல்	:	08 பாடல்கள் (6, 7, 10, 11, 12, 14, 16, 20)
பத்துப்பாட்டு	:	04 பாடல்கள் (முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப் பாலை, நெடுநல்வாடை).
முழுத்தொகை	:	1862 பாடல்கள்.
ந.சுப்புரெட்டியார்	:	இவ்வெண்ணிக்கையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ⁶

சங்க அகப்பாடல்களிலே பதிவு செய்யப்பட்ட மக்கள் வாழ்வியலை விளக்க எழுந்த இலக்கணங்கள் சில கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளன. அவற்றுள் தொல்காப்பியம் கூறும் கருத்துகள் சங்க அகப்பாடல்களில் கூறப்படும் வாழ்வியலில் “திணை” என்ற கருத்தை இயைபுபடுத்திக் காட்டுவதாக உள்ளது. பின்வரும் சூத்திரங்கள் இப்பண்பினைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப.”⁷

“திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே நிலனொரு மயங்குத லின்றென மொழிப புலனன் குணர்ந்த புலமை யோரே”⁸

“புணர் தல் பிரித லிருத்த லிரங்க லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை தேருங் காலைத் திணைக் குரிப் பொருளே.”⁹

“மக்கள் நுதலிய வகனைந் திணையுள்
சுட்டி யொருவர் பெயர் கொளப் பெறாஅர்.”¹⁰

“இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனுட்
டுறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே.”¹¹

சங்கப்பாடல்களில் திணை என்ற சொல் ஏறக்குறைய 20 இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அகப்பாடல்களில் இரு இடங்களில் மட்டுமே வந்துள்ளது.¹² பாடல்களிலே பயின்று வந்துள்ள “திணை” என்ற சொல் மக்கள் வாழ்வியலில் குடி, குலம், நிலம், பண்ணை என்னும் நான்கு பொருள்களில் வழங்கப்பட்டதைச் சங்கச் செய்யுள்கள் மூலமாக உணரமுடிகிறது. இந்நான்கு பொருள்களிலும் “திண்ணை” என்ற பொருள் சற்று வேறுபட்டிருப்பினும் “மக்கள் வாழும் இடம்” என்ற அடிப்படையில் அமைவதால் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளது. தமிழர் சமூகத்தின் வளர்ச்சிநிலையிலே தொடக்கத்தில் நிலம் என்பதைக் குறிக்கும் சொல்லாகத் திணை மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். பின்னர் அச்சொல் குறிப்பிட்ட ஒரு இடப்பரப்பைக் குறித்திருக்க வேண்டும். அவ்விடப்பரப்பிலே மக்கள் கூட்டாக வாழ்ந்தபோது அது “குடி” என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பின்னர் பல்வேறு கூட்டத்து மக்களின் தொகுப்பு என்ற சமூக வளர்ச்சி நிலையிலே “குலம்” என்ற பொருளிலும் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அகப்பொருளிலக்கண ஆசிரியர்கள் “திணை” என்ற சொல்லை ஒரு வாய்பாடாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அகம், புறம் என்ற பாகு பாட்டால் கூறப்படும் மக்கள் வாழ்வியல் நடைபெறுகின்ற நிலத்தைக்குறிக்கும் சொல்லாகத் திணை என்ற சொல்லை இலக்கண ஆசிரியர்கள் விளக்கவில்லை. “திணை” என்பது மக்கள் வாழ்கின்ற நிலத்தையும் அவர்கள் அங்கு நடத்துகின்ற வாழ்க்கை நடைமுறைகளையும் குறிக்கின்ற பரந்தபொருள் தருகின்ற சொல்லாகவே பயன்படுத்தியுள்ளனர். திணை பற்றிய கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையின் இக்கூற்று இதனைத் தெளிவுபடுத்துவதாக உள்ளது:

அகம் என்பது புறத்தார்க்கு உரைக்கப்படாத காதல். திணையென்பது
ஒழுக்கம். ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உளதாய காதலொழுக்கமே

அகத்திணை எனப்படும். அது பண்டைத்தமிழ் மக்களால் மூலகையாகப் பகுக்கப்பட்டது. அவை ஒரு பாற் காதல், ஒத்தகாதல், ஒவ்வாக்காதல் என்ற முத்திறச்சார்பாய ஒழுக்கங்களாகும். ஒத்த காதல் ஐந்து பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பகுதியும் திணையென்று பெயர் பெறுதலின் ஒத்த காதலொழுக்கம் ஐந்திணையெனப்படும். ஏனைய இருவகையும் இருவேறு திணைகளாகவே அகவொழுக்கம் ஏழு திணையாதல் காண்க.”¹³

எனவே சங்க அகப்பாடல்களில் கூறப்படும் செய்திகளை நோக்கும் போது ஆண் பெண் தொடர்பான உணர்வுநிலைகள் புலப்படுத்தப்படும் போது சில வரையறைகளை உள்ளடக்கியிருப் பதையும் அறிய முடிகின்றது. பாடல்களைத் தொகுத்தோரும் தமது காலத்தேவைகளையும் மனதில் கொண்டு தொகுத்துள்ளனர். அகப்பாடல்களுக்குப் பிற்காலத்தில் உரைசெய்தோரும் தமது காலத்து நடைமுறைகளோடு இயைபுபட உரைசெய்துள்ளனர். அகப்பொருள் இலக்கண நூல்கள் பாடல்களின் பொருளமைதியைப் பிறிதொரு வரையறையுள் அடக்கியுள்ளனர். ஆனால் சங்கப்பாடல்கள் தருகின்ற செய்திகளை வகைப்படுத்தி வரையறை செய்து நோக்கும் போது சங்கப்புலவர்களின் உள்ளார்ந்த இலக்கை நன்குணரமுடிகின்றது. அகப்பாடல்களில் காணப்படும் தகவல்களும் செய்திகளும் பகுப்பாய்வுநிலையில் மேலும் துலக்கம் பெறுகின்றன. சங்க காலத்துத் திருமண நடைமுறைகள் பற்றிய செய்திகளைச் சங்கப்பாடல்களின் சிறப்பான பண்புகளின் பின்னணியில் வைத்து நோக்குவது இன்றியமையாதது. எனவே சான்றுகளை வகைப்படுத்தி விளக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

சான்றுகளின் வகைப்பாடு

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் திருமணநடைமுறைகள் பற்றிய சான்றுகள் பல உள. அவற்றைப் பொருள்நிலையிலே தெளிவுபடுத்துவதற்குப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி நோக்கலாம்:

1. சொற்கள் தரும் செய்திகளும் விளக்கமும்
2. தொடர்கள் தரும் செய்திகளும் தகவல்களும்
3. முழுப்பாடலாக அமைந்த நிலையான விளக்கம்
4. உவமை, உருவக நிலையில் அமைந்த விளக்கம்.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் “திருமணம்” என்ற சொல் காணப்படவில்லை. இச் சொல் பிற்காலத்திலேயே வழங்கப் பெற்றுள்ளது. ஆணும் பெண்ணும் இணையும் நடைமுறையைப் பின்வரும் சொற்கள் உணர்த்துகின்றன. அவற்றின் விளக்கமும் நோக்குதற்குரியது.

சொற்கள் தரும் செய்திகளும் விளக்கமும்

அ. மணம் : இச் சொல் கூடுகை, பிரமம், தெய்வம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், காந்தருவம், அசுரம், இராக்கதம் பைசாசம் என்ற எண்வகை விவாகம், நறுநாற்றம், வாசனைப் பொருள், மதிப்பு, நன்னிலை எனப் பலபொருள் தருவது.¹⁴

இச் சொல்லின் பயன்பாட்டைக் குறுந்தொகைப்பாடல்களிலே காண முடிகின்றது. அவற்றை நுணுகி ஆராயுமிடத்து “மணம்” என்ற நடைமுறைபற்றிய ஆழமான உணர்வுநிலையான பொருளை அறியமுடி

கின்றது. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் மறையாகத் தமது உணர்வுகளைப் பகிரும் நிலையை இச் சொல்குறித்து நிற்கிறது. எடுத்துக் காட்டாக இச் சொற்பயன்பட்ட பாடல் அடிகளைத் தருவது பயனுடைத்து.

1. “..... குன்றநாடன்
நெஞ்சுகள னாக நீயலென் யானென
நற்றோள் **மணந்த** ஞான்றை மற்றவன்
தாவா வஞ்சின முரைத்தது.....”¹⁵
2. “துறையணிந் தன்றவ ளூரே யிறையிறந்
திலங்குவளை நெகிழ்ச் சாய்அப்
புலம்பணிந் தன்றவர் **மணந்த** தோளே”¹⁶
3. “அரும்பனி யச்சிரந் தீர்க்கும்
மருந்து பிறி தில்லையவர் **மணந்த** மார்பே”¹⁷
4. “..... கொல்லிக் குடவரைப்
பாவையின் மடவந் தனளே
மணத்தற் கரிய பணைப்பெருந் தோளே.”¹⁸
5. “..... நன்மா மேனி
புண்புணை யன்ன சாயிறைப் பணைத்தோள்
மணத்தலும் தணத்தலு, மிலமே”¹⁹
6. “சின்னிரை வால்வளைக் குறுமகள்
பன்மா னாக **மணந்து**வக் குவமே.”²⁰
7. “இணரவிழ் புன்னை யெக்கர் நீழல்
புணர்குறி வாய்த்த ஞான்றைக் கொண்கற்
கண்டன மன்னெங் கண்ணே யவன் சொற்
கேட்டன மன்னெஞ் செவியே மற்றவன்
மணப்பின் மாணல மெய்தித்
தணப்பின் ளெகிழ்பவென் றடமென் றோளே.”²¹

இந்த எடுத்துக்காட்டுகளில் “மணம்” என்ற சொல் ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிப் பழகி இன்பம் துய்ப்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆண் பெண்ணுடைய தோளைத்தழுவும் நிலையும் பெண் ஆணுடைய

மார்பைப் புல்கும் நிலையும் “மணம்” என்ற சொல்லின் மூலம் விளக்கப் பட்டுள்ளது. உள்ளீதியாக இணைந்த ஆணும் பெண்ணும் உடல் ரீதியாக இணையும் நிலையையே “மணத்தல்” எனப் புலவர் விளக்கியுள்ளனர். அகநானூற்றுப்பாடலில் இது விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளது. மேல்வரும் பாடலில் அதனைக் காணலாம்:

“ஆரமா மார்பின் அரிஞிமிறு ஆர்ப்பத்
தாரன் கண்ணியன் எஃகுடை வலத்தன்
காவலர் அறிதல் ஓம்பிப் பையென
வீழாக் கதவம் அசையினன் புகுதந்து
உயங்குபடர் அகலம் முயங்கித் தோள் மணந்து
இன் சொல் அளை இப் பெயர்ந்தனன் தோழி”²²

இப்பாடலில் “சந்தனம் பூசிய மார்பிலே அழகிய வண்டுகள் மொய்த்து ஆரவாரம் செய்ய நீண்ட மாலையை அணிந்து, தலையிலே தலைமாலை சூடி வலக்கையிலே வேலை ஏந்திக் காவலருக்குத் தெரியாமல் தாழிடாத கதவைத் திறந்து கொண்டு மெல்லென வீட்டினுள்ளும் அவன் வந்தான். நான் அனுபவிக்கும் துன்பம் நீங்கத் தன் மார்போடு என்னை அணைத்து என் தோள்களைத் தழுவிக்கூடினான். இனிமையான சொற்களைப் பேசி என்னோடு அளவளாவி விட்டுப் பிரிந்து சென்றான்.” எனத் தலைவி கூற்றாக “மணம்” பற்றிய செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ஆணும் பெண்ணும் பிறரறியாமல் களவாகக் கூடி இன்புறுவதையே இச் சொல் குறித்து நிற்பதை உணரமுடிகிறது.

ஆ. வரைவு : இச்சொல் எழுதுகை, எல்லை, சித்திர மெழுதுகை, அளவு, நோக்குகை, விவாகம், நீக்கம், பிரிவு எனப் பல பொருள் தருவது.²³

இச்சொல்லின் பயன்பாட்டை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களிலே பெரிதும் காணமுடிகின்றது. அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை தொகுப்புப்பாடல்களிலும் வந்துள்ளது. பின் வரும் எடுத்துக்காட்டுகளால் இச் சொல் சங்க அகப்பாடல்களில் குறித்து நின்ற தெளிவான பொருளை அறிய முடியும்.

1. “தண்துறை யூரன் வரைக

எந்தையும் கொடுக்க என வேட்டேமே.”²⁴

2. “சிறு நணி வரைந்தனை கொண்மோ”²⁵
3. “தண்கடற் சேர்ப்ப வரைந்தனை கொண்மோ.”²⁶
4. “நயவா யாயினும் வரைந்தனை சென்மோ.”²⁷
5. “வரைந்தனை நீயெனக் கேட்டியான்
உரைத்தனெ னல்வனோ அஃதென் யாய்க்கே.”²⁸
6. “மால்வரை நாட வரைந்தனை கொண்மோ.”²⁹

இவ்வெடுத்துக் காட்டுகளின் மூலம் இச் சொல் ஒரு இன்றியமையாத நடைமுறை ஒன்றினைச் சுட்டி நிற்பதை உணரமுடிகின்றது. நீண்ட நாட்களாக களவுநிலையில் இருக்கும் ஆண், பெண் தொடர்பை ஒரு உறுதியான, வரையறையான நடைமுறையால் பலரும் அறியச் செய்யும் நிலையையே இச் சொல் உணர்த்துகின்றது. களவுநிலைக்கும் ஒரு எல்லை வகுத்து அதன் கற்புநிலையை உறுதிசெய்வதாக “வரைதல்” அமைந்துள்ளது. இந்த எல்லையை அடைய இறைவழிபாடு செய்யப்பட்டதை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று பதிவு செய்துள்ளது.

“வேங்கைக் கண்ணியன் இழிதரு நாடற்கு
இன்தீம் பலவின் ஏர் கெழு செல்வத்து
எந்தையும் எதிர்ந்தனன் கொடையே அலர்வாய்
அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழியும்
சாயிறை திரண்ட தோள் பாராட்டி
யாயும் அவனே என்னும் யாமும்
வல்லே வருக வரைந்த நாள் என
நல் இறை மெல்விரல் கூப்பி
இல்லுறை கடவுட்கு ஓக்குதும் பலியே.”³⁰

இப்பாடலில் வேங்கை மலரைத் தொடுத்த தலைமாலையைச் சூடிய வளமுடைய மலைநாட்டை உடைய நமது காதலன் உன்னை விரும்புவதை அறிந்த இனிய சுவையுள்ள பலாவினது செழுமையுடைய செல்வம் மிக்க எமது தந்தையும் நினைவை அவனுக்குக் கொடுப்பதற்கு இசைந்தனன். அலர் கூறும் வாயையுடைய பழி கூறும் ஊர்ப்பெண்டிரும் நினைவை அவனொடு சேர்த்துப் பேசுகின்றனர். நம்தாயும் வளைந்த சங்கினையுடைய நினது தோள்களைப் பாராட்டி அவனே நினக்கு உரிய மணவாளன் என்றனர். நாமும் அவர்கள் மணத்திற்கு வரைந்த அந்தநாள்

விரைவாக வருவதாக என்று நல்ல இறையினையுடைய நம் மெல்லிய விரல்களைக் குவித்து நம்மனையுறை தெய்வத்திற்குப் பலிக்கடன் செலுத்துவோமாக எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறுவதாகச் செய்தி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால் “வரைவு” என்பது பெற்றோர் தீர்மானிக்கின்ற ஒரு நடைமுறையாக அமைவது தெளிவாகின்றது. அதற்கென ஒரு நாள் தீர்மானிக்கப்படுவதும் மரபாக உள்ளது.

இ. வதுவை : இச்சொல் மணமகள், விவாகம், மணமாலை, வாசனை, புணர்ச்சி, வலுவந்தம் எனப் பல பொருள் தருவது.

இச் சொல்லின் பயன்பாட்டை அகநானூற்றுப்பாடல்களில் காண முடிகிறது. கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டுகள் அதனை உணர்த்தும்:

1. “தண்கயம் நண்ணிய பொழில் தொறும் காஞ்சிப் பைந்தாது அணிந்த போதுமலி எக்கர் **வதுவை** நாற்றம் புதுவது களுல்”³¹
2. “திருமருது ஓங்கிய விரிமலர்க் காவில் நறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு **வதுவை** அயர்ந்தனை என்ப....”³²
3. “நிரைதார் மார்பன் நெருநல் ஒருத்தியொடு **வதுவை** அயர்தல் வேண்டிப் புதுவதின் இயன்ற அணியன் இத்தெரு இறப்போன்.”³³
4. “நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்திப் புனைவினை நல்லில் தருமணல் குவைஇப் பொம்மல் ஓதி எம்மகள் மணன் என **வதுவை** அயர்ந்தனர் நமரே....”³⁴
5. “கொழுங்கண் அயிலை பகுக்கும் துறைவன் நம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றப் பலரும் அறிந்தனர் மன்னே இனியே **வதுவை** கூடிய பின்றைப் புதுவது”³⁵

மேற்காட்டிய எடுத்துக் காட்டுகளின் மூலம் “வதுவை” என்ற சொல் ஆரவாரமான மணவினையை விளக்கிநிற்பதை உணரமுடிகிறது. பரத்தையரோடு செய்கின்ற மணத்தையும் குறிக்கின்றது. திருமண நடைமுறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலையையும் இச் சொல் சுட்டி நிற்கிறது. ஆண் வயது கூடிய பெண்ணை மணம் செய்யும் நிலை இருந்ததையும் இச்சொல் உய்த்துணர வைக்கின்றது. “மடந்தையொடு வதுவை அயர்ந்தனை” என்ற அடியில் மடந்தைப் பருவப் பெண்ணை விரும்பியதைத் தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். ஊரலரும் எழுந்தமையால் முறையற்ற பரத்தை மணமென்பது பெறப்படு கின்றது. பரத்தையை மணப்பதற்காகப் புதிதாக ஒப்பனை செய்து ஆண் செல்லும் வழமையும் இச் சொல்லில் மூலம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஈ. மன்றல் : இச் சொல் விவாகம், அம்பலம், வெளி, நெடுந்தெரு, வாசனை, நிச்சயம் எனப் பல பொருள் தருவது.

அகநானூற்றுப்பாடல் ஒன்று “மன்றல்” என்ற சொல் குறித்த பொருளைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

“மணப்பு அருங் காமம் புணர்ந்தமை அறியார்
தொன்று இயல் மரபின் மன்றல் அயரப்
பெண் கோள் ஒழுக்கம் கண் கொள நோக்கி
நொதுமல் விருந்தினம் போல இவள்
புது நாண் ஒடுக்கமும் காண்குவம் யாமே.”³⁶

காமங்காரணமாக ஆணும் பெண்ணும் களவிலே கூடிய ஒழுக்கத்தை நிலைபெறச் செய்ய “மன்றல்” என்னும் நடைமுறை தோன்றியுள்ளது. தோழி கூற்றாகப் பாடல் ஆசிரியர் ஒரு சமூக ஒழுங்கை எடுத்து இயம்புகிறார். எய்துதற்கு அரிய காமத்தால் நீவிர் களவிலே கூடியமையை அறியாத எமர் தொன்று தொட்டு வரும் முறைமைப்படி நுமக்கு வதுவை நிகழ்த்திட நீ இவளை வரைந்து பெண் கொள்ளும் அவ்வொழுக் கத்தினைக் கண்ணார நோக்கி யாம் அயலேமாக புதியேம் போல இவளுடைய புதிய நாணத்தாலாய ஒழுக்கத்தினையும் காண்போம் என இந்நடைமுறையின் விளக்கம் அமைந்துள்ளது. இதனைக் கீழ்வரும் ஐங்குறு நூற்றுப் பாடலும் பதிவு செய்துள்ளது:

“குன்றக் குறவன் சாந்த நறும்புகை
தேங்கமழ் சிலம்பின் வரையகங்கமழும்

கானக நாடன் வரையின்

மன்றலும் உடையள் கொல் தோழி யாயே”³⁷

களவொழுக்க நிலையிலே இருந்த ஆண் பெண் தொடர்பு அன்னையின் இசைவோடு நிலைபெற்ற இல்லறமாக்கப்படும். ஆண் பெண் இணைப்பு குடும்பநிலையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இப்பாடலில் “மன்றல்” என்னும் சொல் வதுவையையும் சங்கல நிகழ்ச்சி எனவும் ஊர் மன்றில் நிகழ்வதால் “மன்றல்” எனப்பட்டதாகவும் உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளார். “வரைதல்” என்பதற்கும் தமது சிறப்பு விளக்க மொன்றை இணைத்து உள்ளார். “வரைவு” என்பது வரைபொருளோடு வந்து பெண் கேட்டல் என விளக்கப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்தில் ஆண் பெண்ணைத் தனக்குரியவளாக்குவதற்குப் பொருள் கொடுக்கும் மரபு இருந்தது.

உ. உடன்போக்கு : இச் சொல் பெற்றோரறியாமல் ஆணுடன் பெண் செல்வதைக் குறித்தது.

களவு நிலையிலே தொடர்பு கொண்ட ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து இல்லறம் நடத்துவதற்கு பெண்ணின் பெற்றோர் மறுப்பர் எனக் கருதின் இருவரும் ஆணின் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று மணவினை முடித்து இல்லறம் நடத்தும் நிலையையும் இச் சொல் மூலம் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

ஊ. மகட்கொடை : இச் சொல் தன்மகளை விவாகஞ் செய்து கொடுத்தலைக் குறித்தது.

பெண்ணைக் கொடுத்தல் என்ற நிலையில் இச் சொல் விளக்கும் திருமண நடைமுறை பற்றிய விளக்கத்தைப் பின்வரும் அகப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன:

1. “வாளை பிறமும் ஊரற்கு நாளை
மகட்கொடை யெதிர்ந்த மடங்கெழு பெண்டே”³⁸
2. “இரவின் வருஉம் இடும்பை நாம் உய
வரைய வந்த வாய்மைக்கு ஏற்ப
நமர் கொடை நேர்ந்தனர் ஆயின் அவருடன்
நேர்வர் கொல் வாழி தோழி நம் காதலர்”³⁹

3. “..... பெருங்கல் வெற்பன்
வந்தனன் எதிர்ந்தனர் கொடையே”⁴⁰
4. “எந்தையும் எதிர்ந்தனன் கொடையே”⁴¹
5. “நேரிழாய் கோளரிதாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
ஆர்வுற் றெமர் கொடை நேர்ந்தார்”⁴²

இந்த எடுத்துக் காட்டுகளில் மகட் கொடையும் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ள திருமண நடைமுறைகளின் வகைப்பாட்டில் ஒன்றாக அமைவதைக் காணலாம்.

தொடர்கள் தரும் செய்திகளும் தகவல்களும்

சங்க அகப்பாடல்களிலே திருமண நடைமுறைகள் பற்றிய செய்திகளும் தகவல்களும் குறிப்பிட்ட சொற்றொடர்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஆராயும் போது புலவர்களின் ஆவணப்படுத்தும் மரபினை நன்குணரமுடிகிறது. சங்கப் புலவர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்து வழ்வியல் நடைமுறைகளைச் செய்திகளாகவும் தகவல்களாகவும் பாடல்களிலே அமைத்துள்ளனர். இயற்கை நிலையான நடைமுறைகள் பாடல்களிலே செய்திகளாக அமைந்தன. இயற்கையான நிலையோடு அவற்றை விளக்குவதற்கு இணைந்த நடைமுறைகள் தகவல்களாக அமைந்தன. இயற்கை நிலையின் தகுதிப்பாட்டை விளக்கும் ஆற்றல் புலவர்களிடம் மிக்கிருந்தது. பாடல்களிலே புலவர்கள் பயன்படுத்திய சொற்றொடர்கள் மூலம் இப்பண்பை உணரமுடிகிறது. திருமண நடைமுறைகள் தொடர்பாகப் பின்வரும் சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை:

1. மணமனை	8. வதுவை மண்ணுதல்
2. மணமுழவு	9. வதுவை நாள்
3. புதுமணமகடூஉ	10. வதுவை ஈரணி
4. மணநாள்	11. வதுவை மகளிர்
5. மணவணி	12. வதுவை நன்மணம்
6. நன்மண நுகர்ச்சி	13. ஒன்று மணம்
7. வதுவை நாளணி	14. போர் மணம்

இச்சொற்றொடர்கள் பயன்படுத்தப்பட்ட பாடல்களை நோக்கும் போது இக்கருத்து மேலும் தெளிவடைகின்றது.

1. மணமனை :

“மணமனை கமழும் கானம்
துணைஈர் ஒதிஎன் தோழியும் வருமே”⁴³

“..... புனலணி நல்லூர்
அணை மென்றோள் யாம்வாட அமர் துணைப் புணர்ந்துநீ
மணமனையாய் என வந்த மல்லலின் மாண்பன்றோ”⁴⁴

“ஒலி கொண்ட சும்மையான் மணமனை குறித்தெம்மிற்
பொலிகெனப் புகுந்தநின் புலையனைக் கண்டயாம்”⁴⁵

“பல நாளும் படாத கண் பாயல்கொண் டியைபவால்
துணை மலர்க்கோதையர் வைகலும் பாராட்ட
மணமனைத் ததும்புநின் மணமுழவந் தெடுப்புமே”⁴⁶

மேற்காணும் எடுத்துக் காட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள “மணமனை” என்ற தொடர் திருமணம் நடைபெறுகின்ற இடத்தை விளக்கி நிற்கிறது. “மணமனை” என்பது நறுநாற்றமுள்ள இடம் என்ற விளக்கமும் பெறப்படுகிறது. கலித்தொகையில் மருதக்கலியிலே வரும் தகவல்கள் “மணமனை” என்பதற்கு மற்றைய விளக்கம் ஒன்றையும் காட்டுகின்றன. பரத்தையரை மணம் செய்கின்ற மனையாக அங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. மணமுழவு :

திருமணநடைமுறைகளில் பயன்பட்ட இசைக்கருவிகளில் இதுவும் ஒன்று. ஆரவாரமான திருமணம் நடைபெறுவதை மணமுழவின் ஓசையே உணர்த்தும். அகநானூற்றுப்பாடல் (136) இத்தகவலைப் பதிவு செய்துள்ளது.

“கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இழிழ”

என வரும் அடிகள் மணம் நடைபெறுமிடத்தில் ஒலிக்கின்ற முழவைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. திருமண நடைமுறைகளைப் பதிவு செய்துள்ள பாடலில் இத்தகவல் வந்துள்ளது. சிறப்பான மங்கல ஒலியாக மணமுழவுடன் மணமுரசும் சேர்ந்து ஒலித்ததை உணரமுடிகிறது.

கலித்தொகைப்(70) பாடலில் வரும் மணமுழவு பற்றிய குறிப்பு பிறிதொரு தகவலைத் தருகின்றது. பரத்தை வீட்டிலே ஒலிக்கின்ற மணமுழவு பற்றித் தோழி தலைவனிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

நீ எம்மை நலம் போம்படியாக நீங்கிப் பின்னர் ஒரு காலத்தும் அருளாயாய்க் கைவிடுகையினாலே பல நாளும் துயிலாத கண்கள் வருத்த மிகுதியால் யாங்கள் இருத்தலாற்றாது ஒரு நாட் படுக்கையை யும் இடமாகக் கொள்கையினாலே இமை பொருந்துதலும் கூடும். அதனை இணைந்த மலராற் செய்த கோதையினையுடைய கலைக ளெல்லாம் முற்றக் கற்று முதிர்ந்த பரத்தையர் நன்றென்று கொண்டாடும்படி நாடோறும் மணம் செய்யும் மனைகளிடத்தே நின்று முழங்கும் நின் மணத்தை எமக்கு உணர்த்தும் முழுவோசை வந்து போக்கும்.⁴⁷

இங்கு மகிழ்வு தரும் மணமுழவின் ஓசை தலைவிக்கு மிகுந்த துன்பந்தரும் ஓசையாக அமைவது சுட்டப்பட்டுள்ளது.

3. புதுமண மகடுஉ :

புதுமணப் பெண்ணின் செயற்பாடு பற்றி அகநானூற்றுப்பாடல் (141). இவ்வாறு தகவல் தருகின்றது.

“துவரப் புலர்ந்து தூமலர் களுலித்
தகரம் நாறுந் தண்ணறுங் கதுப்பின்
புதுமணமகடுஉ அயினிய கடிநகர்ப்
பல் கோட்டு அடுப்பில் பால் உலை இரீஇ
கூழைக் கூந்தற் குறுந்தொடி மகளிர்
பெருஞ்செய் நெல்லின் வாங்கு கதிர் முறித்துப்
பாசவல் இடிக்கும் இருங்காழ் உலக்கை.”

முற்றாக உலர்ந்து தூய மலர்கள் நெருக்கமாகச் சூட்டப்பெற்று மயிர்ச்சாந்தின் மணம் கமழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தன்மையான நறிய தலைமயிரினை உடையவளான ஒரு புதுமணப் பெண் உணவு மிகுந்த திருமண வீட்டிலே பல குமிழ்களையுடைய அடுப்பிலே பால் உலை வைப்பாள். கூழையாகிய கூந்தலையும் குறுந்தொடியினையுமுடைய மகளிர்களுடன் தானும் கூடிப் பெரிய வயலிலே விளைந்த நெல்லின் வளைந்த கதிர்களை முறித்து உரலிலே இட்டுப் பசிய அவலைக் கரிய வயிரம் பாய்ந்த உலக்கையினால் விரைவாக இடித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

புதுமணப் பெண்ணின் வீட்டுக் கடமைகளில் அவல் இடிக்கின்றமை ஒரு சிறப்பு நடைமுறையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவல் அக்காலத்து உணவுப் பொருட்களில் தனித்துவம் பெற்றிருந்ததை இக் குறிப்பு மூலம் உணரலாம். புதுமணப் பெண் புதுநெல்லிலே அவல் இடித்து பால் சேர்த்து ஆக்கும் அவல்பாயாசமும் அக்காலத்தில் மணவீட்டின் சிறப்புணவாக இருந்ததை இத்தகவல் மூலம் அறிய முடிகிறது. விளைபொருளின் அறுவடைக்குப் பின்னர் திருமணம் நடத்தப்படுவதையும் இதனால் உய்த்து உணரமுடிகின்றது.

4. மணநாள் :

சங்ககாலத்தில் திருமணம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியிலே நடத்தப்பெற்றது. மணம் நடைபெற்ற காலத்தை இயற்கை நிலையிலே பாடலில் புலவர் பதிவு செய்துள்ளனர். அகநானூறு பாடலில் 232இல் இது பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

“குன்றவேலிச் சிறுகுடி ஆங்கன்
மன்ற வேங்கை மணநாட் பூத்த
மணி ஏர் அரும்பின் பொன்னி தாஅய்
வியலறை வரிக்கும் முன்றில் குறவர்
மனைமுதிர் மகளிரொடு தூங்கும்
ஆர்கலி விழவுக் களம் கடுப்ப .....”

குன்றுகளையே வேலியாகக் கொண்ட சிற்றூரிலே பொது இடத்தில் நிற்கும் வேங்கை மரமானது மணநாளை அறிவிப்பது போல் பூத்திருக்கின்றது. மணியை ஒத்த அரும்பினின்றும் பொன் போன்ற புதுமலர்கள் பரந்து அகன்ற பாறைகளை அழகு செய்து கொண்டிருக்கும் முற்றத்திலே குறவர்கள் மனையிலேயுள்ள ஆடுதலில் வல்ல மகளிரொடும் கூட்டிக் குரவைக் கூத்து கூத்து ஆடி மகிழ்கின்ற ஆரவார மிக்க விழவுக் களத்தைப் போன்ற தோற்றத்தைப் புலவர் பாடலிலே காட்டுகின்றார். வேங்கை மலர்கின்ற காலத்தில் திருமணம் நடைபெற்றதால் வேங்கை மலரும் காலம் திருமண நாளாக குறிக்கப்பட்டுள்ளது. காலத்தின் வருகையை இயற்கைத் தோற்றங்கொண்டுகணிக்கும் நிலையையும் இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

5. மணவணி :

திருமணத்தின் போது சிறப்பான அணிகலன்களை அணியும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. குறிப்பாக மணமகளின் “மணவணி” பற்றிக் கலித்தொகைப் பாடலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமல்
கையாற் புதைபெறுஉங் கண்களுங் கண்களோ” ⁴⁸

களவு நிலையில் தொடர்புற்றிருந்த ஆணும் பெண்ணும் கற்புநிலையில் திருமணம் செய்யும் போது ஆணுடைய மணவணியைப் பாராமல் பெண் தன்கண்களைக் கைகளால் புதைத்துக் கொள்ளும் நிலையைத் தோழி கூறுகின்றாள். சிறப்பான அணிகளை அணிந்து திருமணத்திற்கு ஆண் வருகின்ற கோலத்தை அனைவரும் கண்டு மகிழ்வர். ஆணின் முழுமையான அழகை வெளிப்படுத்தும் தனித்துவமான அலங்காரம் ஒன்று இருந்ததையும் இப்பதிவு எடுத்துக் காட்டுகிறது. முன்னர்ப் பழகிய ஆண் பெண் கூட மணவணியை அணிந்தவுடன் அதற்குரிய ஒரு பண்பாட்டு நிலையிலேதான் இருப்பர் என்ற தகவலையும் இக் கலித்தொகைச் செய்யுளடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

6. நன்மண நுகர்ச்சி :

திருமணம் என்பது வெறுமனே ஆணையும் பெண்ணையும் இணைக்கும் சடங்கு அல்ல. அது இருதரப்பைச் சேர்ந்த குடும்பங்களையும் மகிழ்விக்கும் ஒரு நடைமுறையாகக் கருதப்பட்டதை ஐங்குறு நூற்றுப்பாடல் தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

“தன்னமர் ஆயமொடு நன்மணநுகர்ச்சியின்
இனிதாங் கொல்லோ தனக்கே பனிவரை
இனக்களிறு வழங்கும் சோலை
வயக்குறு வெள்வேல் அவற்புணர்ந்து செலவே” ⁴⁹

களிற்றுயானைகள் செல்கின்ற குளிர்ந்த மலையிடத்தே சோலை களின் வழியாக விளக்கம் மிகுந்த வெள்ளிய வேலினைக் கொண்டோனான தன் காதலனோடும் உடன்சேர்ந்து செல்லுதல் தன் விருப்பத்துக்குரிய ஆயமகளிரோடும் கூடியிருந்து நாம் கூட்டுவிக்கும் நன்மணத்தினலே பெறுகின்ற இன்ப நுகர்ச்சியைக் காட்டிலும் பெரிதும் இனிதாக இருக்குமோ? என நற்றாய் மனம் நொந்து கொள்வதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. “நன்மண நுகர்ச்சி” என்னும் தொடர் திருமண

நடைமுறைகளால் அனைவரும் பெறும் மகிழ்ச்சியை உணர்த்துகிறது. திருமணத்தால் இணையும் ஆணையும் பெண்ணையும் விடப் பெற்றோர், உற்றார், உறவினர், நண்பர் என அனைவரும் திருமணநடை முறைகளில் பங்கேற்று மகிழ்ச்சியை அநுபவிக்கும் நிலை சங்ககாலத்திலேயே இருந்ததை இத்தகவல் உறுதி செய்கின்றது.

7. வதுவை நாளாணி :

வதுவை என்பது பரத்தை மணத்தை உணர்த்தும் சொல்லாகப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஒழுங்கான திருமணமான “நன்மணம்” எல்லோருக்கும் மகிழ்வு தந்தது. பரத்தையை மணக்கும் தலைவனுடைய அணிகள் குறிப்பாகப் பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அகநானூற்றில் 56 ஆம் பாடலில் காணப்படும் குறிப்பை இங்கு தருவது விளக்கமாக அமையும்.

“தண்துறை ஊரன் தின்தார் அகலம்
வதுவை நாள் அணிப் புதுவோர்ப் புணரிய
பரிவொடு வரும் பாணன் இதருவில்
புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழ் இட்டு
என் மனைப் புகுந்தோனே.....”

குளிர்ந்த நீர்த் துறைகளைக் கொண்ட ஊரையுடையவன் நம் தலைவன். திண்ணென்ற தாரினை அணிந்த அவனுடைய மார்பிலே வதுவைக் காலத்து ஒப்பனையையுடைய பரத்தையரைப் புணர்க்க வேண்டும் என்று மிக்க பரிவொடு வருகின்ற பாணனும் வந்தான். அவ்வேளையில் ஈன்ற அணிமையையுடைய பசுவொன்று தெருவிலே பாய்ந்து வந்தமையால் கலங்கித் தனது யாழினையும் கீழே போட்டுவிட்டு எமது வீட்டினுள்ளே புகுந்து கொண்டான் எனத் தலைவி தனது தோழியிடம் கூறுகிறாள். இங்கு “வதுவை நாள் அணி” என அவள் குறிப்பிடும் ஒப்பனை நன்மணம் செய்கின்ற காலத்து ஒப்பனையை விட வேறுபட்டிருந்ததை விளக்குகிறது. திருமணம் முடித்த ஆண்களைப் பரத்தையரோடு சேர்க்கின்றவன் பாணன். அவன் அவ்வாறு சேர்க்கும் போது பரத்தையரும் தனித்துவ ஆடை அணிகளோடு ஒப்பனை செய்வார். இந்த ஒப்பனையால் பெறப்படும் கவர்ச்சியழகே தலைவனைப் பரத்தையரிடம் ஈடுபாடு கொள்ள வைக்கின்றது. தலைவி பேரழகியாக இருந்த போதும் தலைவன் பரத்தையரை நாடுவதற்கு இந்த வதுவை நாளாணியே காரணமாக அமைந்ததெனலாம்.

8. வதுவை மண்ணுதல் :

திருமண நடைமுறைகளில் மணப்பெண்ணுக்கு நீராட்டுதல் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாக இருந்துள்ளது. இதனை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று பதிவு செய்துள்ளது.³⁰

“கடிநகர்புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையா நோக்குடி மறைய”

திருமண நாளன்று மணமனையைக் கவின் பெறச் செய்து கடவுள் வழிபாடு நடத்துவர். மணமுழுவும் மணமுரசும் ஒலிக்கும். அச்சமயம் மணப்பெண்ணுக்கு மகளிர் நீராட்டுர். அதன் பின் அவளை அலங்கரித்துத் தம்முடைய அழகிய கண்களையும் இமையாதவராகப் பார்த்துக் கொண்டே விரைவாகச் செல்வர். இக்குறிப்பு திருமணநாளின் போது மணப்பெண்ணை நீராட்டும் சிறப்பான நடைமுறையொன்று பேணப்பட்டதை விளக்குகின்றது. “வதுவை மண்ணுதல்” என்ற தொடர் இதனைப் பதிவு செய்துள்ளது.

9. வதுவை நாள்

மணவினை நிகழும் நாள் வதுவைநாள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிறரறியாது ஆணும் பெண்ணும் இணையும் நாள் இதுவாகும். பரத்தையோடு சேர்கின்ற நாளையும் இச்சொல் குறிக்கின்றது. எனவே களவு நிலையிலே தொடர்புற்றிருந்த ஆணையும் பெண்ணையும் பிறரறியாத் தொடர்புடையராக்கும் நாளாகவும் இந்த நாள் அமைகின்றது. அகநானூறு 352 ஆம் பாடல் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

“இந்துணைப் பயிரும் குன்ற நாடன்
குடிநன்கு உடையன் கூடுநர்ப் பிரியவன்
கெடுநா மொழியலன் அன்பினன் என நீ
வல்ல கூறி வாய்வதின் புணர்ந்தோய்
நல்லை காண் இனிக் காதல் அம் தோழி
கடும் பரிப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
நல்லிசை நிறுத்த நயம் வரு பனுவல்
தொல்லிசை நிரீஇய உரைசால் பாண்மகன்

எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்
புதுவது புனைந்த திறத்தினும்
வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே.”

அவன் நற்குடியிலே பிறந்த பண்பாளன். தன்னுடன் கூடினாரைப் பிரியாத அன்பும் உடையவன். நாவால் கெடுதலான சொற்களைக் கூறுபவன் அல்லன். நம்பால் அன்பு கொண்டவன்.” என நீ வலிமையுடன் அவனைப் பற்றி என்னிடம் கூறிப் பொருத்தமுற என்னையும் கூட்டி வைத்தனை. கடிய வேகத்தையுடைய குதிரைகள் பூண்ட நெடிய தேரினையுடையவன் அஞ்சி. அவனுடைய தொன்மையான புகழை நிலைநிறுத்தியவனான புகழ் சான்ற பாண்மகனானவன் நல்லிசைகளை வரையறுத்த இனிமை மிக்க இசை நூலின் கண் எண்ணு முறையெல்லாம் வழுவாது நிலைபெறுத்தி இயற்றிய பண்களினுள்ளும் புதுப்புதுத் திறன்களைக் காட்டியவனாகப் புனைந்த அத்திறத்தினைக் காட்டினும் எம்காதலன் இவ்வதுவை நாளினும் எமக்கு இனியவனாகவே உள்ளான். தலைவனோடு தொடர்பு கொண்ட நாளை நினைவுபடுத்துவது அந்நாளின் இன்றியமையாமையை உணர்த்தி நிற்கிறது. களவாகப் புணர்ச்சி பெற்ற நாளையே வதுவை நாளென உரைகாரரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.⁵¹

10. வதுவை ஈரணி :

பரத்தையோடு தொடர்பு கொண்ட தலைமகன் சிறப்பான அணிகளை அணிந்து செல்வான். எனவே அவ்வணி “வதுவை ஈரணி” எனப் பெயர் பெற்றது. அகநானூற்றுப் பாடல் இது பற்றிய தகவலைத் தந்துள்ளது.⁵²

“பொறிவரி இனவண்டு ஊதல கழியும்
உயர்பலி பெறுஉம் உருகெழு தெய்வம்
புனை இருங் கதுப்பின் நீ கடுத்தோள் வயின்
அனையேன் ஆயின் அணங்குக என்! என
மனையோட் தேற்றும் மகிழ்நன் ஆயின்
யார் கொல் வாழி தோழி நெருநல்
தார் பூண்களிற்றின் தலைப்புணை தழீஇ
வதுவை ஈர் அணிப் பொலிந்து நம்மொடு
புதுவது வந்த காவிரிக்
கோடு தோய்மலிர்நிறை ஆடி யோரே”

பொறிகளையுடைய வரிகளையுடைய வண்டினங்கள் ஊதாமல் செல்கின்ற உயர்ந்த பலிக்கடன்களைப் பெறுகின்ற அச்சம்தரும் தெய்வம் உள்ளதன்றோ. புனைதல் தொழிலொடு அமைந்த கரிய கூந்தலினையுடையவளான நின்னால் ஐயுறப் பெற்றவளான பரத்தையுடன் யான் அப்படியெல்லாம் செய்து வந்தவனானால் அந்தத் தெய்வமே என்னை வருத்துவதாக என்று ஆணை கூறித் தன் மனைவியைத் தேற்றுகின்ற கணவனாக அவன் இருப்பானாகில் நேற்றுக் கரையுச்சிகளைத் தொட்டபடி வந்து கொண்டிருந்த காவிரியின் மிகுதியான புது வெள்ளப் பெருக்கிலே தாரணிந்த களிற்றினைப் போலப் புணையின் தலைப் பகுதியைத் தழுவிருந்து கூட்டத்திற்கு உரிய பெரிய அணிகலன்களோடு பொலிவுற்று நம்முடன் புனலாடியவர்தான் யாரோ தோழி எனப் பரத்தை கேட்கின்றாள்.

ஆண்கள் தமது பரத்தமையுறவை மறைத்துப் பொய்யுரைப்பதை வெளிப்படுத்தும் பரத்தை தன்னோடு கூடும் ஆணின் அணிகலச் சிறப்பினையே அடையாளமாகக் கூறுகிறாள். “வதுவை ஈர் அணி” என்ற தொடர் அவள் வாய்ச்சொல்லாக பரத்தையுறவின் போது செய்யும் அலங்காரமாகப் பாடலில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

11. வதுவை மகளிர் :

திருமண நடைமுறைகளில் பங்கு கொள்வோர் வதுவை மகளிராக இருக்கவேண்டும். அகநானூற்றுப்பாடல் 378இல் வரும் குறிப்பு இங்கு நோக்குதற்குரியது.

“நிதியம் துஞ்சும் நிவந்தோங்கு வரைப்பின்

வதுவை மகளிர் கூந்தல் கமழ்கொள்

வங்கூழ் ஆட்டிய அம்குழை வேங்கை”

இதற்கு உரைவகுத்தோர் பெருநிதியம் நிலைத்திருக்கும் உயர்ந்தோங்கிய மனையகத்தே உள்ள மணவாழ்வினரான மகளிரின் கூந்தல் மணம் பொருந்துமாறு அழகிய தளிர்களையுடைய வேங்கை மரம் எனக் குறித்துள்ளனர். எனவே வதுவை மகளிர் என்பது மங்கல மகளிரைக் குறிக்கும் தொடராகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

12. வதுவை நன்மணம் :

இத்தொடர் ஐங்குறு நூற்றுப்பாடல் 399இல் அமைந்துள்ளது. வதுவை என்ற சொல் ஆரவாரமான திருமணத்தைக் குறிக்க அதனுடன்

இணைந்த நன்மணம் என்பது ஒழுங்கான முறையில் நடக்க வேண்டிய திருமணம் என்ற பொருள் தருவதாக உள்ளது.

“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிகெனச்
சொல்லின் எவனோ மற்றே - வென்வேல்
மையற விளங்கிய கழலடிப்
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே”

தலைவி தலைவனுடன் உடன் போக்கிலே சென்று அவனுடைய வீட்டிலே திருமண நடை முறைகளைச் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவனின் தாய் திருமண நடைமுறைகளைத் தானே ஒழுங்காகச் செய்வதாகத் தலைவியின் தாய்க்குச் சில பெரியோரிடம் செய்தி அனுப்புகிறாள். அது கேட்ட தலைவியின்தாய் மனம் வருந்திக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

சிலம்புகழி நோன்பென்பது இவள் இவ்வீட்டு மகளென்னும் உரிமையாள் அல்லள். இவள் மனையாட்டி என்னும் மனைத்தலை வியாம் புதுவுரிமை பெறுகின்ற நிலையாள் என்னும் மணவினை முதல் நிகழ்ச்சியாகவே, அதுதான் அவன் தாய் அயர்ந்தபின் யாம் இசைவதேயன்றி என்ன செய்யலாம். ஆகவே எம்மனையிடத்தே வதுவை நன்மணம் செய்விக்க என்று கூறி அதற்கு ஆவனசெய்தல் ஆகாதோ என நற்றாய் வெதும்புகின்றாள். இதனால் பெண்ணின் வீட்டில் நடைபெறும் திருமணம் வதுவை நன்மணம் எனக் கருதப்பட்டதை உணரமுடிகின்றது.

13. ஒன்றுமணம் :

இத்தொடர் பிறரறியாமல் ஆணும் பெண்ணும் மணந்து கொள்ளுதல். பின்வரும் பாடல் இந்நடை முறையைப் பதிவு செய்து வைத்துள்ளது.

“மல்குசனை புலர்ந்த நல்கூர் சுரமுதல்
குமரிவாகைக் கோலுடை நறுவீ
மடமாத் தோகைக் குடுமியிற் றோன்றும்
கான நீளிடைத் தானு நம்மொ
டொன்று மணஞ் செய்தன ளிவளெனின்
நன்றே நெஞ்ச நயந்தநின் றுணியே”⁵³

பொருள் தேடச் செல்லும் தலைவன் தலைவியைப் பிரியமுடியாமல் வருந்துகிறான். பிறரறியாது களவுமணம் செய்திருக்கும் நிலையில் அவளை அவன் பிரியவிரும்பவில்லை. தன் நெஞ்சிற்கு அவன் அதனை நினைவூட்டுகின்றான். முன்பு நீர் மல்கிய சனை பின்பு வற்றுதலினால் வறுமையுற்ற பாலை நிலத்தில் வளர்ந்த இளமையை யுடைய வாகை மரத்தின் கொம்பின் கண் உள்ள நறிய மலர் மடப்பத்தையுடைய கரிய மயிலினது உச்சிக் கொண்டையைப் போலத் தோன்றுகின்ற நீண்ட காட்டுவழியில் இவள் தானும் நம்மொடு வந்து பொருந்தும் முயக்கத்தினைச் செய்வாளெனின் பொருள் செய்வதற்கு விரும்பிய நினைதுணைவநன்மையுடையதேயாகும். அகநானூற்றுப்பாடல் 11 இலும் இத்தகைய களவுமணம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“கயந்துகள் ஆகிய பயந்தபு கானம்
எம்மொடு கழிந்தனர் ஆயின் கம்மென
வம்பு விரித்தன்ன பொங்கு மணற் கான்யாற்றுப்
படுசினை தாழ்ந்த பயிலினர் எக்கர்
மெய்ப்புகு வன்ன கைகவு முயக்கம்
அவரும் பெறுகுவர் மன்னே”

14. போர்மணம் :

தான் திருமணம் செய்யவிரும்பிய பெண்ணை அடைவதற்கு மள்ளர் போர் செய்கின்ற நடைமுறை இருந்துள்ளது. இக்காலத்தில் துணங்கையாடலும் நடைபெறும். இதனைப் பின்வரும் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

“அறிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறுஉ மூரன்
பொற்கோ லவிர்தொடித் தற்கெழு தகுவி
எற்புறங் கூறுமென்ப தெற்றென
வணங்கிறைப் பணைத்தோ ளெல்வளை மகளிர்
துணங்கை நாளும் வந்தன வவ்வரைக்
கண்பொர மற்றதன் கண்ணவர்
மணங்கொளற் கிவரும் மள்ளர் போரே”⁵⁴

பரத்தையின் கூற்றாக அமைந்த பாடலில் துணங்கைக் கூத்து நடைபெறும் நாளில் மள்ளர்கள் தாம் விரும்பிய மகளிரை மணம் செய்யப் போரிடும்

தகவல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வீரத்தையே மகளிர் விரும்பினர் என்ற குறிப்பும் இதனாற் பெறப்படுகின்றது. திருமணத்திற்காக நடைபெறும் மள்ளர்போர் ஆணின் தகுதிப்பாட்டை நிறுவும் ஒரு செயற்பாடாகக் காணப்படுகின்றது.

சங்க அகப்பாடல்களிலே வந்துள்ள இச்சொற்றொடர்கள் திருமண நடைமுறைகள் பற்றிய விளக்கத்தைக் தெளிவுபடுத்துவனவாகவுள்ளன. நிலத்துக்கேற்ற வாழ்வியல் நடைமுறைகள் வேறுபட்டிருந் ததையும் இவை உணர வைக்கின்றன. பண்டைத்தமிழர் பண்பாட்டின் பதிவுகளைப் பேணும் இச்சொற்றொடர்கள் பாடல்களில் தனித்துவமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முழுப்பாடலாக அமைந்த நிலையான விளக்கம்

சங்க அகப்பாடல்களில் சில தனிப்பாடல்களில் திருமண நடைமுறைகள் பற்றிய விளக்கங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நடைமுறைகள் சுருங்கிய முறையிலும் விரிந்த நிலையிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பாடல்களிலே கூறப்பட்ட தகவல்கள் இன்றைய திருமண நடைமுறைகளின் மூலத்தை உணர்ந்து கொள்ள உதவுகின்றன. குறந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு போன்ற அகப்பாடல் தொகுப்பு நூல்களில் எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல்களைக் காட்டமுடியும். அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்கள் திருமணநடைமுறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் வளர்ச்சிநிலைகளையும் விளக்குவதாக உள்ளன.

“யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைத்தா ளன்ன சிறுபசங் கால
ஒழுகு நீ ராரல் பார்க்கும்
குருகு முண்டுதான் மணந்த ஞான்றே.”⁵⁵

தலைவன் நெடுங்காலம் மணஞ்செய்து கொள்ளாமலிருத்தல் பற்றி வருந்திய தலைவி, தலைவன் தன்னைக் களவு மணம் செய்து கொண்டதற்குச் சான்று பகரயாரும் இல்லையே என வருந்துகிறாள். அதனைத் தோழியிடம் சொல்வதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

தோழியே! தலைவன் என்னைக் களவில் மணந்தகாலத்தில் சாட்சி சொல்ல வேறு ஒருவரும் இல்லை தலைவனான கள்வன் ஒருவன்

தான் இருந்தான். அவனும் அப்போது என்னிடம் கூறிய உறுதி மொழியினின்றும் பொய்ப்பானாகில் நான் என்ன செய்வேன்? அந்த வேளையில் அவ்விடத்தில் ஓடுகின்ற நீரில் ஆரல் மீனின் வரவை உண்ணும் பொருட்டுப் பார்த்து நிற்கும் தினையின் அடியைப்போன்ற சிறிய பசிய கால்களையுடைய நாரை மட்டுமே நின்றது.

இப்பாடல் களவு மணம் பற்றிய தகவலைத்தருகின்றது. தலைவியின் இத்தகைய களவுமணம் தோழிக்கும் தெரியாமல் நடந்துள்ளது. அதனால் அதனைத் தோழிக்குத் தெரியப்படுத்துவது நல்லதெனத் தலைவி எண்ணுகிறாள். “ஆரல் பார்க்கும் நாரை நின்றது” என்பதால் இக் களவுமணம் நடந்த இடம் நீர்த்துறை என்பது பெறப்படுகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றில் வரும் பாடலொன்று இன்னொரு திருமண நடைமுறை பற்றிய தகவலைத்தருகின்றது.

“எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை
இழையணி மீடந்தையில் தோன்றும் நாட
இனிது செய்தனையால் நுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவையர விவள்
பின்னிருந் கூந்தல் மலரணிந் தோயே!”⁶⁶

முறையாகத் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் மணவினை நிகழ்கின்றது. அவ்வேளையில் தலைவனின் பண்பினைப் பாராட்டித் தோழி கூறுவதாக அமைந்த இப்பாடலில் பிறிதொரு தகவல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நெருப்பின் சுடரினைப் போல விளங்கும் வேங்கைமரத்தின் மலர் களிதையே இருந்த மயிலானது இழையணிந்த ஒரு பெண்ணைப் போலே அழகோடு தோன்றும் மலைநாடனே! நன்மை கொண்ட மனையினிடத்தே இவளுடன் வதுவை கொள்ளும் நீயும் இவளது பின்னப்பெற்ற கரிய கூந்தலிடத்தே மலரினையும் அணிந்தனையால் இவளை நின் மனைவியாக்கிக் கொண்டனை. எமக்கும் இனிதே செய்தனையாகையால் இப்பண்பினான நின்னைப் பெற்ற நின் தந்தையும் நெடிது வாழ்வாராகுக.

எனத் தலைவனைத் தோழி பாராட்டும் போது திருமணநடைமுறைகளில் முதன்மையான நிகழ்ச்சியான கூந்தலில் மலரணிவதைக் குறிப்பிட்டுள்ளாள். இப்பாடலுக்கு உரை செய்தோர் பின்வரும் விளக்கத் தையும் இணைத்துள்ளனர்.

மனவினையின் போது தலைவன் தலைவியின் கூந்தலிலே மலரணிவது என்பது ஒரு முதன்மையான நிகழ்ச்சியாகும். பலரும் அறிய நிகழும் இது, “இவளை என்றும் மணமுடையாளாக யான் கொண்டு போற்றி ஒழுகுவேன்.” என்னும் உறுதிக்கும் ஒரு சான்றும் ஆகும். மகளிர் கூந்தலில் மலரணியும் உரிமை அவர்கள் மணவாளர்க்கே உரித்து என்பதும் தெளிவு. “மணவாட்டி” என்ற பெயரும் இதன் காரணமாகவே தமிழில் தோன்றியிருக்கலாம். இன்று இது மாலை மாற்றலாக மாறி இருக்கிறது. தலைவியின் களவுத்துணையாக அமைந்த தோழி அவள் மணம் ஊரும் உறவும் வாழ்த்த நிகழும் போது இவ்வாறு மணமுடைய தலைவனையும் அவன் கருத்தை நிறைவாக்கிய அவன் தந்தையையும் வாழ்த்துகின்றாள் என்பதும் பொருந்தும்.⁵⁷

மேற்காட்டிய பாடலில் “வேங்கை மலர்ந்தமை” பற்றிய குறிப்பு திருமணம் நடைபெறும் காலத்தையும் உணர்த்தி நிற்கிறது.

அகநானூற்றில் அமைந்த 86 ஆவது பாடல் திருமண நடைமுறைகளை விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

“உழுந்து தலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை
பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப நிரைகால்
தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
களை இருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள் கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேடில் விழுப் புகழ் நாள்தலை வந்தென
உச்சிக்குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதிலை அவ் வயிற்று
வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக - என
நீரொடு சொரிந்த ஈர்இதழ் அலரி
பல்இருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேர் இற் கிழத்தி ஆக எனத் தமர்தர
ஓர் இற் கூடிய உண்பணர்காங்குல்”

இப்பாடலின் பொருளை நோக்கும் போது அக்காலத்திருமண நடை முறைகளைத் தெளிவாய் உணர்த்துவதை அறியலாம்.

உழுந்தினை நிறையக் கூட்டிச் சமைத்த குழைவாக வெந்த உழுத்தம்பருப்புப் பொங்கலின் பெரிய உருண்டைகளைக் கூடியிருந்தவர்கள் உண்பது இடையறாது நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

வரிசையாகக் கால்களிட்டு அமைத்த பெரிய பந்தரும் விளங்கிற்று. அதன் கீழ்த்தரையிலே மணவைக் கொணர்ந்து பரப்பி இருந்தனர். மனை விளக்கினை ஒருபால் ஏற்றிவைத்திருந்தனர். எங்கும் மாலைகளைத் தொங்க விட்டிருந்தனர்.

தீய கோள்களின் தொடர்பு நீங்கிய வளைந்த வெண்மையான சந்திரனைக் கேடற்ற சிறந்த புகழையுடைய உரோகணி என்னும் நால்வந்து அடைந்த நல்ல நாள் அது அந்நாளிலே மிக்கிருந்த இருளும் நீங்கி எங்கும் அழகுமலரும் புலர்காலை வேளையும் வந்தது.

உச்சியிலே நிறைகுடத்தையுடையவராகவும் கைகளிலே புதிய மண்கலங்களை உடையவருமாக மணத்தினைச் செய்து வைக்கும் ஆரவாரமுடைய மங்கல மகளிர் கூடினர். முன்னே தருவனவும் பின்னே தருவனவும் அவர்கள் முறைமுறையாகத் தந்து கொண்டிருந்தனர்.

மகனைப் பெற்றெடுத்த தேமல் பொருந்திய அழகிய வயிற்றினையுடைய தூய அணிகளணிந்த மகளிர் நால்வர் கூடி நின்றனர். “கற்பினின்றும் வழுவாது நன்றாகிய பலவகைகளினும் உதவியாக நின்று நின்னை மனைவியாகப் பெற்ற நின் மணவாளனைப் பேணும் துணைவியாக நீ ஆவாயாக” என அவளை வாழ்த்தினர்.

நீரோடு குளிர்ந்த இதழ்களையுடைய பூக்களையும் நெல்லையும் கலந்து அவள் தலையிலே தூவினர். மிக்க கரிய அவள் கூந்தலிலே அவை ஒருங்கே சேர்ந்து கிடந்தன. அங்ஙனம் மங்கல நீராட்டிய பின் வதுவை மணமும் நிகழ்ந்து முடிந்தது. அதன் பின்னர்.

சுற்றத்தார் எல்லோரும் கல்லென்ற ஒலியினராய் விரைவோடும் வந்தனர் “பெருமைக்குரிய இல்லக்கிழந்தி ஆவாய்.” என அவளை என அழைத்தனர். அதனையடுத்து ஒரு தனி அறையிலே நாங்கள் உடன் கூடிய புணர்ச்சிக்குரிய முதலிரவு வேளையும் வந்தது.

இச் செய்யுள் தலைவன் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. திருமணநடை முறைகளில் ஆரிய நடைமுறைகள் எவையும் இல்லை. பிற்காலத்திலே சிலப்பதிகாரம் காட்டும் “மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டுதலும்” இல்லை. நல்லநாள் பார்த்தல், புத்தாடை உடுத்தல், பெருஞ்சோறளித்தல், மங்கலமகளிர் வாழ்த்தல், தமர் அளித்தல் போன்றவையே நிகழ்ந்துள்ளன.

அகநானூறு 136 ஆம் பாடல் இன்னும் சில நடைமுறைகளைக் காட்டுகின்றது:

மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப் புணர்ந்து இனிய ஆகத் தெள்ஒளி
அம்கண் இருவிசம்பு விளங்கத் திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்
கடி நகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழுவொடு பரு உப்பணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையார் நோக்குபு மறைய
மென் பூவாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறித்த பயம்பமல் அறுகைத்
தழங்கு குரல் வானின் தலைப்பெயற்கு ஈன்ற
மண்ணுமணி அன்ன மாஇதழ்ப் பாவைத்
தன்னறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டித்
தூஉடைப் பொலிந்து மேவரத்துவன்றி
மழைபட்டன்ன மணன்மலி பந்தர்
இழை அணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றித்
தமர் நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்
உவர்நீங்கு கற்பின்எம் உயிர் உடம் படுவி!”

இப்பாடல் குறிப்பிடும் திருமணநடைமுறைகள் வருமாறு :

இறைச்சியுடன் கூட்டிக் குற்றமறச் சமைத்த நெய் கனிந்து கொண்டிருக்கும் வெண் சோற்றினை இன்ன அளவினது என வரைந்து ஓர் எல்லைப்படுத்துதலும் இல்லாத வள்ளன்மையுடன் உயர்ந்த சுற்றத்தார் முதலானவர்களை முதலில் உண்பித்தனர்.

புள் நிமித்தமும் இனிதாகக் கூடியிருந்தது. தெளிவான ஒளியை உடையதான அழகிய அசுன்ற வானமும் களங்கமற்று விளங்கிற்று. திங்கள் உரோகினியைக் கூடிய குற்றமற்ற நன்னாளும் கூடிவந்தது.

அந்நாளிலே மணமனையினை அழகுபடுத்தினர். கடவுளை வழிபட்டுப் போற்றினர். ஒலிக்கின்ற மணமுழுவோடு சேர்ந்து பெரிய முரசமும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அச்சமயம் தலைவிக்கு மணநீராட்டியவரான மகளிர்கள் தம் முடைய அழகிய கண்களையும் இமையாதவராய் பார்த்துக் கொண்டே விரைந்து மறைந்தார்கள்.

மென்மையான பூவினையுடைய வாகையின் புல்லிய புறத்திலேயுள்ள கவடுபட்ட இலையினை முதிய கன்று கறித்த பள்ள மாண இடத்திலே படர்ந்திருக்கும் அறுகம் புல்லினது ஒலி முழங்கும் மேகத்தின் தலைப் பெயலுக்கு ஈன்ற கழுவிய நீலமணியினைப் போன்றதும் கரிய இதழினை உடையதும் பாவை போன்றதுமான கிழங்கினிடத்தேயுள்ள தண்மையான மணமுள்ள அரும்புகளுடன் வெண்மையான நூலையும் சூட்டித் தூய்மையான உடையினை அழகுடன் உடுத்தி விருப்பம்வருமாறு நெருங்கி மேகம் இடி முழங்கினாற்போல மணமுழவுகள் மிகுதியாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் பந்தரிலே அணிகளை அணிந்த சிறப்பினோடு தோன்றும் வியர்வையினையும் துடைத்துக் கொண்டு சுற்றத்தார் அவளை நமக்கு ஈந்தார். அந்த திருமண முதல் நாளின் இரவிலே எம் உயிர்க்கு ஓர் உடம்பு போல எம்மை அடைந்த உவர்ப்பு நீங்கிய கற்பினை உடையவளே!

பரத்தை ஒழுக்கமுடைய தலைவனுடன் ஊடிய தலைவியின் ஊடலைத் தணித்தற் பொருட்டு முன்னர் நடந்த திருமண நடைமுறைகளைத் தலைவன் தலைவிக்கு கூற விரும்பித் தன் நெஞ்சுடன் கூறியதாகப் புலவர் இப்பாடலை அமைத்துள்ளார். இங்கு திருமண நடைமுறைகளுக்கு இசைக்கருவிகளின் பங்களிப்பும் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. சுற்றத்தார் முன்னிலையில் நடந்த நன்மணத்தைத் தலைவிக்கு நினைவுபடுத்துகிறான்.

விருந்து ஓம்பல் நிலையிலும் புலாலுடன் சேர்ந்த உணவு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏனைய நடைமுறைகள் பெரும்பாலும் ஒன்றாகவே உள்ளன. மணமுள்ள மலர்களோடு வெண்மையான நூல் சூட்டுகின்ற நடைமுறை கூறப்பட்டுள்ளது. அறுகம்புல்லும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இசைக்கருவி நிலையில் மணமுழவும் மணமுரசும் இணைந்து ஆரவாரத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

பாடல்முழுவதிலும் வரும் திருமணநடைமுறைகள் பற்றிய செய்திகள் விரிவாக உள்ளன. அவை இன்றும் நடைமுறைகளாக உள்ளமைகுறிப்பிடத்தக்கது. இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்வியலில் திருமண நடைமுறைகளிலும் இயற்கை நிலையான பொருட்கள் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மலர்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுக்கப்பட்டது. மணமகன் மணமகளின் கூந்தலில் மலர் சூட்டுவது

மலர் தொடர்பான இன்றியமையாத நடைமுறையாக இருந்தது. மணமனையின் அலங்காரத்திலும் மலர் மாலைகள் பயன்படுத்தப் பட்டன. அறுகம்புல், பால் என்பனவும் முக்கியம் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும் திருமண நடைமுறைகளில் மகளிர் வகித்த பங்கும் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. மங்கலமகளிருக்கு முதன்மை வழங்கப் பட்டுள்ளது. மகளிர் நடத்தும் போது ஒரு ஒழுங்கு முறையும் பேணப்பட்டதை உணரமுடிகின்றது. “முதுசெம்பெண்டிர்” “வதுவை மண்ணிய மகளிர்” போன்ற தொடர்கள் இதனை நன்கு உணர்த்துகின்றன. குழந்தைப்பேறு பெற்ற மகளிர் திருமணத்தில் பங்குகொள்ளும் நடைமுறையும் இருந்துள்ளது. திரு மணச்சின்னமாகக் கருதப்பட்ட “இழை அணிதல்” என்னும் நடைமுறையும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் காப்பு நூலணியும் நடைமுறையும் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்க அகப்பாடல்களில் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் நீண்ட பாடல்களாக இருப்பதால் பல தகவல்களைப் பாடல்களிலே பதிவு செய்ய முடிந்தது எனலாம். திருமண நடைமுறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிநிலைகளையும் அகநானூற்றுப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இதனால் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு பாடல்களும் தமிழர் பண்பாட்டில் திருமண நடைமுறைகள் பற்றியறிவதற்குச் சிறந்த சான்றுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அகநானூறு 394 ஆம் பாடல் இன்னொரு முக்கிய தகவலைத் தருகின்றது. களவாக வந்து தலைவியைச் சந்தித்துச் செல்லும் தலைவனிடம் தோழி சொல்லும் செய்தியாக ஒரு நடைமுறை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது:

“களவும் புளித்தன விளவும் பழுநின்
 சிறுதலைத் துருவின் பழுப்புறு விளைதயிர்
 இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசியொடு
 கார்வாய்த்து ஒழிந்த ஈர்வாய்ப் புற்றத்து
 ஈயல் பெய்து அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
 சேதா வெண்ணெய் வெம்புறத்து உருக
 இளையர் அருந்தப் பின்றை நீயும்
 இடுமுள் வேலி முடக்காற் பந்தர்ப்
 புதுக்கலத்து அன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றிற்
 புனையிருங் கதுப்பின்நின் மனையோள் அயரப்
 பாலுடை அடிசில் தொடையு ஒரு நாள்
 மாவண் தோன்றல் வந்தனை சென்மோ

காடுறை இடையன் யாடுதலைப் பெயர்க்கும்
மடிவிடு வீளை வெரீஇக் குறுமுயல்
மன்ற இரும்புதல் ஒளிக்கும்
புன்புல வைப்பின்எம் சிறுநல் ஊரே.”

மிகவும் வள்ளன்மையுடைய தலைவனே!

களாவும் காய்த்துப் பழுத்துப் பழங்கள் புளிப்புச்சுவையினை உடையவும் ஆயின. விளாமரங்களும் பழங்களுடன் விளங்குகின்றன.

சிறிய தலையுடையவான செம்மறியாட்டினது பழுப்புநிறம் அமைய முற்றிய தயிரிலே கொல்லையில் விளைந்த வரகின் குத்துதலாலே மாட்சியுற்ற அரிசியோடு கார்காலத்து மழைபெய்து நீங்கிய ஈரமான வாயிலையுடைய புற்றினிடத்திருந்து வெளிப்படுகின்ற ஈயலையும் பெய்து சமைத்த இனிதான் சூடான புளியஞ் சோற்றினைச் சிவலைப் பசுவின் வெண்ணையானது அதன் வெப்பமான புறத்தே இட்டுக் கிடந்து உருகிக் கொண்டிருக்க நின் ஏவலாளர் அருந்துவர்.

அதன் பின்னர் நீயும்

முள்ளிட்ட வேலிகொண்ட இடத்திலே வளைந்த கால்களையுடைய பந்தரின் கீழே புதுக்கலத்தைப்போலச் செம்மண் பூசப்பெற்று விளங்கும் சிறுவீட்டிலே புனையப்பெற்ற கருமையான கூந்தலையுடைய நின் மனைவியானவள் நினக்குவிருந்து ஊட்டுமாறு பால்பெய்த சோற்றினை உண்ணுதற்காக ஒரு நாள் வந்து போவாயாக.

காட்டு வாழ்க்கையினனான இடையன் தன் யாட்டினங்களைக் கிடைபெயர்க்கும் வாய்மடித்து எழுப்பும் சீழ்க்கை யொலியினைக் கேட்டு அச்சமுற்ற குறுமுயலானது மன்றத்தின் கண்ணுள்ள பெரிய புதரிலே மறைந்து கொள்ளும் முல்லை நிலத்தின் கண்ணுள்ளது எம்முடைய சிறிய நல்ல ஊராகும்.

இப்பாடலில் தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்யும் போது தலைவி அவனுக்குப் பாற்சோறு அளிக்கும் நடைமுறை ஒன்று விளக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நடைமுறை யாழ்ப்பாணத்திருமண நடைமுறைகளிலும் இருந்துள்ளது.⁵⁸

உவமை உருவக நிலையில் அமைந்த விளக்கம்

சங்க அகப்பாடல்களிலே திருமணநடைமுறைகள் பற்றிய குறிப்புகள் உவமை நிலையிலும் உருவக நிலையிலும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவியை உடன்போக்கிலே கொண்டு சென்று

திருமணம் செய்யவிரும்பிய தலைவன் அதனைத் தோழியிடம் தெரிவிக்கின்றான். தோழியும் தலைவியிடம் இச் செய்தியைக் கூறி அவள் இசைவு பெற்றுத் தலைவனிடம் அதை அறிவிக்கின்றாள்.

“அம்குழை இருப்பை அறைவாய் வான்புழல்
புல் உளைச் சிறார் வில்லின் நீக்கி
மரைகடிந்து ஊட்டும் வரையகச் சீறார்
மாலை இந்துணையாகி காலைப்
பசுநனை நறுவிப் பருஉப்பரல் உறைப்ப
மனமனை கமழும் கானம்
துணைஈர் ஓதிஎன் தோழியும் வருமே.”⁵⁹

புல்லிய குடுமியினையுடைய சிறுவர்கள் அழகிய தளிரையுடைய இருப்பையின் அற்ற வாயினையும் வெள்ளிய உட்டுளையினையுமுடைய பூக்களை வில்லினால் உதிர்த்து அவற்றைத் தின்னவரும் மரைமாண்களை வெருட்டி விட்டு உண்பிப்பார். வரையகத்தேயுள்ள அத்தகைய சிற்றூர்களிலே மாலைக்காலத்தே நினக்கு இனிய துணையாகித் தங்கிக் காலை வேளையிலே புதிய தேனையுடைய நறும்பூக்கள் உதிர்ந்து கிடத்தலால் மணம் நிகழும் மனைபோன்று மணம் நாறிக் கொண்டிருக்கும் காட்டிலே நின்னுடன்கடையொத்த குளிர்ந்த கூந்தலை உடைய என் தோழியும் உடன் வருவதற்கு இசைந்தனள் காண்.

இப்பாடலில் உடன்போக்கிலே செல்லும் காட்டின் நறுமணத்தைத்திருமணம் நடக்கும் வீட்டின் நறுமணத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பது கவனித்தற்குரியது. பாலை நிலத்திடையே உடன்போக்கிலே செல்வது கடினமானது. எனினும் செல்லும் வழியின் இயற்கைக் காட்சிகளும் நறுமணமும் செல்பவர் மனதில் மகிழ்வை ஏற்படுத்தும். திருமணம் முடிக்கச் செல்லும் தலைவன், தலைவி உள்ளத்தில் அதுபற்றிய நினைவே நிறைந்திருப்பதால் பார்க்குமிடமெல்லாம் அத்தோற்றமே தெரிவதாகப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நறுவடி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉம்
கைவண் மத்தி கழாஅர் அன்ன
நல்லோர் நல்லோர் நாடி
வதுவையயர விரும்புதி நீயே”⁶⁰

மணமிகுந்த வடுக்களையுடைய மாமரத்திலே நன்கு விளைந்து கனிந்து கீழே விழுகின்ற இனிய பழமானது ஆழ்ந்த நீரையுடைய பொய்கையிடத்தே “துடும்” என்னும் ஓசையுடன் விழுகின்ற கொடை வண்மையுடைய மத்தியின் “கழாஅர்” என்னும் ஊரைப்போன்ற நல்ல பெண்களையே நாடிச் சென்று நீயும் வதுவை செய்து கொள்ள விரும்புகின்றாய்.

இப்பாடல் தன்னைப் பிரிந்து சென்று பரத்தை மணம் செய்து கொண்ட தலைவன் அந்தப் பரத்தையை விட்டுப் பிறிதொரு பரத்தையை மணந்தான் என்ற செய்தியைத்தலைவி அறிந்து கொண்டபோது தலைவன் மீண்டும் திரும்பித் தலைவியிடம் வந்தபோது தலைவி தலைவனுக்குக் கூறிய கூற்றாக அமைந்துள்ளது. தலைவன் விரும்பி மணம் செய்யும் பரத்தையரை வளமான ஊருக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுமுகமாகத் தலைவி கோபத்தை உள்ளூறையாகக் காட்டுகிறாள்.

மாவின் முதிர்ந்த கனி தானாகவே குளத்துநீரில் “துடும்” என விழும். அதுபோல பரத்தையர் சேரியிலே பக்குவமான இளங்கன்னியர் தலைவனின் வலையிலே தாமாகவே வந்து ஆரவாரத்துடன் விழுவார் என உள்ளூறையால் அவன் பரத்தை ஒழுக்கத்தை எல்லோரும் அறிந்திருப்பதைத் தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். பரத்தை மணம் செய்யும் ஆண்கள் புதிய பெண்களை நாடிச்செல்லும் நிலை ஒரு புறமிருக்கப் பரத்தையரும் ஆண்களை நாடி வந்து வதுவை அயரும் நிலையும் இருந்ததை இப்பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

திருமண நடைமுறைகளைப் பற்றிக் கூறும் பாடல்களில் புலவர் உவமை, உருவகம், உள்ளூறை, இறைச்சி என இலக்கிய அணிகளைப் பயன்படுத்தும் போது அவற்றை நயமாக வெளிப்படுத்த எண்ணியுள்ளனர். இயற்கைக் காட்சிகளின் தன்மையிலே அவற்றைப் பொதிந்து கூறுவதன் மூலம் தமது இலக்கை நிறைவேற்றியுள்ளனர். மருத நில ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய பல பாடல்களில் இந்த உத்தியைப் பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஒழுக்கச்சீர்கேடுகள் “திருமணம்” என்னும் இணைப்பிலே ஏற்படும் போது அதனைப் பக்குவமாக நீக்கிவிடப் புலவர் முயற்சி செய்துள்ளதை இத்தகைய பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு வகைமாதிரியாக ஒரு எடுத்துக்காட்டுமட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

திருமண நடைமுறைகளின் பதிவும் விளக்கமும்

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் திருமணநடைமுறைகள் பற்றிய பதிவும் விளக்கமும் ஒரு சமூகத்தின் ஒழுங்கான வாழ்வியலை விளக்குவதாக உள்ளன. சான்றாக உள்ள பதிவுகளைப் பகுத்து நோக்கும் போது திருமணநடைமுறைகள் உறவுநிலை, நட்புநிலை, சமூக நிலை என்ற மூன்று நிலைகளிலும் ஒரொழுங்கை நிலைநாட்ட உதவுவதை உணரமுடிகின்றது. இயற்கையான உடல் தேவைக்காகக் கூடிவாழ்ந்த மிருகங்களின் கூட்டு வாழ்க்கையை விட மனிதனின் கூட்டுவாழ்க்கை வேறுபட்டது. “இன்பம் அடைதல்” என்ற ஒரே நோக்கினை மையமாக வைத்து மிருகங்கள் இணைகின்றன. ஆணும் பெண்ணும் இணைவது, இன்பம் என்ற தேவைக்காக மட்டுமன்றி வேறு உயர்ந்த செயல்களைச் செய்வதற்கும் பயன்பட வேண்டும் என்ற கருத்துப் பேணப்பட்டது. ஆண், பெண் இணைவால் இனப்பெருக்கம் ஏற்பட்டது. மிருகங்கள் தமது இனப்பெருக்கத்தை ஓர் ஒழுங்கிலே நடைமுறைப்படுத்த முடியாதவை. ஆனால் பகுத்தறிவுடைய மனிதன் தனது இனப்பெருக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்து சில நடைமுறைகளை வகுத்துக் கொண்டான். இனப் பெருக்கம் தனிமனித நிலையை மட்டுமன்றிக் கூட்டான சமூக நிலையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை மனிதன் நன்கு உணர்ந்தபோது “திருமணம்” என்ற நடைமுறை இன்றியமையாததாக அமைந்தது. திருமணம் ஆண், பெண் இணைப்பு நிலையால் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் ஒன்றுபட வேண்டும் என்ற நோக்கில் செயல்பட்டபோது பல நடைமுறைகளைக் கொண்டமைந்தது. அந்நடைமுறைகளில் பங்கு கொள்வோர் மூவகையினராவர். மூன்று நிலைகளில் திருமணநடைமுறைகள் சமூக ஒழுங்கைப் பேணின. அதனை விளக்கமாக கூறுவது பயனுடைத்து.

உறவுநிலையில்

அகப்பாடல்களிலே குறிப்பிடப்படும் தோழி என்னும் உறவுகளவு மணத்தைக் கற்பு மணமாக்கும் சமூக நடைமுறையைப் பாதுகாக்கும் பண்பு கொண்டது. வேறுபட்ட சமூக நிலையிலே வாழ்கின்ற ஆண் பெண் தொடர்பினைப் பாதுகாத்துத் தாய்தந்தை என்னும் முக்கியமான உறவுகள் சீர்குலையாது தோழியே செயற்படுகின்றாள். ஒரு குடும்பத்திலிருந்து கிளைத்தெழும் புதிய குடும்பம் ஒழுங்காக இணைய அவளே முக்கிய பங்காற்றுகிறாள்.

தந்தை, தாய், செவிலி, தோழி, ஐயன்மார், தமர் என்னும் உறவுகள் சூழ வாழும் பெண் தன்னோடு புதியதொரு ஆணை இணைத்து வாழ எண்ணும் போது தோழியே பல்வேறு வகையிலும் பெண்ணுக்கு உதவுகிறாள். திருமணநடைமுறைகளை நிறைவேற்ற வற்புறுத்துகிறாள். பெண்ணின் பெற்றோரின் சம்மதத்தைப் பெற்றே அந்த நடைமுறைகளை நிறைவேற்ற முயற்சி செய்கிறாள். சிலவேளைகளில் பெற்றோர் சம்மதிக்க மறுக்கும் நிலை உருவாகின் தானே முன்னின்று உடன்போக்கு மணத்தில் இருவரையும் இணைத்து வைக்கின்றாள்.

“ஊஉ ரலரெழுச் சேரி கல்லென
ஆனா தலைக்கு மறனி லன்னை
தானே யிருக்க தன்மனை யானே
நெல்லி தின்ற முள்ளெயிறு தயங்க
உணவாய்ந் திசினா லவரொடு சேய்நாட்டு
விண்டொட நிவந்த விலங்கு மலைக் கவாஅற்
கரும்புநடு பாத்தியன்ன
பெருங்களிற் றடிவழி நிலைஇய நீரே.”⁶¹

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிப் பழகுவதை அறிந்து பழிசொல்லி ஊர்மக்கள் மிகவும் ஆரவாரமாக இருக்கிறார்கள். அதனால் பெண் துன்பப்படுவதைப் பற்றி அவளுடைய தாய் கவலைப் படாமலிருக்கிறாள். “அறம் எது என்று உணராத இந்தத் தாயைத் தனித்து இருக்கும்படி செய்துவிட்டு உன்னை நெடுந்தூரத்திலுள்ள நாட்டிற்கு உன் காதலனுடன் அனுப்பப் போகிறேன்” எனத் தோழி தலைவிடம் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவனுடைய நாட்டு வளத்தையும் தோழி எடுத்துச் சொல்கிறாள்.

குறுக்கிட்ட மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள கரும்பை நட்ட பாத்தியைப் போன்ற பெரிய ஆண்யானையினது அடிச்சுவட்டின்கண் தங்கிய நீரை உன் காதலனோடு சேர்ந்து நெல்லிக்காயைத்தின்ற முள்ளைப் போலக் கூரிய பற்கள் விளங்கும்படி நீ உண்ணுவதை நான் நினைக்கிறேன்

எனத் தோழி கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. தலைவியுடைய வாழ்க்கை எப்படி அமையப் போகிறது என்பதைத் தோழி சுட்டிக் காட்டுகிறாள். “இப்போது வாழுகின்ற இயற்கைச் சூழலிலிருந்து வேறுபட்ட சூழலிலே வாழ நேர்ந்தாலும் உன் அன்புக்குரியவரோடு இணைந்து வாழுவதே நல்லது.” எனத் தோழி கூறுவது ஆண் பெண்ணின் களவுத்தொடர்பால் ஊரவர் கூறும் பழியை நிறுத்த அவள் செய்யும் முயற்சியாக உள்ளது. உறவு நிலையில் பெண்ணின் உறவினர் ஊரலரை நிறுத்த முயற்சி செய்யாவிட்டாலும் தோழி தன்னுடைய நெருக்கமான உறவு நிலையால் ஆணையும் பெண்ணையும் உடன் போக்கில் விடுத்து “திருமணம்” என்னும் நடைமுறையின் அடித்தளமான ஒழுக்க நிலைப் பேணலை நிறைவு செய்கிறாள்.

இவ்வாறு தோழி உடன்போக்கிலே இருவரையும் இணைக்கும்போது தலைவனிடம் உறுதிமொழி கூறி இணைக்கின்றாள். இதனை பின்வரும்பாடல் தெளிவாய் உணர்த்துகின்றது:

“அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன் நேர்மேனி மணியின் தாழ்ந்த
நல் நெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்தல் ஓம்புமதி - பூக்கேழ் ஊர
இன் கடுங்களின் இழை அணி நெடுந்தேர்க்
கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட்டு யானைப் போலர் கிழவோன்
பழையன் வேல் வாய்த்தன்ன நின்
பிழையா நல்மொழி தேறிய இவட்கே.”⁶²

“மலர்கள் விளங்கிய பொழில் சூழ்ந்த ஊரையுடையோனே! இனியகடுப்புடைய கள்ளுணவையும் இழையணிந்த நெடிய தேர்களையு முடைய யானைகளையுடைய வலமிக்க சோழமன்னர் கொங்கரையடக்கும் பொருட்டு வெளிய கோட்டினையுடைய “போர்” என்னும் ஊரின் தலைவனாகிய “பழையன்” என்னுஞ் சேனாதிபதியிடத்துத்

தப்பாத வேற்படையைப் பெற்று வைத்திருந்தாற் போன்ற நினைபிழைபடாத நல்ல மொழியைக் கேட்டு உண்மையெனத் தெளிந்த இவளுக்கு அண்ணாந்து உயர்ந்த அழகிய கொங்கைகள் தளர்ந்தாலும் பொன்போன்ற மேனியிலே கருமணி போலத் தாழ்ந்த நல்ல நெடிய கூந்தல் நரையுடனே முடிக்கப்பெற்றாலும் அக்காலத்து இவள் நம் முயக்கத்திற்குப் பயன்படாது முதிர்ந்துள்ளாளென்று கைவிடாதே கொள். என்றும் பாதுகாப்பாயாக.” எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறும் போது ஆண் பெண் இணைப்பு இறக்கும் வரை இறுக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறார். இளமைக்காலத்தில் மட்டுமன்றி முதுமைக்காலத்தும் இணைந்து வாழவேண்டும் என்ற நடைமுறை பேணப்பட்டதை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

உடன்போக்கிலே ஆணும் பெண்ணும் தோழியின் உதவியுடன் சென்றபின் பெண்ணின் வளர்ப்புத்தாய் பெரிதும் வருந்துவாள். அப்போது ஏனைய உறவினர் தேற்றுவர். ஆனால் திருமணநடைமுறைகளைச் சேய்து மகளின் மணக்கோலத்தைப் பார்த்து மகிழவும் வாழ்த்தவும் வாய்ப்பற்றுப் போனதை எண்ணிவருந்தும் தாயைப்பற்றி ஒரு பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

“அத்த நீளிடையவனொடு போகிய
முத்தேர் வெண்பல் முகிழ்நகை மடவரல்
தாயர் என்னும் பெயரே வல்லா
றெடுத்தேன் மன்ற யானே
கொடுத்தோர் மன்ற அவளாயத் தோரே.”⁶³

தலைமகள் தலைவனோடும் உடன்போக்கிலே சென்று விட்டாள் அவளைப்பேணி வளர்த்த செவிலித்தாயின் உள்ளம் பெரிதும் வேதனைப்படுகின்றது. மகளுடைய காதல் நிலையை விளங்கிக்கொள்ளமுடியாத தன் மடமையையும் மகளைத்தடுத்து நிறுத்த இயலாமற் போனமையும் அவளைப் பெரிதும் வாட்டுகிறது. அதனால்

சுரத்தின் நெடிதான வழியிடையே தன் காதலனோடும் கூடி உடன் போகிய முத்துப் போலும் அழகிய வெண்பற்களிடையே முகிழ்த்து வரும் மென்னகையுடைய இளம்பெண்ணின் தாயென்னும் ஒரு பெயரினை மட்டுமே யான் வல்ல வகையாலே பெற்றுள்ளேன். ஆனால் அவளை அவனோடும் சென்று மணம் பெற்று வாழ்க என்று சொல்லிக் கொடுத்து மகிழும் பேற்றினைப் பெற்றவர்கள் அவளுடைய விளையாட்டுத்தேற்றியுள்ளார்களே.

எனக் கூறி வருந்துகிறாள்.

திருமணநடைமுறைகளில் தந்தையர் பங்களிப்புப் பற்றிய தகவல்கள் உறவுநிலை எத்தகைய இறுக்கமான நடைமுறை பேணப் பட்டது என்பதை உணர்த்துகின்றன. தந்தை விருப்பத்துடன் நடைபெற வேண்டும் தந்தை தன் தலைவியின் திருமணத்திற்கு இசைவு தரவேண்டும் என்று வேண்டுதல் செய்ததாக ஐங்குறுநூறு ஆறாவது பாடல் இவ்வாறு தகவல் தருகின்றது.

“வாழி ஆதன் வாழி அவினி
வேந்து பகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
என வேட்டோளே யாயே, யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்துறை யூரன் வரைக
எந்தையும் கொடுக்க என வேட்டேமே.”

இப்பாடலில் தலைவியும் தோழியும் செய்த வழிபாடு பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. “ஆதன் வாழ்க வேந்தன் பகை தணிவானாக; இன்னும் பல ஆண்டுகள் நலனோடு வாழ்வானாக.” எனத் தலைவி வேண்டுகிறாள். ஆனால் தோழியோ “பொய்கையிடத்தே தாமரையின் முகைகளும் தோன்றும் குளிர்ந்த நீர்த்துறையுடைய ஊருக்குரியவனாகிய தலைமகன் திருமணம் செய்ய வருவானாக. எமது தந்தையும் எம் தலைவியை அவனுக்குத் தரவேண்டும்” என வேண்டுதல் செய்ததாகக் கூறுகின்றாள். இங்கு தந்தையின் பங்களிப்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தலைவர் விரும்பினாலும் தந்தையும் அதற்கு இசைவு வழங்க வேண்டும். என்ற நடைமுறை பேணப்பட்டுள்ளது. களவு மணத்தைக் கற்புமணமாக்குவதற்கு உறவு நிலையில் தாய், தந்தை, நட்பினர், ஊரவர் எல்லோரும் இணைய வேண்டும் என்ற கருத்து வலுப் பெற்றிருந்ததைக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று விளக்கமாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

“கூன்முண் முண்டகக் கூர்ம்பனி மாமலர்
நூலறு முத்திற் காலொடு பாறித்
துறை தொறும் பரக்குந் தூமணற் சேர்ப்பனை
யானுங் காதலென் யாயுநனி வெய்யள்
எந்தையுங் கொடஇயர் வேண்டும்
அம்ப லூரு மவனொடு மொழிமே”⁶⁴

“வளைந்த முட்களையுடைய கழிமுள்ளியினது மிகுந்த குளிர்ச்சியையுடைய கரியமலர் நூலறுந்து உதிர்ந்த முத்துக்களைப்போலக் காற்றினாற் சிதறி நீர்த்துறைகள் உள்ள இடங்கள் தோறும் பரவும் இடமான தூய மணலையுடைய கடற்கரைக்குத் தலைவனை யானும் விரும்புகிறேன். நம்தாயும் அவன்பால் மிக்க விருப்பமுடையவளாக இருக்கிறான். நம் தந்தையும் அவனுக்கே நின்னை மணம் செய்து கொடுக்கவிரும்புவான். பழி சொல்லும் ஊர்மக்களும் அவனோடு நின்னைச் சேர்ந்துச் சொல்லுகின்றனர்.” எனத் தோழி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. ஒரு பெண்ணின் திருமணம் நிறைவேற உறவுகள் எல்லாம் ஒன்றுபட்டுச் சம்மதம் தரவேண்டும் என்ற நடைமுறை இருந்ததை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

நட்புநிலையில்

திருமணத்தை நிறைவேற்ற நட்புநிலையில் தோழி பெரும் பங்கினை வகித்துள்ளாள். நடைமுறைகளை அறிந்தவளாகவும் இருக்கிறாள். தலைவனும் தலைவியும் நடைமுறைகளுக்கேற்ப நடக்கவேண்டுமென எடுத்துரைப்பவளாகவும் இருக்கிறாள். ஆணும் பெண்ணும் இணைய விரும்பும்போது தோழியே இடையில் நின்று நடைமுறைகளை நிறைவேற்றுவாள். பல்வேறு நடைமுறைகளையும் அவள் அறிந்தவளாக இருக்கிறாள். அவளுடைய இப்பண்பினை நற்றிணைப் பாடலொன்று பதிவு செய்துள்ளது.

“சிலம்பின் மேய்ந்த சிறுகோட்டுச் சேதா
வலங்குகுலைக் காந்த டிண்டித் தாதுகக்
கன்றுதாய் மருளுங் குன்ற நாட
னுடுக்குந் தழைதந் தனனே யவையா
முடுப்பின் யாயஞ் சுதுமே கொடுப்பிற்
கேளுடைக் கேடஞ் சுதுமே யாயிடை
வாடல கொல்வோ தாமே யவன்மலைப்
போருடை வருடையும் பாயாச்
சூருடை யடுக்கத்த கொயற்கருந் தழையே.”⁶⁶

“எதிரொலி செய்யும் மலையிலே மேய்ந்த சிறிய கொம்பையுடைய செம்மை நிறமான பசு அசைகின்ற குலையையுடைய காந்தளைத்தீண்டி அக் காந்தள் மலரிலுள்ள தாதுக்கள் தன்மேல் உதிரப் பெற்றதால் நிறம்

வேறுபட்டதையறியாது கன்று தன் தாயென்றறியாமல் மயங்கி நிற்கும். அம்மலைநாட்டின் தலைவன் உடுத்திக் கொள்ளும் தழையைக் கையுறையாகத் தந்தனன். ஆனால் அத்தழையை எமது நாட்டினர் உடுப்பதில்லை. நாங்கள் மட்டும் உடுத்திக் கொண்டால் எமது அன்னை கேட்டால் அதற்குரிய விடையைச் சொல்ல முடியாமல் அஞ்சி நிற்போம். அத்தழையை மீண்டும் தலைவன்பாற் கொடுத்துவிடின் அதனால் அவன் மனம் வருந்துமென அஞ்சுகிறோம். மேலும் அவன் மலையிலுள்ள போர் செய்கின்ற வரையாடும் பாய்ந்து செல்லாத தெய்வம் உறைகின்ற மலைப்பக்கத்திலேயுள்ள கொய்தற்கரிய தழை வாடும்படி செய்யலாமோ?’ எனத் தோழி கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இங்கு நட்பு நிலையில் தோழி மூன்று விடயங்களைப் பற்றித் தலைவிக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றாள்:

1. தலைவன் கொடுத்த தழையை அவர்களுடைய நாட்டில் அணியும் நடைமுறை இல்லை என்பது.
2. தழையாடையைத் தலைவி அணியாவிட்டால் தலைவன் அடையும் மனவருத்தம்.
3. தெய்வம் உறையும் மலையில் பறித்த தழை யாருமே அணியாமல் வாடுவது நன்றன்று.

இம்மூன்று விடயங்களும் தலைவியால் நன்கு உணரப்பட வேண்டியவை. மனித நிலையிலே சில நடைமுறைகளை நாம் கைவிட்டாலும் தெய்வந்தொடர்பான சிறப்பான நடைமுறைகளைக் கைவிடலாகாது என்ற ஒழுங்கை வலியுறுத்துகிறாள். களவு நிலையில் தொடர்பு கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவன் தலைவிக்குக் கையுறைதரும் மரபு எம்மிடையே இருப்பினும் வேற்றுநாட்டுக் கையுறையை ஏற்பதால் சிக்கல் ஏற்படும் என்பதையும் உணர்த்துகின்றாள்.

நட்புநிலையில் தோழி தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறும் நிலையும் உண்டு. களவு மணத்தின் போது தலைவன் தலைவிக்கு உறுதிமொழி செய்கிறான். ஆனால் எல்லோருமறியத் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் காலத்தைக் கடத்துகிறான். எனவே அவனுக்குத் தோழி விரைவில் மணந்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறுகிறாள். குறுந்தொகை 53 ஆம் பாடல் இதனைப் பதிவு செய்துள்ளது.

“எம்மணங் கினவே மகிழ்ந முன்றில்
 நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
 வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்
 செந்நெல் வான்பொரி சிதறி யன்ன
 எக்கர் நண்ணிய வெம்மூர் வியன்றுறை
 நேரிறை முன்கை பற்றிச்
 சூரர மகளிரொ டுற்ற சூளே

“தலைவனே! மன்றிலிலுள்ள அரும்பு முதிர்ந்த புன்கமரத்தின் மலர்கள் உதிர்ந்த பரவிய வெள்ளிய மணற்பரப்பு வேலனால் அமைக்கப்பட்ட வெறியாட்டெடுக்கும் இடந்தொறும் செந்நெல்லினது வெள்ளிய பொரி சிதறினாற் போன்ற தோற்றத்தைத் தரும். மணல் மேடுகள் பொருந்திய எம்முடைய ஊரிலுள்ள அகன்ற நீர்த்துறையில் நுண்ணியமூட்டுவாயையுடைய முன்கையைப்பிடித்து தெய்வமகளிரைச் சுட்டிக்கூறிய உறுதியுரை எம்மைத் துன்புறுத்துகிறது.” எனத்தோழி கூறித் தலைவனை மணந்து கொள்ளும்படி வேண்டுகிறாள். தெய்வத்தை முன் நினைந்து தலைவன் கூறிய உறுதிமொழியைத் தோழி நினைவூட்டு கிறாள்.

களவுமணத்தின் நடைமுறையாக சூளுரை செய்தல் குறிப்பிடப் படுகிறது. தோழி தலைவனுடைய சூளுரை பற்றி அறிந்திருந்தமையால் அது பற்றிக் கூறுகிறாள். சூள் செய்தாரையே அச்சுளாற் குறிக்கப்படும் தெய்வம் வருத்துவது மரபு. அதனால் நீ விரைவாக வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என நட்புநிலையில் தோழி தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

தலைவியும் தோழியும் மிகுந்த நெருங்கிய நட்புநிலையில் தலைவனைப் பற்றி உரையாடும் போது களவு மணத்தின் பின்னர் பொருள்தேட்டம் கருதித் தலைவன் பிரிந்து சென்றதையும் வரவு நீடிப்பதையும் பற்றிக் குறிப்பிடும் தலைவியும் இச்சூளுரையை நினைந்து வருந்துகிறாள். அதனை அகநானூறு பாடல் 175 பதிவுசெய்துள்ளது.

“வெஞ்சுரம் இறந்த காதலர் நெஞ்சு உணர
 அரிய வஞ்சினம் சொல்லியும் பல் மாண்
 தெரிவளை முன்கை பற்றியும் வினை முடித்து
 வருதும் என்றனர் அன்றே - தோழி”

இங்கு தலைவன் செய்த சூளுரையைப் பற்றிக் கவலைப்படும் தலைவி அதனைத் தனது தோழியிடம் கூறி வருந்துகிறாள். களவு

மணத்தின் பின் பலரறிய மணம் செய்யும் நடைமுறையை நிறைவேற்றப் பொருள் தேடித்தலைவன் செல்வான். அப்போது தலைவியின் கைபற்றிக் கூறிய உரை பற்றித் தோழியிடம் கூறுவது இருவருக்குமிடையேயுள்ள ஆழ்ந்த நட்புநிலையைப் புலப்படுத்துகிறது. நீர்த்துறையில் சூளுரை செய்யும் நடைமுறையை ஐங்குறும் குறிப்பிட்டுள்ளது. சங்ககாலத்தில் நீர்த்துறைகளிலே தெய்வங்கள் உறையும் என்ற நம்பிக்கை வலுப் பெற்றிருந்தது. இத்தெய்வங்களைச் சாட்சியாக வைத்து ஆணும் பெண்ணும் களவு மணம் செய்யும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது. அந்நடைமுறையில் நட்புநிலையில் தோழியின் பங்கும் இன்றியமையாத ஒன்றாக இருந்துள்ளது.

சமூகநிலையில்

சங்கப்பாடல்களில் சமூகத்தின் நிலைபற்றிப் பேசும் பாடல்கள் பல உள. அவற்றுள் அகப்பாடல்களில் திருமணநடைமுறைகள் பற்றிய பாடல்கள் சமூகத்தின் பங்களிப்பைக் காட்டி நிற்கின்றன. அவை இருவகையான பதிவுகளாக உள்ளன. ஒன்று கண்டோர் கூற்று என்ற நிலையில் அமைந்துள்ளன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக குறுந்தொகையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பாடலைக் காட்டலாம்.

“இவனிவ னைம்பால் பற்றவு மிவளிவன்
புன்றலை யோரி வாங்குநாள் பரியவும்
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவுந் தவிரா
தேதில் சிறுசெரு வுறுப மன்னோ
நல்லைமன் றம்ம பாவே மெல்லியற்
றுணைமலர்ப் பிணைய லன்னவிவர்
மணமகி ழியற்கை காட்டி யோயே.”⁶⁶

இவன் இவளுடைய கூந்தலைப் பிடித்து இழுக்கவும் இவள் இவனது புல்லிய தலைமயிரை வளைத்து இழுத்து ஓடவும் அன்புடைய செவிலித்தாயர் இடை மறித்துத் தடுக்கவும் ஒழியாமல் அயன்மையை யுடைய சண்டை செய்வார். மலரால் பிணைக்கப்பட்ட இரட்டை மாலையைப் போன்ற இவர்கள் மணம் புரிந்து மகிழும் இயல்பை உண்டாக்கினாய். ஆதலால் ஊழ்வினையே நீ நிச்சயமாக நன்மையுடையாய்.

உடன்போக்கிலே செல்லும் ஆணையும் பெண்ணையும் நேரில் கண்டவர்களுடைய கூற்றாக அமைந்த இப்பாடல் சமூகநிலையில் திருமண நடை முறைபற்றிய கருத்து ஆழ வேரூன்றியிருந்ததைத் தெளிவாய்க் காட்டுகிறது. சிறுபருவத்திலே விளையாட்டுத் தோழராய் இருந்தவர்களை மணக்கோலத்திலே காண்பது அவர்களுக்கு மகிழ்வைத் தந்தது. ஆனால் இப்பாடலில் உட்பொருள் ஒன்றும் உள்ளது. “நாடறி நன்மணம்” புரியாமல் தாமே உடன்போக்கு மணம் செய்து செல்லும் இவர்களிருவரும் ஒழுக்கத்தைப் பேணியவர்கள். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற வரையறையைக் காத்து நிற்பவர்கள். ஊழ்வினையால் ஒருங்கிணைந்தவர்கள். அதனால் சிறுபருவத்திலே இவர்களை அறிந்த அந்த முதியவர்கள் ஊழ்வினையை வாழ்த்துகின்றனர். சமூக நிலையில் திருமணநடைமுறைகள் பேணப்பட்டமையும் இவர்கள் கூற்றால் உணரப்படும். ஆணும் பெண்ணும் பெற்றோர் அறியாமல் உடன்போக்கிலே செல்லும் போது அவர்களை முன்னர் அறியாத முதியோர் காண்பர். அந்த முதியவர்கள் உள்ளத்தில் தமரைப் பிரிந்து செல்லும் ஆணும் பெண்ணும் இரக்கத்துக்கு உரியவராக இருந்ததை இன்னொரு பாடல் தெளிவாய் விளக்கிக் காட்டுகிறது.

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ லளியர் தாமே யாரியர்
கயிறாடு பறையிற் கால் பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்
வேய்பயி லமுல முன்னி யோரே.”⁶⁷

ஆரியக் கூத்தர் கழையிற் கட்டிய கயிற்றின் மேல் நின்று ஆடும் பொழுது கொட்டப்படும் பறையைப் போல மேல் காற்று வீசும் போது நிலைகலங்கி வாகை மரத்தினது வெள்ளிய நெற்றுக்கள் ஒலிக்கின்ற இடமாகிய மூங்கில் செறிந்த பாலைநிலப்பரப்பில் கடந்து செல்ல நினைந்து வருபவர்களுள் வில்லையுடையவனான இந்த ஆடவனது காலிலே வீரக்கழல்கள் உள்ளன. தோள் வளையை அணிந்த இந்தப் பெண்ணினுடைய மென்மையான அடிகளின் மேல் சிலம்புகள் உள்ளன. இந்த நல்லவர்கள் யாரோ? இவர்கள் மிகவும் இரங்கத்தக்கவர்கள்.

நாடறிய நன்மணம் செய்யாது உடன்போக்கு மணம் செய்து செல்லும் ஆணையும் பெண்ணையும் செலவின் போது இடைச்சுரத்திலே கண்டு பொதுமக்கள் கூறுவதாக அமைந்த பாடல் திருமணநடை

முறைகளில் ஒன்றான சிலம்பு கழி சடங்கு செய்யாமல் பெண் ஆணுடன் செல்வதைக் குறிப்பிடுகிறது. “மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே” என்ற தொடர் இதனை விளக்குகிறது. மணம் செய்வதற்கு முன்பு மணமகளது காலில் பெற்றோர்களால் அணியப்பட்ட சிலம்பை நீக்குதற்கு ஒரு சடங்கு செய்யப்படும். அது “சிலம்பு கழிநோன்பு” எனப்படும். சமூக நிலையில் சடங்குகள் செய்யும் வழக்கம் இருந்தமையை இப்பாடல் நயமாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

களவுமணம் பற்றிய செய்தியை அறியும் போது சமூகம் அதனைப் பழி தூற்றும். சமூக ஒழுங்கமைதும் அச்செயல் தூற்றப்பட்டது. இதனால் தோழி களவாக வந்து செல்லும் தலைமகனை “நன்மணம்” செய்யும்படி அறிவுறுத்தும் பாடல்கள் அகப்பாடல்களிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஊர் பழி சொன்னால் அது பெரிய அவமானமாக அக்காலத்திலே கருதப் பட்டது.

“குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வ வேற்றை
புருத லிரும்பிடி புலம்பத் தாக்கித்
தாழ்நீர் நனைந்தனைப் பெருங்களி றடுஉங்
கல்லக வெற்பன் சொல்லிற் றேறி
யாமெந் நலனிழந் தனமே யாமத்
தலர்வாய்ப் பெண்டி ரம்பலொ டொன்றிப்
புரையி நீமொழி பயிற்றிய வுரையெடுத்
தானாக் கெளவைத் தாகத்
தானென் னிழந்ததிவ் வழங்க லூரே”⁶⁸

“குறிய முன்னங்காலையுடைய கொல்லவல்ல பெரிய ஆண்புலி பொலிவு பெற்ற நெற்றியை உடைய கரிய பிடியானை புலம்புமாறு நீர்ற்ற அகன்ற காட்டினிடத்துப் பெரிய களிற்றியானையைத் தாக்கிக் கொல்லா நிற்கும் மலையிடத்தையுடைய “சிலம்பன்” “நின்னிற் பிரியேன்” என்று கூறிய பொய்ம்மொழியை மெய்யெனத் தெளிந்து யாம் எம் நலத்தை இழந்தே விட்டோம். ஆதலால் இந்த நடுயாமத்துக் கண் துயில் ஒழிந்தனம். பழி தூற்றும் வாயையுடைய ஏதிலாட்டியராற் கூறப்படும் அம்பலொடு சேர ஒலிமிக்க இவ்வூர் மேன்மையில்லாத தீயசொற்களைக் கூறுதற்கு வேண்டியவுரைகளை ஏறட்டுக் கொண்டு அமையாத பழிமொழியை உடையதாக எம்மைப்போல எதனை இழந்தது? இந்த நடுயாமத்திலும் துயின்றிலதே” எனத் தோழி சொல்லியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஆணினுடைய சொல்லுறுதியை நம்பிப் பெண் நலனிழந்தமையைத் தோழி எடுத்துக் கூறுகிறாள். சமூகம் இச்செய்தியை அறிந்து பெண்ணின் மீது பழிதூற்றுகின்றது. திருமணம் செய்யாமல் களவாக உறவு கொள்வது தகாது என்பதை ஊர்மக்கள் உணர்த்தும் நிலையை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. “அலர்வாய்ப்பெண்டிர்” என்ற சொற்றொடர் சமூகநிலையில் ஒழுங்கற்ற செயல்கள் நடைபெறும்போது பெண்கள் அதனை எல்லோரும் அறியும்படி அலர்தூற்றி வெளிப் படுத்துவர். குறிப்பாகத் திருமணம் செய்யாமல் ஆணும் பெண்ணும் தொடர்பு கொள்வது சமூகஒழுங்கைச் சிதைக்கும் செயற்பாடாகக் கருதப்பட்டது. ஊர்மக்கள் ஒன்றுபட்டு இவ்வொழுங்கினைப் பேணுவதையும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

சமூக நிலையில் தான் விரும்பிய பெண்ணை மணம் முடிக்க விரும்பிய ஆண் அதனைப் பலரறியச் செய்ய மடலேறும் வழக்கமிருந்ததையும் அகப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

“மடலே காமந் தந்த தலரே
மிடையு வெருக்கி னவர்தந்தன்றே
யிலங்கு கதிர் மழுங்கி யெல்விசம்பு படரப்
புலம்புதந் தன்றே புகன்றுசெய் மண்டில
மெல்லாந் தந்ததன் றலையும் பையென
வடந்தை துவலை தூவக் குடம்பைப்
பெடைபுண ரன்றி லியங்குகுர லளைஇக்
கங்குலுங் கையறவு தந்தன்
றியங்கா குவென்கொ லளியேன் யானே.”⁶⁸

யான் கொண்ட காமமோ இந்தப் பனங்கருக்காலே கட்டிய குதிரையைத் தந்தது, ஊராரெடுக்கும் அலரோ “ஆவிரை, பூளை, உழிஞை என்னும் மலர்களை இடையிட்டுக் கட்டிய எருக்கம் பூமாலையைத் தந்தது. எல்லோருக்கும் விரும்புதலைச் செய்கின்ற ஆதித்த மண்டிலமோ தன்னொளி விசம்பின் மேலே செல்லும்படி விளங்கிய கதிர்கள் மழுக்கம் அடைந்து எனக்குத் துன்பத்தைத் தந்தது. முற்கூறிய யாவும் எல்லாவற்றையும் தந்தவற்றின் மேலும் மெல்லென வாடைக்காற்றுப் பனித்துளியைத் தூவுதலாலே கூட்டிலே தன் பெடையைப் பிரியாது புணர்ந்திருக்கும் அன்றிற் பறவையின் இயங்குகின்ற குரலுடனே அளாவிக் கொண்டு இராப்பொழுதென்பதும் என்செயலெல்லாம்

அழியும்படி கையறவைத் தந்தது. கண்டோர் யாவராலும் இரங்கும்படியான நிலைமையையுடைய யான் இவ்வளவு துன்பஞ் சூழ்ந்து கொள்ள இவற்றிடையே இனி எவ்வண்ணம் உய்வேனோ.”

மடலேறும் ஆண் தன் விருப்பத்தைச் சமூகத்திற்கு வெளிப்படுத்தும் போது தான் அநுபவிக்கும் துன்பத்தையும் குறிப்பிடுகிறான். சமூகநிலையில் திருமணநடைமுறைகள் ஆணின் துன்பத்தையும் காட்டுவதாயுள்ளன. தான் விரும்பிய பெண்ணை அடைவது அரிது என்ற நிலை ஏற்படும்போது எப்படியாவது அவளை அடையவேண்டும் என அவளுடைய ஊரறிய மடலூர்ந்து தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வான்.

கலித்தொகை பாடல் 141 மடலேறிவந்த ஆணுக்குத் தமது பெண்ணை மணஞ்செய்து கொடுத்தமை பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

“வருந்தமா ஊர்ந்து மறுகின்கண் பாடத்
திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே
பொருந்தாதார் போர்வல் வழ்திக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்.”

ஊரின் மறுகின் கண்ணே கண்டோர் வருந்த மடலேறிப் பாட திருந்தின இழையினை உடையானைத் தான் பெறுவதற்குப் பொருந்தின வார்த்தைகளை ஆண் கூறுவான். அதைக் கேட்டு பகைவரை வெல்லும் போர்த்தொழிலிலே வல்ல பாண்டியனுக்கு அஞ்சி அரிய திறை கொடுக்கு மாறு போலத் தமர் தம்முடைய குடிக்குப் பழுதென அஞ்சி அவளை அவனுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பார். இத்தகைய மகட்கொடையைக் கண்டவர் வியந்தனர்.

சமூக நிலையில் ஊரவர் பங்குகொள்ளும் தன்மையும் ஆணின் முயற்சியும் இப்பாடலின் மூலம் சிறப்பாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற சிறப்பான வரையறையை மீறாது செயற்பட்ட நிலையையும் இது விளக்குகின்றது. இப்பாடலில் வரும் “வாழிசான்றீர்” என்ற தொடர் ஊரிலுள்ள சான்றோர்களை அழைத்து ஆண் தன் விருப்பினைக் கூறுவதை உணர்த்துகிறது. எனவே திருமண நடைமுறைகளை நிறைவேற்ற ஊரிலுள்ள பெரியோரது உதவி நாடப்பட்டதையும் உணரமுடிகிறது.

சங்ககாலத்துப் பண்பாட்டில் திருமணம் பெறும் இடம்

சங்ககாலத்து மக்களின் பண்பாடு பற்றியறியச் சங்க இலக்கியங்கள் பேருதவி செய்கின்றன. இலக்கியங்கள் காட்டும் மனித வாழ்வியல் பற்றிய தகவல்கள் பண்பாட்டுக் கோலங்களாகக் காட்சி தருகின்றன. மக்களின் வாழ்வியல் இயற்கையான நிலப்பாகுபாட்டிற்கேற்ப வேறுபட்டு இருந்தது. உணவு, உடை, உறையுள் என்பன நிலத்தின் தன்மைக் கேற்ப வேறுபட்டமைந்தன. ஆனால் வாழ்வியலில் ஆணும் பெண்ணும் இணையும் நிலை எல்லா நிலத்தவர்க்கும் பொதுவான ஒரு இறுக்கமான பண்பாடாக உருவாகி நிலைபெற்றிருந்ததை சங்கப்பாடல்கள் சிறந்த முறையில் பதிவு செய்துள்ளன.

இலக்கியப்பதிவுகள் தரும் தகவல்கள் வாழ்வின் இலக்கணமாகப் பின்னர் வகுக்கப்பட்டன. தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணநூல் மனித வாழ்வியலை அகவாழ்வு புறவாழ்வு எனப்பாகுபடுத்தியுள்ளது. அவற்றுள் அகவாழ்வைக் களவியல், கற்பியல் என வரையறை செய்துள்ளது. தமிழர் பண்பாடு இவ்வாறு தனித்துவமாக நோக்கப் பட்டது. மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதுதல் உலகொங்குமுள்ள பொதுவான நடைமுறையாகும். ஆனால் வாழ்வியலுக்கு இலக்கணம் கண்டமை தமிழ்மொழியின் சிறப்பான பண்பு நிலையாகும். அகவாழ்வு பற்றிய இலக்கணம் பல நடைமுறைகளை விளக்குகின்றது. சங்க அகப்பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட மக்கள் ஒழுக்கம் “திணை” என்ற சிறப்பான சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டது. தொல்காப்பியம் மக்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பை குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என இயற்கைத்தோற்ற நிலைக்கேற்ப வகுத்துள்ளது. இவ்வாறு வகுத்துக் கூறுவதற்கு இலக்கியப் பதிவுகளே உதவின. இந்நிலங்களின் வாழ்வியலை டாக்டர் சசிவல்லி பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர் மலையும் மலைசார்ந்த இடங்களிலும் கிடைக்கக் கூடிய தினை, தேன், கிழங்கு, பறவை, விலங்குகளின் ஊன் ஆகியவற்றை உண்டனர். முல்லை நிலத்தார் காட்டைச் சார்ந்த பகுதியில் வரகைப்பயிரிட்டு அதனின்று கிடைத்த உணவுப் பொருளையும் பால், தயிர், நெய் ஆகியவற்றையும் உணவாகக் கொண்டனர். மருத நிலத்தில் நெல்லைப் பயிரிட்டு உண்டனர். நெய்தல் நிலத்துமக்கள் கடலில் கிடைத்த மீன் உப்பு ஆகியவற்றை விற்றுக் கிடைத்த பொருட்களையும் உண்டனர். முல்லையும் குறிஞ்சியும் திரிந்த இடமாகிய பாலை நிலத்தில் விலங்கு பறவைகளை வேட்டையாடி உண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் குறவர் என்றும் முல்லை நிலத்தார் இடையர் என்றும் மருதநிலத்தில் வாழ்ந்தோர் உழவர் என்றும் நெய்தல் நிலத்தவர் பரதர் என்றும் பாலை நிலத்தவர் வேடர் என்று பெயரிடப் பெற்றனர்.²¹

இத்தகைய ஒழுங்குபட்ட மக்களின் வாழ்வியல் ஒரு சிறந்த பண்பட்ட நெறியாகவிருந்தது. மக்கள் கூட்டுவாழ்க்கையில் ஆணும் பெண்ணும் கூடி வாழும் வாழ்வு தனித்துமான பண்பாட்டு நெறியாக இருந்தது. ஆண் பெண்ணின் கூட்டம் களவு நெறி, கற்பு நெறி என இருவகை நெறியாகப் பேணப்பட்டது. இளமையின் உந்துதலால் ஆணும் பெண்ணும் களவாகக் கூடும் நிலை களவு நெறியெனவும் அந்த தொடர்பு பெற்றோர் அறிய உரறிய இணையும் தொடர்பு, கற்பு நெறியெனவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்விருநெறிகளால் சங்ககாலப்பண்பாட்டில் ஆண் பெண் இணைவு முன்னர்க் குறிப்பிட்ட பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. அவற்றை நிலத்துவாழ்வியலில் வைத்து நோக்கும் போது பின்வரும் வகைப்பட்ட மணங்களாக அமைந்ததைக் காணமுடிகிறது:

1. களவு மணம்
2. உடன்போக்கு மணம்
3. கரணமணம்
4. வீரமணம்
5. பொருள் மணம்
6. சேவைமணம்
7. பேச்சு மணம்
8. மடல் மணம்

9. மகப்பேற்று மணம்
10. பரத்தை மணம்

களவு மணம்

இயற்கைச் சூழ்நிலைக்கேற்பத் தினைப்புனத்திலோ நீர்ச்சுனைக் கரைகளிலோ கடற்கரைச் சோலையிலோ ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு இணைவது களவு மணமாகும். குறுந் தொகையில் (பாடல்:193) வரும் பாடலொன்று தலைவி கூற்றாகக் களவு மணம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

“மட்டம் பெய்த மணிக்கலத் தன்ன
இட்டுவாய்ச் சனைய பகுவாய்த் தேரை
தட்டைப் பறையிற் கறங்கு நாடன்
தொல்லைத் திங்க ணெடுவெண் ணிலவின்
மணந்தனன் மன்னெடுந் தோளே
இன்று முல்லை முகைநா றும்மே.”

கள்ளைப் பெய்த நீலக்குப்பிகளைப் போன்ற சிறியவாயையுடைய சுனையிலே இருக்கின்ற பிளந்த வாயையுடைய தேரைகள் கிளிகடி கருவியாகிய தட்டைப்பறையைப் போல ஒலிக்கும் நாட்டையுடைய தலைவன் களவுக்காலமாகிய பழைய திங்களில் நெடிய வெண்ணில வின்கண் என்நீண்ட தோள்களைத் தழுவினான். அதனால் இக்காலத்தும் அவன் மேனியினது முல்லையினது மொட்டறா மலரின் மணத்தை என் தோள்கள் கொண்டிருக்கின்றன. எனக் களவுக் காலத்து நடந்ததைத் தன் தோழியிடம் தலைவி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. களவு மணத்தில் தோழியே நடைமுறைகளைச் செயற்படுத்துவாள். இருவரும் இணையும் வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பாள். கற்பு மணமாக அது நிறைவு பெற முன்னின்று பாடுபடுவாள். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற பண்பாட்டுநெறியைப் பேணுவதில் தோழியின் பங்களிப்பு இன்றியமையாததாகவிருந்தது.

களவுமணம் செய்த தலைவன் கற்புமணம்செய்ய முயற்சிகளை மேற்கொள்வதை அவனுடைய ஏவலாள் மூலம் தோழியறிந்து தலைவிக்குக் கூறுவாள். இதனைக் குறுந்தொகை 389 ஆம் பாடல் தெளிவாய்ப் பதிவு செய்துள்ளது:

நெய்கனி குறும்பூழ் காய மாக
ஆர்பதம் பெறுக தோழி யத்தை
பெருங்க னாடன் வரைந்தென வவனெதிர்
நன்றோ மகனே யென்றனென்
நன்றே போலு மென்றுரைத் தோனே.

“பெரிய மலைநாட்டையுடைய தலைவன் வரைவுக்குரிய முயற்சி களை மேற்கொண்டிருப்பதை நான் அறிந்தேன். தலைவனுடைய குற்றேவல் மகனை நான் நேரில் கண்டபோது நலமா என்று கேட்டேன். “நலமே” என்று கூறிய அவன் நெய் மிகவும் ஊறிய குறும்பூழ் சம்பாரத்தோடு கூடிய கறியாக உண்ணுகின்ற உணவைப் பெறுவானாக”. எனத் தோழி கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இங்கு தோழி குற்றேவல் மகனை வாழ்த்துமுகமாக வரைவு நடைபெறப்போவதைத் தலைவிக்கு உணர்த்துகிறாள்.

உடன்போக்குமணம்

களவு மணத்தால் ஏற்பட்ட உறவு பெற்றோரால் தடை செய்யப்படக் கூடிய நிலை ஏற்படும் போது உடன்போக்கு மணம் நடைபெறும். ஆணும் பெண்ணும் பெற்றோரறியாமல் இணைந்து செல்வர். சங்கப்பாடல்களில் பெண்ணின் பெற்றோர் அறியாமலே உடன்போக்கு நிகழ்வதை அறிய முடிகிறது. இங்கு தோழியின் முயற்சியே பேருதவியாகவுள்ளது. சில வேளைகளில் பாலைநிலத்தூடே செல்வது தலைவிக்குத் துன்பம் தரும் எனக் கூறித் தலைவன் ஒருப்படாத நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது. அப்போது தோழிதலைவனை அறிவுறுத்தி அழைத்துச் செல்லவைப்பான். இங்கு தலைவியை அவனோடு அணுப்புவதில் தோழி மிகவும் கவனத்துடன் செயற்படுவாள். குறுந்தொகையில் (பாடல் : 388) ஒளவையார் பாடிய பாடலொன்று இப்பண்பினை நன்குணர்த்துகின்றது.

நீர்கால் யாத்த நிரையிதழ்க் குவளை
கோடை யொற்றினும் வாடா தாகும்
கவணை யன்ன பூட்டுப்பொரு தசாஅ
உமணெருத் தொழுகைத் தோடு நிரைத்தன்ன
முளிசினை பிளக்கு முன்பின் மையின்
யானை கைமடித் துயவும்
கானமு மினியவா நும்மொடு வரினே.

“நீரைத்தன்னுடைய அடியிலே கட்டப்பட்ட வரிசையாகிய இதழ்களையுடைய குவளை மலரானது மேல் காற்று வீசினாலும் வாடாதாகும். கவணைப்போன்ற நுகத்தின் பிணிப்புப் பொருதமையால் வருந்துதலையுடைய உப்புவாணிகருடைய எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகளின் தொகுதியை வரிசையாக வைத்தாற்போன்ற உலர்ந்த மரக்கிளைகளை பிளத்தற்குரிய வல்லமை இல்லாமையால் யானை தன் துதிக்கையை மடித்து வருந்துகின்ற கானமும் நும்மொடு வந்தால் தலைவிக்கு இனிமையுடையதாகும்” எனத்தோழி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இங்கு தோழி தலைவியின் நிலையை நயமாக எடுத்துக் கூறுகின்றாள். நீ அவளைப் பிரிந்து செல்வதால் அவளுக்கு ஏற்படும் பழியைப் பற்றி நான் எண்ணுகிறேன். அதனால் தலைவி அடையப்போகும் துன்பத்தையும் மனங்கொள்கிறேன். எனவே நீ அவளை உடன்போக்கிலே கொண்டு சென்றால் பாலை நிலங்கூட அவளுக்கு இனிமையாக இருக்குமென நம்புகிறேன். “நும்மொடுவரின் கானமும் இனியவாம்” என அவள் கூறும்போது உன்னோடு வராவிட்டால் வீடு அவளுக்கு இன்னாததாகும் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறாள்.

கரணமணம்

தமிழர் பண்பாட்டில் களவு மணம் தீங்கு விளைவிக்கும் செயற் பாடாக மாற்ற முற்ற போது “கரணமணம்” நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. தொல்காப்பியரது சூத்திரம் இதனை விளக்கி நிற்கிறது.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”⁷¹

விரும்பிய பெண்ணுடன் உறவு கொண்டு பின்னர் பிரிந்து செல்கின்ற ஆண் கரணத்தின் மூலம் நல்வழிப்படுத்தப்பட்டான். ஆணுடைய வாய்மொழி உறுதி மட்டும் குடும்ப உறவுக்குப் பலமான அடிப்படையாக அமையவில்லை. களவு மணமும், உடன்போக்கு மணமும் ஆண் பெண் உறவைப் பலரும் அறிய வாய்ப்பளிக்கவில்லை. இதனால் இவ்வறவைப் பலரும் அறியச் செய்வதற்காகக்கரணம் சேர்ந்த மணம் நடைமுறையாகியது. இதனை “நாடறி நன்மணம்” எனச் சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் குறித்துள்ளன. இந்த மணத்தின் நிகழ்ச்சிகள் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தன.

1. மணமனையை அழகுபடுத்தல்
2. மணமுழவு, மணமுரசு, சங்கு ஒலித்தல்
3. மணப்பந்தர் அமைத்தல்
4. சிலம்பு கழி நோன்பு நடத்தல்
5. விருந்தளித்தல்
6. விளக்குகள் ஏற்றல்
7. கடவுள் வழிபாடு செய்தல்
8. நிமித்தம் பார்த்தல்
9. நல்லோரையில் திருமணம் செய்தல்
10. மங்கலப் பெண்டிர் குடங்களில் நீரேந்திவரல்
11. நெல்லும் மலரும் தூவி மக்களை ஈன்ற மங்கல மகளிர் நால்வர் மணமகளை வாழ்த்தி நீராட்டல்
12. காப்பு நூலணிவித்தல்
13. புத்தாடை அணிவித்தல்
14. இழை அணிவித்தல்
15. பெற்றோர் மணமகளை வாழ்த்தி தலைவனுக்கு அளித்தல்.

இந்நடைமுறைகளை அகநானூறு பாடல்கள் 86, 136 பதிவு செய்துள்ளன. இம்மணமுறை சமூக அங்கீகாரம் பெறும் நிலையாகத் திருமணநடைமுறைகளை மாற்றியது. மேலும் தமிழர் பண்பாட்டில் மிக இன்றியமையாத நடைமுறைகளாகவும் போற்றப்பட்டன.

வீரமணம்

முல்லை நிலத்துமக்களிடையே ஆணின் உடல் வீரம் திருமணத்திற்கு இன்றியமையாத ஒரு தகுதிப்பாடாகக் கருதப்பட்டது. ஏறுதழுவி வெற்றி பெற்று மணமுடிக்கும் பண்பாடு முல்லை நில மக்களிடையே நிலவியதைக் கலித்தொகைப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. பெண்குழந்தை பிறந்தால் அவ்வீட்டில் ஒரு காளைக்கன்றையும் தனியாக வளர்ப்பர். மந்தையில் காளை வளரும். மங்கைப்பருவம் வந்தவுடன் காளையை அடக்கும் வீரனுக்கே மங்கையைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக அறிவிப்பர். இச்செய்தி பெண் தந்தையால் பறைமூலம் எல்லோருக்கும் அறிவிக்கப்படும். அது கேட்டுப் பெண்ணின் காதலன்

காளையை அடக்க முன்வருவான். காளையைத் தழுவி அடக்கி வெற்றி பெற்றுக் காதலியைப் பரிசாக அடைவான். இத்தகைய வீரனையே ஆயமகளும் மணம் செய்ய விரும்புவாள்.

“மாதர் மகளிரும் மைந்தரும் மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத்தயர்வர் தழுஉ
கொல்வேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்,
அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர்துறந்து
நைவாரா ஆயமகள் தோள்,
வளியா அறியா உயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சும் நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளியவோ ஆயமகள் தோள்,
விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத்தாம் வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடை போலப் புகின்.”²²

காதலையுடைய மகளிரும் அவர்கணவரும் வலியுற்றுத் தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக் கூத்தை ஆடுவார்கள். அங்கு யாமும் சென்று அக் குரவைக் கூத்தின் கண்ணே கூடிக் கொல்லுகின்ற ஏற்றிடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொதுவனை மறுபிறப்பிலுங் கூட ஆயர் மகள் தழுவமாட்டாள். ஆயர்மகளுடைய தோள் அஞ்சாது உயிரைத் துறந்து கொலைத் தொழிலுடைய காளையை அடக்கும் வீரனையே தழுவும். காளைக்கு அஞ்சி வருந்தி அதனைத்தழுவ நெஞ்சுரமில்லாதவர் தோள்களைத் தழுவமாட்டா. உயிரை ஒரு காற்றாக உணராது அதைப் பாதுகாத்து காளையின் கொம்புக்கு அஞ்சுபவரைத் தழுவ ஆயர் மகளிருடைய தோள்கள் அத்துணை எளிய அல்ல. கொலைத் தொழிலையுடைய காளையின் கொம்பிடையே தாம் விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிலே வீழுமாறு போல வீழும் வீரருக்க எம்முடைய ஆயர் இனத்தில் மரபாக உள்ள “முலைவிலை” கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

இங்கு வீரமணம் செய்யும் நடை முறைபற்றி விளக்கப் பட்டுள்ளது. ஆயர் வாழ்வில் ஆநிரைகளே செல்வங்கள். அதனால் அவற்றைப் பாதுகாக்கும் வீரம் ஆணுக்கு இருக்கவேண்டும். திருமணம் என்பது நீண்ட காலம் நிலைத்துநிற்க வேண்டிய உறவு. பெண்ணையும் ஆநிரைகளையும் பாதுகாக்கும் வீரம் ஆணின் முக்கிய தகுதிப்பாடாகக் கருதப்பட்டது.

ஆணும் பெண்ணும் முன்னர் ஒருவரையொருவர் கண்டு விரும்பிய நிலையிலும் ஆணின் வீரம் உறுதி செய்யப்படுவதற்கு ஏறுதழுவுல் நடை பெறும். தமர் இதனைச் செய்யும் போது பெண் கூற்றாக அமைந்தபாடல் அப்பண்பாட்டின் ஆழமான பதிவை உணர்த்தி நிற்கிறது.

ஒண்ணுதால்,

இன்ன உவகை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோலள் அலைத்தற் கென்னை

மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி

“அலர்செய்து விட்டதில் ஓர்,

ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழாய்

இன்றெவ னென்னை யெமர் கொடுப்ப தன்றவன்

மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்

புக்காற் புக்கதென் நெஞ்சு.”⁷³

முல்லை நிலத்துப் பெண்ணொருத்தி ஆணுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளாள் என ஊரவர் அலர் கூறினர். அப்போது பெண்தன் தோழியிடம் வருமாறு கூறுகின்றாள்.

ஒள்ளிய இழையினையுடையாய் தன்மேல் மிக்குச் சென்ற சிவந்த
கரியஏற்றினுடைய கோட்டிடையில் இற்றை நாள் அவன் செல்ல
என்நெஞ்சும் உடன் சென்றது. இனி நம் சுற்றத்தாரெல்லோரும்
பொருந்திப்புகரையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகனுக்கு என்னைக்
கொடுப்பதாக அறுதியிட்ட அற்றை நாளில் கொடுக்கின்றது என்ன
பயனையுடைத்து.

தனது நிலத்துப் பண்பாட்டை நினைந்து வாழும் பெண்ணாக அவள் விளங்குகிறாள். அவள் உள்ளத்திலும் ஆணின் வீரம் பற்றிய பெருமித உணர்வு நிறைந்துள்ளது.

பொருள்மணம்

சங்ககாலத்தில் மணவுறவுகள் பொருளையடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெண்ணின் குடும்பத்தவர் பொருள் வளமுள்ளவராக இருப்பின் அவளை மணந்து கொள்வதற்கு அவர்கள் தகுதிக்கேற்பப் பொருள் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் கண்டு அன்பு கொண்டாலும் அது

மணவுறவாக நிலைபெறுவதற்குப் பொருள் இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டது. இதனால் களவுத்தொடர்பைப் பலரறியச் செய்வதற்கு ஆண் பொருள்தேட வேண்டும். பெண்ணின் சுற்றத்தார் கேட்கின்ற பொருளை ஆண் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அகநானூறு 90 ஆம் பாடலில் இச்செய்தி பதிவாகியுள்ளது.

“இரும்பு இடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறும் எனக் கொள்குநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே.”

படைக்கலம் இடம்படச் செய்திட்ட வடுக்களையுடைய முகத்தினரான அஞ்சாமையையுடைய கோசர்களது புதுவருவாயினையுடையதாகிய நியமம் என்னும் ஊரினையே கொடுத்தாலும் அஃது அமையும் என இவளுடைய பெற்றோர்கள் கொள்ள மாட்டார்களெனத் தோழி தலைவனிடம் கூறுவதாக இச்செய்தி அமைந்துள்ளது.

இங்கு பெண்ணினுடைய பெற்றோரின் செல்வத்தகுதிப்பாடு தோழிமூலம் ஆணுக்கு உணர்த்தப்படுவது நோக்குதற்குரியது.

ஐங்குறுநூறு 147 ஆம் பாடலில் பிறிதொரு செய்தி பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது. ஆண் தன் காதலியின் பெற்றோரை வரைவொடு வந்து சான்றோருடன் சந்திக்கின்றான். பெண்ணின் பெற்றோரும் உவந்து வரவேற்று அவளை மணம் செய்து தருவதாயின் இன்ன இன்ன எல்லாம் வரைபொருளாகத் தருதல் வேண்டும் என்கின்றனர். அவற்றை எல்லாம் அளித்து அதற்கு மேலும் கொடுத்து அவர்களை அவன் மகிழ்வித்தான். அவர்களும் அவனுடைய மாட்சிமையான குணத்தைப்போற்றி மணத்திற்கு உவகையோடு இசைகின்றனர். இதனைக் கண்ட தோழி உள்வீட்டிலிருக்கும் பெண்ணிடம் சென்ற உவகை ததும்பக் கூறுவதாக இச் செய்யுள் அமைந்துள்ளது.

“எக்கர் ஞாமுல் மலரின் மகளிர்
ஒண்தழை அயரும் துறைவன்
தண்தழை விலை யென நல்கினன் நாடே.”

மகளிர் எக்கரிடத்து ஞாமுலின் மலர்களைக் காணாமையாலே அதன் ஒள்ளிய தழைகளைக் கொய்து தொடுத்த தழையுடையினை அணிந்தவராக விளையாட்டயரும் துறைவனான நம் தலைவன்

நினக்குரிய தண்ணிய தழையுடையின் விலையாகத் தனக்கு உரிமையான ஒரு நாட்டையே நல்கினான்.

சங்ககாலத்தில் தனது வாழ்க்கைத்துணையாக வரும் பெண்ணுக்கு ஆண் பொருள் வழங்க வேண்டும் என்ற நடைமுறை இருந்துள்ளது. பிற்காலத்தில் இதுவே “சீதனம்” என்ற சொல்லால் மாறுபட்ட நடைமுறையாக மருவிவிட்டது.

சேவைமணம்

பொருள் கொடுக்க முடியாத ஆண் பெண்ணின் பெற்றோருக்குச் சேவை செய்து அவளை மணஞ் செய்யும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது. அகநானூறு 280 ஆம் பாடல் இவ்வழக்கத்தைத் தலைவன் கூற்றாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

“பொன் அடர்ந் தன்ன ஒள்ளிணர்ச் செருந்திப்
பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையள்
திணிமணல் அடைகரை அலவன் ஆட்டி
அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக்குறுமகள்
நலம் சால் விழுப்பொருள் கலம் நிறை கொடுப்பினும்
பெறல் அருங் குரையள் ஆயின் அறம்தெரிந்து
நாம் உறை தேளம் மறுஉப்பெயர்ந்து அவனொடு
இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழுதும்
பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பின்
தருகுவன் கொல்லோ தானே - விரிதிரைக்
கண்திரள் முத்தம் கொண்டு ஞாங்கர்த்
தேனிமிர் அகன்கரைப் பகுக்கும்
கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் எமக்கே”.

நெஞ்சமே! பொன் அடர்ந்திருப்பது போன்ற ஒளியுடைய கொத்துக்களாக விளங்கும் செருந்தியின் பலவான பூக்களைச் சூடியுள்ள அழகு பொருந்திய கூந்தலையுடையவள். மணல் செறிந்துள்ள கடற்கரையிலேயுள்ள நண்டினை ஓட்டி விளையாடி அதனால் களைத் தவளாக இளைப்பாறி இருப்பவள். ஆய்ந்த தொடியிணை அணிந்துள்ள இளையவள். அவள் நலம் மிகுந்த சிறந்த பொருள்களையெல்லாம் மரக்கலம் நிறையக் கொணர்ந்து முலைவிலையாக நாம் கொடுத்தாலும் கூட நம்மால் பெறுவதற்கு அறியாது.

விரிந்த கடலின் கண்ணேயிருந்து திரண்ட முத்துக்களை எடுத்துக் கொண்டுவந்து தேனுண்ணும் வண்டினம் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் அகன்ற கரையினிடத்தே அவற்றைப்பகுத்துக் கொண்டிருக்கும் அழகிய கானற் சோலைகளையுடைய பெருந்துறைக்கு உரியவனான தலைவன் அவளுடைய தந்தை.

நாம் வாழ்ந்திருக்கும் நாட்டினை விட்டு நீங்கி இவ்விடத்தே வந்து அவனோடும் கூடி பெரிய கடற்கரையின் இடத்தேயுள்ள உப்புப் பாத்திகளிலே அவனுக்காகப் பணிசெய்து வருந்தியும் பெருங் கடலினிடத்தே ஆழத்தில் புணையோடு புழுந்தும் அவன் வயமாகியும் அவனைப் பணிந்தனமாகியும் அவனைச் சார்ந்தனமாகியும் இருப்போமானால் ஒரு வேளை அவன் அறத்தின் கூறுபாடுகளைத் தெரிந்தவனாக அவனாகவே அவளை எமக்கு மணம் செய்து தருவானோ!

எனத் தலைவன் தன்னுள்ளே எண்ணிப்பார்க்கிறான். அவன் தான் விரும்பிய பெண்ணை மணஞ் செய்வதற்குப் பொருள் கொடுக்க முடியாத நிலையில் சேவையாற்ற எண்ணுகிறான். பெண்ணின் பெற்றோருக்குப் பலவகைகளில் உதவி செய்து திருமணம் முடிக்கும் நடைமுறை அக்காலத்தில் இருந்ததை இப்பாடல் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும். தலைவன் மனநிலையில் பெண்ணின் தந்தை தனது உழைப்பாற்றலை நன்கு உணர்ந்து மகளை மணம் செய்து தரவேண்டும் என்ற ஆதங்கம் புலப்படுகிறது. திருமணத்திற்காக ஆண் பொருள் தேடச் செய்வது பெற்றோரின் பொறுப்பாக இருந்தது. ஆணின் உழைப்பும் ஆற்றலும் எதிர்காலத்தில் அவன் குடும்பம் நடத்துவதற்குப் பயன்பட வேண்டும். எனவே அதற்கான பயிற்சியைப் பெறுவதற்காகவும் பெண்ணின் தந்தையோடு சிலகாலம் தொழில் செய்ய வேண்டும். வரவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதல் என்ற நடைமுறைக்கு இது ஒரு மாற்று முறையாக உள்ளது.

பேச்சுமணம்

தமிழர் பண்பாட்டில் பெண்பருவமடைந்ததும் அவளுக்குரிய ஆடவனைத் தேர்ந்தெடுத்து மணம் முடித்து வைப்பது பெற்றோருடைய கடமையாக இருந்தது. இதனைப் புலவர்கள் நொதுமலர் வரைவு எனக்குறிப்பிட்டுள்ளனர். குறுந்தொகையில் தலைவி கூற்றாக வரும் இரு பாடல்கள் இப்பேச்சு மணம் பற்றிய தகவல்களைத் தருகின்றன. தோழியும் தலைவியும் பெற்றோர். பேச்சுமணம் செய்யும் முயற்சியில்

ஈடுபடும் போது எத்தகைய உணர்வு நிலையில் இருப்பார் என்பதை இப்பாடல்கள் தெளிவாய் உணர்த்துகின்றன.

“காணினி வாழி தோழி யாணர்க்
கடும் புன லடைகரை நெடுங்கயத் திட்ட
மீன்வலை மாப்பட் டாஅங்
கிது மற் றெவனோ நொதுமலர் தலையே.”⁷⁴

இப்பாடலைப் பாடியவர் பூங்கணுத்திரையார் என்னும் பெண்பாற் புலவராவார். களவு மணம் செய்த தலைவன் பொருள்தேடுவதற்காகச் சென்றபோது அயலார் தலைவிக்கு வேறிடத்தில் பேசி மணம் செய்து வைக்க முயற்சி செய்கின்றனர். அது கண்டு கவலைப்படும் தோழியைத் தேற்றும் தலைவி கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

தோழி! இப்பொழுது பார்ப்பாயாக; புதுவருவாயாகிய மிக்க புனலையும் அடைந்தகரையையுமுடைய ஆழமான குளத்தின் கண் அமைந்த மீனுக்குரிய வலையின்கண் விலங்கு அகப்பட்டாற்போல அயலாருடைய வைரவுக்குரிய இம்முயற்சி என்ன பயனுடைத்து.

தலைவனைத் தவிர வேறு எவரையும் தலைவி திருமணம் செய்யமாட்டேன் என உறுதியாகத் தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

சிலவேளை தலைவி நொதுமலர் வரைவு குறித்து வருந்தும் நிலையும் உண்டு. தலைவன் வரைவை நீட்டித்தால் நொதுமலர் வரைவு நடைபெறுமே எனத் தலைவி தோழியிடம் கூறுகிறாள்.

“ஒன்றே னல்லே னொன்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள், வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்று கொய மலரு நாடனொ
டொன்றேன் றோழி யொன்ற னானே.”⁷⁵

தோழி! நான் தலைவனோடு பொருந்தாத இயல்பினை உடையேனல்லேன். பொருந்தும் இயல்பினேன். ஆயினும் நொதுமலர் வரைவொடு புகுவதாகிய ஒரு காரணத்தினால் மலையினிடத்து ஒன்றோ டொன்று பொருதகளிறுகளால் மிதிக்கப்பட்ட நெரிந்த அடியையுடைய வேங்கைமரம் குறமகளிர் தம்முடைய கூந்தலின் கண்ணே அணிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஏறவேண்டாமல் நின்றபடியே மலர்களைக் கொய்யும் தாழ்ந்து மலர்தற்கிடமாகிய நாட்டையுடையதலைவனோடு பொருந்தேன்.

தலைவியைத் திருமணம் செய்யும் பொருட்டுப் பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் காலம் நீட்டித்த போது அவளை நொதுமலர் வேறு திருமணம் செய்ய முயல்வர். அதனால் தலைவி அச்சமுறுகிறாள். வேங்கை மலரும் காலத்தில் மகளிர்க்குப் பெற்றோர் மணம் செய்து வைப்பது அக்காலத்து மரபாக இருந்தது. இறைச்சிப் பொருள் மூலம் தலைவியின் கூற்றிடையே பொதியப்பட்ட பிறிதொரு பொருளும் புலப்படும். இப்பாடலில் உள்ள “பொருகளிறு” என்ற தொடர் தலைவியுடைய தமர் தலைமகன் வரைவிற்கு உடன்படுவோரும் மறுப்போரும் என இரு திறத்தராய் மாறுபட்டு நின்றமையைக் குறித்தது. “பொருகளிறு மிதித்த வேங்கை” என்பது பொருகின்ற இரண்டு களிறும் மிதிப்பது ஒன்றாகவின் வரைவு உடன்படாதார்தலைமகனை அவமதித்த வாறு காட்டிற்று. பெண்ணின் திருமணப்பேச்சு உறவினரிடையே பூசலை ஏற்படுத்துவதுண்டு. தலைவியின் அச்ச உணர்வு மூலம் அக்காலத்தில் பேச்சு மணமும் வழக்கிலிருந்ததைத் தெளிவாக உணரமுடிகிறது.

மடல்மணம்

ஆண் தான் விரும்பிய பெண்ணை மணம் முடிப்பதற்கு மடல்ஏறி மணம் முடிப்பதும் தமிழர் பண்பாட்டில் நிலவியது. பெண்ணின் விருப்பத்தை விட ஆணின் விருப்பமே இம் மணநடைமுறை தோன்றக் காரணமாகும். ஆணுடைய காடத்தை வெளிப்படுத்தும் செயலே மடலேறுதல். மடலேறுவதால் தான் விரும்பிய பெண்ணை ஆண் மணம் செய்யமுடிந்தது. ஆணின் விருப்பம் நிறைவேற ஊராரை உதவிக்கழைக்கும் ஒரு செயற்பாடாகவே மடலேறல் நடைபெற்றது.

“விழுத்தலைப் பெண்ணை விளையன் மாமடல்
மணியணி பெருந்தார் மரபிற்பூட்டி
வெள்ளென் பணிந்து பிற ரெள்ளத் தோன்றி
ஒரு நாண் மருங்கிற் பெருநா ணீக்கித்
தெருவி னியலவுந் தருவது கொல்லோ
கலிழ்ந்தவி ரசைநடைப் பேதை
மெலிந்தில ணாம்விடற் கமைந்த தூதே.”⁷⁶

இப்பாடல் மடல்பாடிய மாதங்கீரனால் பாடப்பட்டது. மடலேறு தலைப் பற்றிப் பாடியமையால் இச்செய்யுளை இயற்றிய புலவர் “மடல் பாடிய” என்ற சிறப்பைப் பெற்றுள்ளார். தான் விரும்பிய பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய எண்ணியவனுக்கு அவள் இரக்கப்படவில்லை.

பெண்ணின் தோழியும் அதற்கு உடம்பட்டு உதவி செய்யவில்லை. எனவே “மடல்ஏறத் தன் எண்ணத்தை நிறை வேற்றிய ஆணின் கூற்றாக இப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

நெஞ்சே! அமுதகு ஒழுகி விளங்கும் அசைந்த நடையையுடைய தலைவி நம்மாட்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்திலள். நாம் அத்தலைவியினிடத்து விடுதற்கு அமைந்த தூது சிறந்த உச்சியையுடைய பனையின் கண் முதிர்தலையுடைய பெரிய மடலாற் செய்த குதிரைக்கு மணிகள் அணிந்த பெரியமாலையை முறைமையோடு அணிந்து நாம் வெள்ளிய என்னை அணிந்து கொண்டு பிறர் இகழும்படி அம்மடல் மாவின் மேல் தோன்றி ஒரு நாளில் பெரிய நாணத்தை விட்டுவிட்டு தெருவின் கண் செல்லவும் தருவதோ.”

இவ்வகையாக நாணம் விட்டு காமம் மீதாரப் பெற்று ஆண் மடலூர்ந்து தெருவில் வரும் போது ஊரவர் பெண்ணையே பழிதாற்றுவர். ஆனால் ஆண்தன்னுடைய அவமான நிலையையும் பொருட்படுத்தாமல் தெருவழியே மடலேறுச் செல்வது ஊரவை இரங்கவைக்கிறது. சங்ககாலப் பண்பாட்டில் திருமணம் என்பது “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி” என்ற வரையறையால் சிறப்புற்றிருந்ததையும் இம்மடலேறும் மணநடைமுறை விளக்கிநிற்கின்றது. குதிரையில் ஏறிவரும் வீரம் மிக்க ஆண் ஒரு பெண்ணுக்காக பனைமடலால் செய்த குதிரைமேல் ஏறி வருகிறான். வெள்ளிய எலும்பை அணிந்து வருகிறான். அவனுடைய கோலம் தான் விரும்பியவளை அடைவதற்காகத் தன்னையே தாழ்த்தி நிற்கிறது. அவனுடைய முயற்சியின் வெற்றியைக்குறுந்தொகை 14 ஆம் பாடல் விளக்கி நிற்கிறது.

“அமிழ்துபொதி செந்நா வஞ்ச வந்த
வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின் மொழி யரிவையைப்
பெறுகதில் வம்ம யானே பெற்றாங்
கறிகதில் லம்மலிவ் வூரே மறுகில்
நல்லோள் கணவ னிவனெனப்
பல்லோர் கூறயா நாணுகஞ் சிறிதே.”

அமுதத்தின் இனிமை நிரம்பிய செந்நாவானது அஞ்சும்படி முளைத்த நேராகி விளங்குகின்ற கூர்மையாகிய பற்களையும் சிலவாகிய சொற்களையும் உடைய தலைவியை நான் மடல் மா ஏறுவதன் மூலம் பெறுவேனாக. பெற்றபின்பு இந்த ஊரிலுள்ளார் அறிவாராக. பலர்,

வீதியில் இந்த நல்லாளுடைய கணவன் இவன் என்ற சொல்லாநிற்க நாம் சிறிது நாணுவோம்.

மடல் ஏறி மணம் செய்த பின்பு அவன் விரும்பி மணம் செய்த பெண்ணோடு வீதி வழியே போகும்போது பலரும் “இந்த நல்ல பெண்ணுடைய கணவன் இவனே” என்று குறிப்பிட்டுப் பேசுவர். அதைக் கேட்கும்போது தான் நாணமடைவேன் என அவன் கூறுவது; மடல் ஏறும் இழிநிலையை மறந்து மணம் செய்தபின் அநுபவிக்கப் போகும் மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்துகிறது. திருமண நிலையில் ஆண் செய்யும் விடாமுயற்சிக்கு “மடலேறல்” நடைமுறை சான்றாக உள்ளதெனலாம்.

மகப்பேற்றுமணம்

மணம் முடித்து இல்லறம் நடத்தும் ஆணும் பெண்ணும் குழந்தைப்பேறு பெறவேண்டும். சங்ககாலத்தில் திருமணம் குழந்தைப் பேற்றிற்காகவே செய்யப்பட்டது. முதல் மனைவிக்குக் குழந்தை இல்லாவிட்டால் ஆண் குழந்தைப் பேற்றிற்காக இன்னொரு திருமணம் செய்வதை முதல்மனைவியும் மகிழ்வுடன் ஏற்றதை ஐங்குறு நூறு பாடல் 292 பதிவு செய்து வைத்துள்ளது.

“மயில்கள் ஆலப் பெருந்தேன் இமிரத்
தண்மழை தலைஇய மாமலை நாட
நின்னிணுஞ் சிறந்தனள் எமக்கே - நீ நயந்து
நன்மனை அருங்கடி யயர
எந்நலஞ் சிறப்ப யாமினிப் பெற் றோளே.”

மயில்கள் ஆடவும் பெரிய வண்டினங்கள் ஒலி செய்யவும் குளிர்ந்த மழையானது பெய்கின்ற பெரியமலைநாடனே! நீ விரும்பி நல்ல மனையிடத்தே சிறப்பாக மணவினையாற் கொள்ள அதனாலே எம் நலமும் சிறப்பினை எய்த யாம் இப்போது எம் தங்கையாகப் பெற்றுள்ளவள் நின்னைக் காட்டிலும் எமக்கே சிறந்தனர்.

எனத் தலைமகள் கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இப்பாடல் மகப்பேறின்மையால் தலைவன் தொன்முறையாக மணந்த தலைவி இருப்பவே தனது தகுதிக்கேற்ற குலப்பிறப்பாட்டி மற்றொருத்தியைத் திருமணம் செய்து தன்னில்லத்திற்கு அழைத்து வந்தானாக அது கண்ட நற்குணக் கடலாகிய தொன்முறைக் கிழத்தி

தலைவன் செயலைத் தானும் விரும்பி அவளை வரவேற்றற்கு விளக்கு முதலிய மங்கலங்களோடு எதிர் செல்வோள் தன் தங்கையாக பின் முறைக் கிழத்தியைக் கண்டு தலைவனை நோக்கிக் கூறியது என உரையாசிரியர் விளக்கிக் கூறியுள்ளனர்.

“பின்முறை ஆக்கிய பெரும் பொருள் வதுவைத் தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பாடாயினும்” (தொல் : கற்: 31)

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரமும் முதன்மனைவி எதிர்க்காது தலைவன் செயல்களை ஏற்றுக் கொண்டதைத் தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணமாகக் காட்டுகிறது. மேலும் மேற்காட்டிய பாடலின் குறிப்பின் படி மகப்பேற்று மணம் இரண்டாம் மனைவியின் தந்தையின் இல்லத்திலே நடை பெற்றதாக அறியமுடிகின்றது. இதற்கான காரணம் பழைய திருமண நடைமுறையே எனலாம். ஆணுக்கு அது இரண்டாம் திருமணமாக இருந்தாலும் பெண்ணுக்கு முதல்மணமாகையால் அவளது இல்லத்திலே நடத்தப்படுகிறது. இத்தகைய மணம் சமூக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது. இனவிருத்தியே இம்மணவுறவின் அடிப்படையாக இருந்ததால் சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

பரத்தைமணம்

மருத நிலத்து மக்களிடையே பரத்தமையொழுக்கம் நடைமுறையில் இருந்ததை அகப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. கற்புமணம் செய்து இல்லறம் நடத்தும் தலைவன் மனைவியைப் பிரிந்து சென்று பரத்தையை மணந்து சிலகாலம் அவளுடன் காமவாழ்வு நடத்துவான். பின்னர் பரத்தையை விட்டுவிட்டு வந்து மனைவியுடன் குடும்பம் நடத்துவான். இதனால் பரத்தை மணத்தால் ஏற்படும் உறவு தற்காலிக உறவாகவே இருந்ததை அறிய முடிகின்றது. பொருள்வளம் படைத்த ஆண்மகன் பல பரத்தையரோடும் உறவு கொள்வான். தலைவன் பரத்தைமணம் செய்து பரத்தை வீட்டில் வாழும் செய்தி தலைவி கூற்றாகப் பின்வரும் பாடலில் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது:

“மலையிடை யிட்ட நாட்டாரு மல்லர்
மரந்தலை தோன்றா வூரரு மல்லர்
கண்ணிற் காண நண்ணுவழி யிருந்தும்
கடவு ணண்ணிய பாலோர் போல
ஓர்இ யொழுகு மென்னைக்குப்
பரியலென் மன்யான் புண்டொரு காலே.””

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனுக்குத் தூதாக வந்த தோழியிடம் தலைவி பின்வருமாறு கூறுகிறாள்:

தோழி! தலைவர் மலைகள் இடையேயிருப்பதால் தூரத்து நாட்டினரு மல்லர். தன்னிடத்துள்ள மரங்கள் நமக்குத் தோன்றாத சேய்மையி லுள்ள ஊரினரும் அல்லர். கண்ணாலே காணும்படி விரைவில் வருதற்குரிய அணிமையிடத்தில் இருந்தும் முனிவரை அணுகி வாழும் பகுதியினரைப் போல மனத்தால் நீங்கி ஒழுகுகின்ற என் தலைவர் பொருட்டு நான் முன்பு ஒரு சமயத்தில் பரிதலையுடையேனாயினேன். அது இப்போது கழிந்ததே.

தலைவனுடைய ஒழுக்கச் சீர்கேட்டைத்தலைவி எடுத்துரைப்பது ஒரு உவமை மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. தான் தாய்மையாக இருப்பதையும் தலைவன் தாய்மையற்று இருப்பதையும் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றாள். “முனிவரைக் காண்போர் தம் தாய்மையின்மை காரணமாக அஞ்சி விலகியொழுகும் தன்மையைப் போல என்னிடத்தினின்றும் நீங்கி ஒழுகினார்.” என்று கூறுகின்றாள். குடும்ப உறவில் விரிசல் ஏற்பட ஆணின் பரத்தைமை காரணமாக அமைந்தது.

ஐங்குறு நூறு என்னும் தொகுப்புநூலில் மருதம் பற்றிய பாடல்களில் புலவிப்பத்து என்னும் பகுதியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் இதனை நன்கு உணர்த்தும்.

“வலைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள்
வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள் மனையோள்
யாண்டுதழி வெண்ணெல் நிறைக்கும் ஊர
வேண்டேம் பெரும் - நின் பரத்தை
ஆண்டுச்செய் குறியோடு ஈண்டு நீ வரலே.”⁷⁸

வலைவீசி மீன் பிடிக்கின்ற தொழிலிலே வல்லவனான பாண்மகனின் வெண்மையான பற்களையுடைய இளையமகள், வரால் மீனைக் கொணர்ந்து சொரிந்து வட்டியின் உள்ளே வீட்டுத்தலைவியானவள் ஆண்டு கழிந்த பழைய வெண்ணெல்லை நிறைத்து விடுக்கும் ஊருக்கு உரியோனே, நின் பரத்தையானவள் அவ்விடத்தே செய்த புணர்குறி களோடே நீதான் இங்குவருதலை யாம் வேண்டுவேம் அல்லோம்.

எனத் தலைவி தலைவனிடம் கூறுவது இதனை நன்கு விளக்குகின்றது.

தலைவன் கொடுக்கின்ற பொருளே பரத்தைமணத்திற்கு அடிப் படையாக இருந்தது அக்காலத்தில் பாணன்தான் தலைவனுக்குப்

பரத்தையரின் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பான். இது குடும்ப வாழ்வில் சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. எனவே தலைவி தலைவனிடம் நேரிலேயே அவனுடைய பரத்தை மணத்தை விடுத்துத் தன்மனையில் வந்து இல்லறம் நடத்தும்படி கூறுகிறாள். தமிழர் பண்பாட்டில் பரத்தை மணம் சமூக அங்கீகாரம் பெறுவதற்கு ஆணுடைய பொருள்வளமே காரணமாக இருந்தது. பிற்காலத்திலும் பரத்தமை தொடர்வதற்கும் இந்நிலை வழி கோலிற்று. பரத்தையர் வாழும் பகுதி “பரத்தையர் சேரி” என அழைக்கப்பட்டது. கரணமணத்தால் களவுநிலை கற்புநிலை ஆக்கப்பட்டது போலப் பரத்தையுறவும் மணநடைமுறையால் பலரும் அறியும் உறவாக்கப்பட்டிருந்தமை புலப்படுகின்றது.

மேலும் பரத்தையர் உறவு மண நடைமுறைகளால் சமூக அங்கீகாரம் பெற்றிருந்தமையால் பரத்தையர் வீடு சென்று பரத்தையர்க்கு மணமாலை சூடி பலர் அறிய இசைக்கருவிகள் ஒலிக்கத் தலைவன் மணஞ்செய்வான். அதன் பின்னர் உரிமையோடு மணம் செய்த பரத்தையைப் பொது இடங்களுக்கும் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறாள். எனவே பரத்தையுறவு களவுநிலையாக அமையவில்லை. ஆனால் பொருள் இல்லாத தலைவனைக் கைவிட்டுப் பரத்தை புதிய பொருள் வளம் படைத்தவனை மணம் செய்து கொள்ளும் போது பரத்தை மணம் ஒழுக்கவரையற்றது என்பது வெளிப்படுகிறது. விலங்கு மனப்பான்மை கொண்ட ஒரு பண்பாடாகவே அது இழித்துரைக்கப் பட்டது. ஊரவர் அலர் கூறுவதால் தலைவி வருத்தமடைவாள். அவளைத் தோழியே தேற்றுவாள். சமூகக் கடமையை நினைவூட்டி இருவரையும் சேர்த்து வைப்பாள். பரத்தை மணம் சமூகத்தில் ஒழுக்கச்சீர்கேட்டைப் பெருக்கவே உதவியதால் பண்பாட்டு நிலையிலும் இன்றுவரை இழித்துப் பேசப்படுகிறது. பரத்தையரின் கலைத்திறமையும் அழகும் ஒப்பனை நிலையும் ஆண்களைக் கவர்ந்தபோதும் ஒரு நிலையான உறவாக அமையவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

மனித வாழ்வியலில் திருமண நடைமுறைகளின் தேவை

மனிதனுடைய வாழ்வியலில் “திருமணம்” ஒரு இன்றியமையாத நடைமுறையாக இன்றுவரை பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. சங்க இலக்கியங்களின் அகப்பாடல்களில் திருமண நடைமுறைகளின் தேவை விளக்கமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இளமைப்பருவத்தில் ஆணும் பெண்ணும் இயற்கையின் உந்துதலால் ஒன்று சேர்வர். ஆனால் அந்தச் சேர்க்கை உடலுணர்வின் தேவைக்காக மட்டுமன்றி வேறு பல தேவைகளுக்காகவும் பயன்படவேண்டும் எனப் பழந்தமிழர் கருதினர். குறிப்பாகப் பெண்ணினுடைய வளர்ச்சி நிலையில் திருமணம் குறிப்பிட்ட பருவத்தில் நடைபெறவேண்டும் என்பது நியதியாக இருந்தது. பெண்ணின் உடலமைப்பு கருவுயிர்க்கும் பணியையும் ஏற்றிருந்தமையால் திருமணம் “காமம்” என்ற உணர்வுக்கு அப்பால் ஒரு கடமையையும் நிறைவேற்றச் செய்யப்பட்டது. அடுத்த தலைமுறையை உருவாக்கும் பணியின் இணைவாகவும் சிறப்பிக்கப்பட்டது. பெண்ணின் உடல்வளர்ச்சி நிலையைக் கண்காணித்துப் பெற்றோர் அவளுக்குத் தகுதியான ஆணைச் சேர்த்து வைப்பர். சங்கப்பாடல்களில் ஒழுக்க நிலையில் பெண் கவனமாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஒரு கட்டுப்பாடும் பேணப்பட்டது.

ஒழுக்கம்பேணல்

ஒழுக்கம் பேணல் நிலையில் பெண்ணின் பெற்றோர், தோழி, தமர், அயலவர் எனப் பலரும் இக்கட்டுப்பாட்டைப் பெண் மீறாமலிருக்க விழிப்பாயிருந்தனர். சங்க நூல் தொகுப்பான நற்றிணை இதனை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது. ஏறக்குறைய 175 புலவர்கள் பாடிய

பாடல்கள் 400 இத்தொகுப்பிலுள்ளன. மக்கள் வாழ்வியல் ஒழுக்கலாற்றை அப்பாடல்கள் நன்கு விளக்கி நிற்கின்றன. பெண்ணினுடைய ஒழுக்கலாறு அவளைச் சார்ந்தோரால் கண்காணிக்கப்பட்டதைப் பல பாடல்கள் பல்வேறு நிலைகளில் விளக்கிநிற்கின்றன. பெண்ணின் தோழி இதில் முதன்மை பெற்றுள்ளாள். அவளே ஒழுக்கவரையறையைப் பெண் மீறாதிருக்கப் பலவகையிலும் உதவி செய்கின்றாள். “அறத்தொடு நிற்பல்” எனப் பொருளிலக்கணக்காரர்கூறும் மேன்மையான பணி மூலம் திருமணம் என்னும் ஒழுக்கவரையறை சிதையாமல் பேணுகின்றாள். நற்றிணை 207 ஆம் பாடல் தோழியின் இத்தகைய பணியை நன்கு விளக்குகிறது.

“கண்டல் வேலிக் கழிசூழ் படப்பை
முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக்குரம்பைக்
கொழுமீன் கொள்பவர் பாக்கம் கல்லென
நெடுந்தேர் பண்ணி வரல் ஆ னாதே
குன்றத் தன்ன குவவுமணல் நீந்தி
வந்தனர் பெயர்வர்கொல் தாமே? அல்கல்
இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் குழீஇக்
கோட்சுறா எறிந்தெனக் கீட்படச் சுருங்கிய
முடிமுதிர் வலைகைக் கொண்டு பெருங்கடல்
தலைகெழு பெருமீன் முன்னிய
கொலைவெஞ் சிறாஅர் பாற்பட் டனளே.”

கண்டல் மரங்களை வேலியாகக் கொண்டதும் உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்ததுமான தோட்டக் கால்களிலேயுள்ள நீர்முள்ளிச் செடிகளாலே வேயப்பெற்ற குறுகிய இறப்பையுடைய குடிசைகளிலே வாழ்பவர் பரதவர்கள். கொழுமையான மீன்களை வேட்டையாடிக் கொள்பவரான அவர்களது பாக்கம் ஆரவாரிக்கும் படியாக நெடியதேரானது. செல்லு வதற்கு ஏற்றவாறு பண்ணப்பட்டு வருதலிலே என்றும் தவிர்வதில்லை. குன்றைப் போலக் குவிந்து கிடக்கின்ற மணல் மேடுகளைக் கடந்து வருகின்ற அவன்தான் இனி வறிதேதான் மீள்வாரோ? அங்ஙனம் நேர்வதாயின் இளையரும் முதியருமாகத் தத்தம் கிளையோடு கூடியிருந்து கொலை வல்ல சுறாமீன் தாக்கியதனாலே கிழிபட்டுச் சுருங்கிப்போன முடிகள் மிகுதியாயுள்ள வலையினைச் செப்பம் செய்வர். அதனைத் தம்பாற் கொண்டு பெரிதான கடலிடத்தே பொருந்தியுள்ள

பெரிய மீன்களைக் கொள்ளக் கருதியவராக கொல்லும் தொழிலிலே விருப்பமுடைய சிறுவர்கள் செல்வார்கள். நம் தலைவியும் அச்சிறுவர்களாலே கொள்ளப்பட்டவள் ஆவாள்.

இப்பாடலில் தலைவியின் களவொழுக்கத்தை அறிந்திருந்த தோழி நொதுமலர் தலைவியை மணம் பேசி வந்தபோது அதிர்ச்சி அடைகின்றாள். தலைவியின் உறவைப்பற்றிய உண்மையைத் தந்தாயாகிய செவிலியிடம் உரைக்கின்றாள். செவிலி நற்றாய்க்கும் நற்றாய் தந்தைக்கும் உரைக்கத் தலைவியின் காதலனையே அவளுக்கு மணமுடிக்க அவர்கள் இசைவர். கற்புமணத்தின் தேவை இப்பாடலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. களவொழுக்கம் பற்றித் தோழி கூறாவிட்டால் வேற்றுவரைவுக்குத் தமர் இசைவர். அவ்வாறு தமர் இசைந்தால் தலைவி கடலிலே வீழ்ந்து இறந்துவிடுவாள். நொதுமலரும் தம்மாற் பெறவியலாத தலைவியின் வரவை விரும்பித் தம் அறியாமையாலே வந்ததைத் தோழி புலப்படுத்துகிறாள். எனவே ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் ஒழுக்கவரையறையை எல்லோரும் உணரத் தோழியே செயற்படுகின்றாள்.

பழிச்சொல் நீக்கல்

பழிச்சொல்லில்லிருந்து காப்பாற்றும் தலைவன் பலநாட்கள் வந்து தலைவியைச் சந்தித்துச் செல்கிறான். ஆனால் திருமண நடைமுறை பற்றி அக்கறை செலுத்தவில்லை. இது ஊராருக்கு வெறுப்பைத்தருகின்றது. அதனால் பழி தூற்றுகின்றனர். அப்பழிச் சொற்கள் தலைவியை மனம் நோகச் செய்கின்றன. அதனால் அவள் மனங்கலங்கி நிற்பதை நற்றிணை 249 ஆம் செய்யுள் புலப்படுத்துகின்றது.

“இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
நீலத்தன்ன பாசிலை அகந்தொறும்
வெள்ளி யன்ன விளங்கிணர் நாப்பண்
பொன்னின் அன்ன நறுந்தா துதிரப்
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூநாறு குருஉச்சுவல்
வரிவண் டூலின் புலிசெத்து வெரீஇப்
பரியுடை வயங்குதாள் பந்தின் தாவத்
தாங்கவும் தகைவரை நிலல்லா ஆங்கண்
மல்லலஞ் சேரி கல்லெனத் தோன்றி

அம்பல் மூதூர் அலரெழுச்
சென்றது அன்றோ கொண்கன் தேரே.”

இரும்பைப் போன்று விளங்கும் கரிய கிளைகளையுடையது புன்னைமரம். அதன் பசுமையான இலைகள் நீலம் போலத்தோன்றும். அவ்விலைகளின் உள்ளிடந்தோறும் வெள்ளியைப் போல வெண்ணிறம் கொண்ட அதன் பூங்கொத்துகள் விளங்கித் தோன்றும். அப்பூக்களில் உள்ள பொற்றுகள் போன்ற நறியதாது மணல் மேட்டிலே உதிரும். புலியின் பொறிபோலும் புள்ளிகளைக் கொண்டதாக மணம் கமழும் நிறம்பெற்ற அம் மணல்மேடு தோன்றும். வரியமைந்த வண்டுகள் அவ்விடத்தே மொய்த்து ஊதாநிற்கும். அதனைக் காணும் விரைந்த செலவையுடைய குதிரைகள் அதனைப் புலியென மயங்கி அச்சம் கொள்ளும். பலமுறை இழுத்து நிறுத்தவும் நிறைக்கு அடங்கி நில்லாவாய்ப் பந்து போலத்தம் கால்களால் தாவிக்க குதிக்கும். அதனைக் கண்டு வளம் மிக்க நம் சேரியின் கண் உள்ளார் எல்லாம் கல்லென்னும் ஆரவாரத்தோடு அவ்விடத்தே சென்றனர். அம்பல் கூறுவார் வாழ்கின்ற நம்மூதூரிடத்தும் அதனாலே நம்மைக் குறித்த பழிச்சொற்கள் எழுந்தன. இவ்வாறு வந்தும் நமக்கு அருளாதபடி சென்றது அல்லவோ நமது கொண்கனின் தேர்! அவன்தான் இனி மீண்டும் இவ்வூரிடத்தே வந்து நம்மையும் வரைந்து கொள்வானோ? யான் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வேன்.

தலைவனைப் பற்றி ஊரவர் கூறிய அலர் தலைவியைக் கலங்க வைக்கின்றது. அதனால் தலைவன் அவமானம் அடைந்து தன்னை மணந்து கொள்ளவும் வரமாட்டானோ என ஏங்குகிறாள். திருமண நடைமுறை மூலம் தலைவனோடு இணையாவிட்டால் வாழ்நாள் முழுவதுமே ஊர் பழிதூற்றும். தலைவனோடு இணையவேண்டுமாயின் நான் திருமணம் செய்யவேண்டும் எனத்தலைவி எண்ணுகின்றாள். காமவயப்பட்ட தொடர்பு பழியாகும். அதனைத் தாங்கும் ஆற்றல் தனக்கில்லையே என அவள் புலம்புவது “ஊரோடு ஒத்து வாழ வேண்டும்” என்ற உணர்வைக்காட்டுகிறது. இளமையுணர்வால் களவின்பம் துய்த்து வாழ்வதைத் தலைவி விரும்பவில்லை. முதுமை வரை அன்போடு இல்லறம் நடத்தவே விரும்புகிறாள். அதனால் தலைவன் மீண்டுவந்து திருமணம் செய்யவேண்டுமென எண்ணுகிறாள்.

மனைத்தலைவி நிலைக்கு

ஆணும் பெண்ணும் கூடி இல்லறம் செய்ய இருவரும் திருமண நடைமுறையால் இணைய வேண்டும். பிறரறியாது பலநாள் களவு நிலையில் தொடர்புடைய பெண் ஒரு வீட்டில் மனைவி என்ற நிலையில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். மக்கட் செல்வம் பெற்று மகிழ்வோடு வாழவேண்டும். இது பண்டைத்தமிழரது பண்பாடாக இருந்ததையும் அகப்பாடல்கள் சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றன. “மனையோள்” என்ற சிறப்பான பெயரைப் பெண் பெறுவதற்குத் திருமண நடைமுறை தேவைப்பட்டது. “மனைத்தலைவி” என்றநிலையில் பெண் ஆணோடு இணைந்து குடும்பம் நடத்தும்போது ஆண் பரத்தையொழுக்கம் மேற்கொள்வதுண்டு. பரத்தையைத் தலைவன் “பெண்டு” என ஊரார் குறிப்பிடுவர். திருமணநடைமுறையால் எல்லோருடைய சம்மதத்துடனும் இணைந்த பெண்ணே “மனைத்தலைவி” எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றாள்.

ஊங்குறுநூற்றுப் பாடல் 410 இம்மனையோளின் சிறப்பு நிலையை நன்கு விளக்கிக்காட்டுகின்றது.

“மாலை முன்றில் குறுங்காற் கட்டில்
மனையோள் துணைவி யாகப் புதல்வன்
மார்பின் ஊரும் மகிழ்நகை இன்பப்
பொழுதிற்கு ஒத்தன்று மன்னே
மென் பிணித் தம்ம பாணன தியாமே.”

மலைப் பொழுதிலே தன்வீட்டின் முற்றத்திலே குறுகிய கால்களையுடைய கட்டிலிலே மனையோள் தன்னருகே அமர்ந்திருக்கப் படுத்திருக்கும் தலைவன் மார்பிடத்தே அவர்கள் புதல்வன் ஊர்ந்து களித்து விளையாடி இருக்கின்றான். அதனிலே மகிழ்ந்து அவர்கள் கொண்ட நகையொலியானது அவ்வேளை பாணனது யாழிலிருந்தும் எழுகின்ற முல்லைப் பண்ணின் இன்னிசைக்கு ஒத்ததான மென்பிணிப் பாண இன்பக் கிளர்ச்சியைத் தருவதாயிருந்தது.

திருமணம் முடித்து இல்லறம் நடத்தும் தலைமகளின் வீட்டிற்குச் சென்ற செவிலித்தாயின் கூற்றாக இப் பாடல் அமைந்துள்ளது. மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் “மனையோள்” எனத் தலைமகளைக் குறிப்பிடுகின்றாள். திருமணம் ஒழுங்காக நடந்து அதன் நற்பேறாக மக்கட்பேற்றினையும் பெற்ற தன்மகள் மனைக்குத் தலைவியாகச் சிறப்போடு வீற்றிருக்கும் காட்சி தாயின் உள்ளத்தை நிறைவித்தது.

ஆணினுடைய பரத்தமையுறவு நிலையிலும் “மனையோள்” என்னும் தகுதிப்பாடு தனித்துவம் பெற்றிருந்தது. தலைமகள் தலைவனுடைய பரத்தையை இகழ்ந்து கூறுவதை அறிந்த பரத்தை தலைவனிடம் அதனைக் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதாக ஐங்குறுநூறு மருதப்பாடல்களில் தகவல்கள் காணப்படுகின்றன. தலைவனுடைய காதற் பரத்தை தலைவன் வந்தபோது ஊடிப் பேசுவதாகப் பின்வரும் செய்யுள் அமைந்துள்ளது.

“பகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
கரும்பு குணிலா மாங்கனி உதிர்க்கும்
யாணர் ஊர நின் மனையோள்
யாரையும் புலக்கும் எம்மை மற் றெவனோ?”⁷⁹

பகன்றைப்பூக்களைத் தொடுத்துத் தலைக்கண்ணியாகச் சூடியவரும் பலவான ஆநிரைகளை உடையவருமான கோவலர்கள் கரும்பைக் கையின் குறுந் தடியாகக் கொண்டு எறிந்து மாங்கனிகளை உதிர்க்கின்ற புதுவருவாயினையுடைய ஊரனே! நின் மனையாள் யாவரையும் புலந்து பேசுபவள் ஆதலின் அவ்வாறே எம்மையும் புலந்து கூறினாள் என்பது, என்ன முதன்மைத்தோ?

இப்பாடலில் பரத்தை தலைவனுடைய திருமணம் செய்து குடும்பம் நடத்தும் காதலியை “மனையோள்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறாள். “மனையோள்” என்பது மனைக்குரியோள் என்பது வெளிப் படை. தலைவனோடு தொடர்புறும் பரத்தையர் எல்லோரையும் புலக்கும் மனையோள் என்பதன் மூலம் அவள் உயர்ந்த நிலைப்புலப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

முறையாகத் திருமணம் செய்யாத பரத்தையைப் “பெண்டு” எனக் குறிக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. ஐங்குறுநூறு பாடல் 57 இத்தகவலைத் தருகின்றது. பரத்தையொழுக்கம் மேற்கொண்டுள்ள தலைவனிடம் தோழி அதுபற்றிக் கேட்பதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பகலில் தோன்றும் பல்கதிர்த் தீயின்
ஆம்பலஞ் செறுவின் தேனூர் அன்ன
இவள் நலம் புலம்பப் பிரிய
அனைநலம் உடையனோ - மகிழ்ந - நின் பெண்டே?”

ஆம்பற் பூக்கள் நிறைந்திருக்கும் வயல்களையுடையது தேனூர் ஆகும். அதனைப் போன்ற சிறப்புடையதான தலைவியின் அழகெல்லாம்

பகற்போதிலே தோன்றுகின்ற பலவான சுடர்களையுடைய தீயிடத்தே சிக்கினாற் போன்று முற்றவும் வெந்தழியுமாறு நீயும் இவளைப் - பிரிந்தனை. மகிழ்நனே! அப்படிப்பிரிதற்கு நின்னைத் தூண்டிச் செலுத்தும் அத்துணைப் பேரழகு உடையவளோ நின் பெண்டு. அதையேனும் எனக்குக் கூறுவாயாக. திருமணத்தின் போது தலைவியின் அழகுதான் மிக்கிருந்தது. இங்கு பரத்தையைத் தோழி “பெண்டு” எனக் குறிப்பிடுகிறாள்.

இப்பெண்டு என்னும் பெயரால் பரத்தையைத் தலைவியும் குறிப்பிடுவதை ஐங்குறுநூறு பாடல் 68 காட்டுகிறது.

“கன்னிவிடியல் கணைக்கால் ஆம்பல்
தாமரை போல மலரும் ஊர!
பேணாளோ நின் பெண்டே
யான்தன் அடக்கவும் தான் அடங்கலளே?”

திரண்ட தன்மையுடைய ஆம்பலானது கன்னிவிடியற்போதிலே தாமரையைப் போலவே இதழ்விரித்து மலர்ந்திருக்கும் ஊரனே! யான் நின் போற்றா ஒழுக்கம் தெரிந்தும் என் வேதனையை அடக்கிக் கொண்டிருப்பவும் நின் பரத்தையானவள் தான் அடக்கமில்லாது நடக்கின்றனளே. நின் பெண்டானவள் எப்போதுமே அடக்கத்தைப் பேணமாட்டாளோ? எனத் தலைவி தலைவனிடம் கேட்கின்றாள்.

திருமணம் செய்த பெண்ணுடைய உயர்ந்த பண்பும் பரத்தையின் குடிப்பண்பும் அடக்கமில்லாத பண்பும் இச்செய்யுளிலே விளக்கப் பட்டுள்ளன. தன்னுடைய கணவனைத் தன்னுடைய வனாக்கிக் கொண்ட பரத்தையை இழித்துக்கூறும் போது தலைவி அவளைப் “பெண்டு” எனக்குறிப்பிடுகிறாள். தலைவி தன் மனையறம் பேணும் நிலையில் தலைவனின் பரத்தமையைப் பற்றி வெளிப்படப் பேசாமல் அடக்கமாக இருக்கிறாள். ஆனால் பரத்தையோ தன்னுடைய இளமைச் செவ்வியையும் தலைவியினுடைய புதல்வன் பெற்ற உடல்தளர்ச்சி நிலையையும் ஒப்பிட்டுத் தலைவியைப் பழித்தான். தான் தலைவனுக்கு உரிமையானவள் போல அடக்கமில்லாமல் தருக்கிப்பேசுவாள்.

“பெண்டு” என்னும் பெயர் இளமையும் அழகும் கொண்ட பரத்தையரைக் குறிப்பதை ஐங்குறுநூறு பாடல் 70 தெளிவாய்ச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. தலைவன் பரத்தையரோடு நீண்ட நேரம் பொழுதுபோக்கி விட்டு வீடு திரும்புகிறான். அவ்வேளையில் அவனுடைய பரத்தை யொழுக்கத்தைச் சூட்டுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பழனப் பன்மீன் அருந்த நாரை
 கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்
 மாநீர்ப் பொய்கை யாணர் ஊர
 தூயர் நறியர் - நின் பெண்டிர்
 பேய் அனையம் யாம் சேய் பயந்தனமே.”

பழனத்தேயுள்ள பலவகையான மீன்களையும் பற்றியுண்ட நாரையானது கழனியிடத்தே உள்ள மருதமரத்தின் உச்சியிலே சென்று தங்குகின்ற மிக்க நீர் நிறைந்த பொய்கையினையும் புதுவருவாய்ப் பெருக்கினையும் கொண்ட ஊரனே! யாம் சேயினைப் பெற்றுள்ளோம் ஆதலின் நின்னுடைய பார்வைக்குப் பேயைப்போலத் தோற்றமளிக்கின்றோம். நின் பெண்டிரான பரத்தையரோ தூய்மையும் நறுமணமும் உடையராவர்!

குழந்தையைப் பெற்றமையால் தலைவியின் இளமை குன்றத் தலைவன் பிற பரத்தையரை நாடிச் செல்வதாகத் தலைவி கூறுகிறாள். குழந்தையைப் பெற்றமையால் தலைவியின் மேனி பால் நாற்றமுடைய தாயிருக்கும். பரத்தையரோ நறுமணப் பொருட்களால் புனைவு செய்து தம்மை எப்போதும் அழகுடன் வைத்திருப்பர். தலைவியோ மெலிந்த மேனியும் குழிந்த கண்களும் ஒப்பனையிழந்த பால்முடை நாற்றம் நாறும் மார்புமுடையவளாய் இருப்பதால் பேய் போலத் தோற்றமளிப்பதாகப் பாடலில் விளக்கப் பட்டுள்ளது. எனினும் இப்பாடலில் வந்துள்ள “பெண்டிர்” என்னும் சொல் பரத்தையர் தொகையைச் சூட்டுவதாகவுள்ளது. மேலும் இழிந்த புலார் உண்ணும் நாரைக்கு உயர்ந்த மருதின் சென்னி தங்குமிடம் ஆயினாற்போல பரத்தையர் உறவையே விரும்பிச் செல்லும் நினக்கும் மகப்பயந்து உயர்ச்சி கண்ட எம்முடைய மனைதான் தங்கிப்போகும் இடமாயிற்றோ எனத் தலைவி கேட்பது ஆணின் ஒழுக்கமீறலையும் திருமண நடைமுறைகளை இழிவு செய்வதையும் காட்டுகிறது.

சங்க காலத்தமிழர் பண்பாட்டில் திருமணநடைமுறைகள் பல்வேறு நிலைகளிலே இன்றியமையாத வையாகக் காணப்பட்டதை இலக்கியப் பதிவுகளால் அறிய முடிகின்றது. தமிழரின் மரபான நடைமறைகள் பிற்காலத்தில் பிற பண்பாட்டுக்கலப்பினால் மாற்றமும் விரிவாக்கமும் பெற்றன. இதனால் பிற்காலங்களில் சங்ககால நடைமுறைகளில் சில கைவிடப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம். திருமணத்திற்கு முன்னர் சங்ககால நடைமுறைகளில்

ஒன்றான்” சிலம்பு கழீஇ நோன்பு“ முக்கியமானதாக இருந்தது. ஆனால் சிலப்பதிகார காலத்தில் திருமணத்தின் பின்பும் பெண்ணின் காலில் சிலம்பு அணியும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. மாமுது பார்ப்பான் வழிகாட்டலிலேதான் திருமணம் நடைபெற்றது. இவை பற்றிய விரிவான விளக்கம் “தமிழர் திருமண நடைமுறைகள் “தமிழர் திருமணம்” போன்ற நூல்களில் உண்டு.

நிறைவுரை

தமிழர் வாழ்வியல் சமூகவுணர்வுடன் ஒன்றியிருந்தமையால் “திருமணநடைமுறைகள்” பேணப்பட்டன. பிற பண்பாட்டுத்தாக்கங்கள் ஏற்பட்டபோதும் அடிப்படையான வரையறைகள் மாற்றம் பெறவில்லை. இதற்கு அக்காலத்திருமண நடைமுறைகளே சான்றாக உள்ளன. ஒழுக்க நெறிமூலம் பண்பாடு நிலைபெறத்திருமணம் சிறந்ததொரு நடைமுறையாக விளங்கியது. மனித வாழ்வியல் விலங்கு வாழ்வியலை விடச் சிறப்பானது; என்பதை உணர்த்தத் திருமண நடைமுறைகளே சான்றாக அமைந்தன. “திருமணம்” என்பது உடலுறவுக்கான ஒரு சமூக அங்கீகாரம் என்ற கருத்தே மேலை நாட்டவரிடையே இன்று நிலவுகிறது. குழந்தைகளுக்கு உரிமையுள்ள பெற்றோரைத் தீர்மானிக்கவும் திருமணம் உதவும் என்ற கருத்தும் அவர்களிடையே நிலவியது. இந்த அடிப்படையில் திருமணம் ஒரு வணிக நிலையான செயற்பாடாகியது. விலங்கு மனமுடையோரே இந்நடைமுறை மாற்றத்தை ஏற்றனர். ஆனால் தமிழர் வாழ்வியலில் திருமணம் ஒரு உயர்ந்த இலக்கை நிறைவேற்ற உதவும் செயற்பாடாக விளங்குகிறது. சங்க காலத்தில் “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி” என்ற உறவு நிலையை நிலைபெறச் செய்யவும் திருமணம் உதவியது. இன்று வரை திருமணத்தின் உச்சமான பயனை மக்கள் உணர்வதற்காக நடைமுறைகள் பேணப்பட்டு வருவது குறிப்பிடற்பாலது. அதனால் அது தமிழர் பண்பாட்டம்சமாக நிலைபெற்றுத் தமிழர் மரபாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றது. அது வழிபாட்டுடன் தொடர்புற்றிருப்பதால் தமிழரின் தனித்துவமாகவும் விளங்குகிறது.

இன்று தமிழர் திருமணம் பல்வேறு பண்பாடுகளின் தாக்கத்தினால் ஒரு நாடகமாக அரங்கேற்றப்பட்டு வருகிறது. மனமொத்த ஆணும் பெண்ணும் மணம் செய்து கொள்ளச் “சீதனம்” என்னும் பொருள் வரையறை தடையாகவும் அமைந்தது. பழைய சங்ககால நடைமுறை

மாறிப் பெண் ஆணுக்குப் பொருள் கொடுத்து மணம் முடிக்கும் புதியமரபு ஒன்று தோன்றி நிலைபெற்று வருகிறது. பேச்சுத் திருமணங்களில் பொருளே முக்கியமாகப் பேணப்படுகிறது. இந்நடைமுறையால் “திருமணம்” பண்டைய நடைமுறையின் இலக்கு முற்றாக மறைந்துவிட்டது. ஆணும் பெண்ணும் வணிக நிலையால் இணைக்கப் படுகின்றனர். வறுமையால் வாழ்வில் திருமணம் கைகூடாது வாழும் பெண்கள் பலருளர். திருமணம் செய்யும் வயதெல்லையும் கூடிவிட்டது. கல்வியின் மேன்மையும் உத்தியோக நிலையும் ஆணுக்குத் திருமணத்தின் போது சிறப்புடைய நிலைகளாகக்கணிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அவை பெண்ணுக்கு அவ்வாறு சிறப்புநிலையாக அமைவதில்லை. ஆரியப் பண்பாட்டால் பெண் ஆணுக்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்ற கோட்பாடு தமிழரிடையே வந்து சேர, அது இன்றுவரை பேணப்படுகிறது.

திருமண நடைமுறைகளிலும் சிலபிற வழிபாட்டுமரபுகளும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. திருமணப்பதிவு, பொன்னுருக்கல், நாலாம் நாள் சடங்கு, மாலைமாற்றல் போன்ற நடைமுறைகள் பிற்காலத்தில் தோன்றின. ஆண், பெண்ணின் இணைப்பில் இருந்த ஒழுக்கவரையறை தளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. நவீன தொழில் நுட்பம் திருமணத்தில் இணைந்திருந்த வழிபாட்டுணர்வைப் புறந்தள்ளிப் போலியான, அழகையும் ஒப்பனையையும் முன்னே கொணர்ந்துள்ளது. திருமண நடைமுறைகளை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு செயற்படாமல் வணிகக்கவர்ச்சியால் அவை முறைமாறி முரண்பட்டுள்ளமை இன்று செம்மை செய்யப்பட வேண்டியவை. எனவே இன்றைய திருமண நடைமுறைகளில் ஏற்படும் குழப்பங்களை நீக்கவும் திருமண நடைமுறை பற்றிய தெளிவினைப் பெறவும் சங்க காலத்திருமண நடைமுறைகள் பற்றிய செய்திகள் ஓரளவு துணை செய்யுமென நம்புகிறோம். “திருமணம் ஓர் ஆயிரம் காலத்துப் பயிர்” என எமது முன்னோர் எண்ணிவாழ்ந்தனர். எமது இனத்தின் செம்மையான வாழ்வியலின் சிறப்பான அடித்தளம் “திருமணம்” என்ற இணைப்பே என்பதை எமது இளந்தலைமுறை நன்குணரவும் ஏனைய பண்பாட்டாளர் விளங்கிக் கொள்ளவும் இச்சிறு தொகுப்புத்துணை நிற்கும். ஆனால் பிற்காலங்களில் திருமண நடைமுறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் இன்னும் தெளிவாக விளக்கப்பட வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கந்தசாமி. ந., **சங்க இலக்கியத்தில் பக்தி**, ப. 1, திருமகள் பதிப்பு, கோலாலம்பூர், 1994.
2. வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்., **களவியற்காரிகை**, ப. 129.
3. இராமகிருட்டிணன். ஆ., **அகத்திணை மாந்தர் : ஓர் ஆய்வு**, ப. 21, சரவணா பதிப்பகம், மதுரை, 1982.
4. சரளா இராசகோபாலன், **சங்க இலக்கியத்தில் தோழி**, ப. 2.
5. **நற்றிணை** : பாடல் 280.
6. சுப்புரெட்டியார். ந., **அகத்திணைக்கொள்கைகள்**, பாரிநிலையம், சென்னை, 1981.
7. **தொல்காப்பியம்** : அகத்திணையியல் : சூத் : 947, ப. 241, புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, சென்னை, 1961.
8. **தொல்காப்பியம்** : அகத்திணையியல் : சூத் : 960, ப. 245, மேலது.
9. **தொல்காப்பியம்** : அகத்திணையியல் : சூத் : 962, ப. 246, மேலது.
10. **தொல்காப்பியம்** : அகத்திணையியல் : சூத் : 1003, ப. 258, மேலது.
11. **தொல்காப்பியம்** : களவியல் : சூத் : 1035, ப. 227, மேலது.
12. மனோன்மணி சண்முகதாஸ், **குறுந்தொகை ஒரு நுண்ணாய்வு** ப. 36. உ. த. ஆ. நிறுவனம், சென்னை, 2000.
13. சுப்பிரமணியபிள்ளை. கா., **பழந்தமிழர் நாகரிகம்**, ப. 6.
14. **கலைக்களஞ்சியம்** : தொகுதி V, பகுதி III, ப. 3037, மதறாஸ் பல்கலைக்கழகம், மதறாஸ், 1935.
15. **குறுந்தொகை** : பாடல் : 362 உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, 1937.

16. குறுந்தொகை : பாடல் : 50, மேலது,
17. குறுந்தொகை : பாடல் : 68, மேலது.
18. குறுந்தொகை : பாடல் : 100, மேலது.
19. குறுந்தொகை : பாடல் : 168, மேலது.
20. குறுந்தொகை : பாடல் : 189, மேலது.
21. குறுந்தொகை : பாடல் : 299, மேலது.
22. அகநானூறு : பாடல் : 102, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, சென்னை, 1960.
23. கலைக்களஞ்சியம் : தொகுதி VI, பகுதி III, ப. 3526, மதறாஸ் பல்கலைக்கழகம், மதறாஸ், 1982.
24. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 6, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1982.
25. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 180, மேலது.
26. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 196, மேலது.
27. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 276, மேலது.
28. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 280, மேலது.
29. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 289, மேலது.
30. அகநானூறு : பாடல் : 282, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, மக்கள் பதிப்பு, சென்னை, 1960.
31. அகநானூறு : பாடல் : 25, மேலது.
32. அகநானூறு : பாடல் : 36, மேலது.
33. அகநானூறு : பாடல் : 66, மேலது.
34. அகநானூறு : பாடல் : 221, மேலது.
35. அகநானூறு : பாடல் : 70, மேலது.
36. அகநானூறு : பாடல் : 112, மேலது.
37. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 253, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1983.
38. நற்றிணை : பாடல் : 310, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு, சென்னை, 1952.
39. நற்றிணை : பாடல் : 393, மேலது.

40. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 300,
41. அகநானூறு : பாடல் : 282, புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, சென்னை, 1960.
42. கலித்தொகை : பாடல் : 104 சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு, சென்னை, 1943.
43. அகநானூறு : பாடல் : 107, புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, சென்னை, 1960.
44. கலித்தொகை : பாடல் : 66, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை, 1943.
45. கலித்தொகை : பாடல் : 68, மேலது.
46. கலித்தொகை : பாடல் : 70, மேலது.
47. கலித்தொகை : பாடல் : 70, உரை மேலது.
48. கலித்தொகை : பாடல் : 39, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை, 1943.
49. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 379 புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1983.
50. அகநானூறு : பாடல் : 136, புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, சென்னை, 1960.
51. அகநானூறு : பாடல் : 352, உரை மேலது.
52. அகநானூறு : பாடல் : 166, மேலது.
53. குறுந்தொகை : பாடல் : 347, உ. வே. சாமிநாதையர்பதிப்பு, சென்னை, 1937.
54. குறுந்தொகை : பாடல் : 364, மேலது.
55. குறுந்தொகை : பாடல் : 25, மேலது.
56. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 294, புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1983.
57. ஐங்குறுநூறு : பாடல் : 294, உரை மேலது.
58. தமிழர் திருமண நடைமுறைகள் : பதிப்பாசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், மனோன்மணி சண்முகதாஸ் முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1984.
59. அகநானூறு : பாடல் : 107, புலியூர்க்கேசிகள் தெளிவுரை, சென்னை, 1960.

60. ஐங்குறுநாறு : பாடல் : புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1982.
61. குறுந்தொகை : பாடல் : 262, உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, 1937.
62. நற்றிணை : பாடல் : 10, அ., நாராயணசாமிஐயர் உரை, சென்னை.
63. ஐங்குறுநாறு : பாடல் : 380, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1983.
64. குறுந்தொகை : பாடல் : 51, உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, 1937.
65. நற்றிணை : பாடல் : 359, அ., நாராயணசாமிஐயர் உரை, சென்னை.
66. குறுந்தொகை : பாடல் : 229, உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, 1937.
67. குறுந்தொகை : பாடல் : 7, மேலது.
68. நற்றிணை : பாடல் : 36, அ., நாராயணசாமி ஐயர் உரை, சென்னை.
69. நற்றிணை : பாடல் : 152, மேலது.
70. தமிழர் திருமணம் : டாக்டர் சசிவல்லி. ப. 3, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1985.
71. தொல்காப்பியம் : சுற்பியல் : சூத் : 4, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, சென்னை, 1961.
72. கலித்தொகை : பாடல் : 103, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை, 1943.
73. கலித்தொகை : பாடல் : 105, மேலது.
74. குறுந்தொகை : பாடல் : 171, உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, 1937.
75. குறுந்தொகை : பாடல் : 208, மேலது.
76. குறுந்தொகை : பாடல் : 182, மேலது.
77. குறுந்தொகை : பாடல் : 203, மேலது.
78. ஐங்குறுநாறு : பாடல் : 48, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை, 1982.
79. ஐங்குறுநாறு : பாடல் : 87, மேலது.

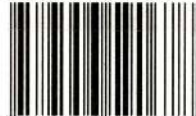

குமரன் புத்தக இல்லம்

விடயம் : தமிழிலக்கியம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ISBN 978-955-659-067-6

9 789556 590678

விலை ரூ 350.00